

Kántor Pál

PERSEIDA CSILLAGHULLÁS

2007 versei

Corvina Printing

KÁNTOR PÁL

PERSEIDA - CSILLAGHULLÁS

2007 VERSEI

CORVINA NYOMDA

Sajtó alá rendezte
és a borítót tervezte
Kántor Pál

This publication is dedicated to honour
my wife Charlotte K. Erdei.

The use of any part of this publication reproduced,
transmitted in any form or by any means, electronic,
mechanical photocopying, recording, or otherwise,
or stored in a retrieval system, without prior, joint
written consent of the Author is an infringement of the
copyright law.

Copyright by Rev. Paul Kántor - London, Ontario

ISBN number: 978-0-9784582-1-8

Edited and printed by Corvina Printing & Design Inc.
830 St. Clair Avenue West
Toronto, Ontario M6C 1C1 Canada

ÚJESZTENDŐ

Újesztendő küszöbén
Nem ígérek semmit én.
Nem ígérem: lefogyok,
Csak annyit, hogy vigyázok.

Leírom, hogy mit eszek,
Kerülöm az édeset,
De azért egy keveset
Napról napra csak eszek.

Iszom presszót naponta,
Hisz az orvos azt mondta,
Ihatom azt mértékkel,
Minden nap két csészével.

Megiszom még kettővel,
Mert megtoldom sok vízzel;
Lehígítom gyengére,
Fogyaszthatom estére.

Gyengébb így a kávétól,
Nem foszt meg az álmomtól,
Tudok tőle aludni,
Legfőbbképpen dolgozni.

A versírás ha munka,
Remélem, hogy naponta,
Egy újabbat alkotok,
Amit nektek adhatok.

Költő ugyan nem leszek,
De írom a verseket,
Talán akad jó benne,
S egy kis hírt hoz nevemre.

2007. január 1.
Delhi, Ontario

RÖVID TÉLI NAPOK

Rövidek a téli napok,
a munkámmal elmaradok,
bár szaladok, nem haladok.

Belekezdek valamibe,
be se végzem, itt az este,
és nem jutottam előbbre.

Nem így volt ez réges-régen,
akkor is volt dolgom nékem,
de a tévét csak megnéztem.

Évek óta már nem nézem,
a hirdetést nem szeretem;
hír meg van az interneten.

Napilapok sem kellenek,
mindig egyet emlegetnek:
hol voltak a balesetek...

Hol volt a tűz, ki sérült meg,
a rendőrök kit kergettek,
és az adón mit emeltek.

A sport itt csak egy jó üzlet,
nem váltja meg életemet,
felbosszant a nagy kereset.

Ha nem nézek sose tévét,
s nem böngésem a lap hírért,
hová repül mégis a hét?

Talán a téli hidegben,
a napunk is összébb megyen:
azért nincsen időm nekem.

2007. január 14.
Delhi, Ontario

ÁRAMSZÜNET

Gyertyafénynél jaj de régen
Nem írtam én levelet;
Reggel óta nincsen áram,
Várom én a meleget.

Éjszaka jött egy jégvihar,
Töredeznek az ágak,
Nem bírják a fagyos terhet,
Amit a tél most rárak.

Idáig még nem volt telünk,
Nem volt hideg odakinn,
De ma már a ház is hűvös,
Jég van a ház ablakin.

Olajlámpát is gyújtok most,
Még sincs elég fény nekem,
Hej, pedig az ifjúkorban
Ilyen volt az életem.

Nem volt villany a falunkban,
Petróleum lámpánk volt,
Mégis gyakran visszasírom
Azt a boldog gyermekkort.

Nem volt könnyű az életünk,
Küzdelemmel volt tele,
Mégis ez volt az életem
Legboldogabb ideje.

El vagyok ma kényeztetve,
Villannyal megy minden,
És amikor nincsen áram,
Megáll az én életem.

2007. január 15.
Delhi, Ontario

KEDVES LÁNYKÁM

Kedves lánykám! Azt hallottam,
hogy a szíved aranyból van,
gyémánt is van a szívedbe',
de szerelem, de szerelem
nincsen benne.

Nem ér sokat gyémánt, arany,
mert nincs semmi érzés abban,
bárhogy csillog, bárhogy ragyog,
mégis, mégis árva vagyok,
árva vagyok.

Talán egyszer majd megérted,
hogy mennyire szerettelek,
de addig már én nem bírom,
temetőben lesz a sírom,
lesz a sírom.

Ha megállsz a sírhalmomnál,
arany könnyet ne hullajtsál,
gyémánt könnyed ne csillogjon,
hadd, hogy lelkem megnyugodjon,
megnyugodjon.

Nem szeretted amíg éltem,
ne hulljon most könnyed értem,
de emlékezz rám örökre:
az én forró szerelmemre,
szerelmemre.

2007. január 15.
Delhi, Ontario

A HÁBORÚ UTÁN

Sötét volt az élet régen,
mikor nem volt villanyfény,
mégis, mégis jó volt minden,
mert élt bennem a remény.

Véget ért a nagy háború,
iskolába járhattunk,
bár volt cipőnk, gumicsizmánk,
mi mezítláb játszottunk.

A játékot mi csináltuk:
husángból jó paripát,
táltos volt e szilaj csikóm,
átúsztá a holt Tiszát.

A füzesi vesszők, nyársak,
katapultként szolgáltak,
agyaggolyót gyúrtunk rájuk,
mik a vizen átszálltak.

Gondolom, hogy tanultam is,
nemcsak mindig játszottam,
kitűnő volt osztályzatom,
néha azért kikaptam.

Jeles jegytől jobbat vártak
tőlem az én szüleim,
kitűnőnek kellett lennem,
tudtam is a leckéim.

Nem volt régen villanylámpa,
mégis elég volt a fény,
virág nyílt utaimon,
mert élt bennem a remény.

2007. január 15.
Delhi, Ontario

JÉGVIHAR

Jégcsap nőtt az ágakon,
jégpáncél az udvaron,
az ágak de recsegnek,
mert súlya van a jégnek.

Nyár közepén a szilva
az ágakat lehúzza,
de a teher lassan nő,
mert akkor jó az idő.

Most a vihar gyorsan jött,
a határon átszökött,
hozott egy zsák hideget,
ónos esőt és jeget.

Rátapadt az utakra,
havat szórt az ablakra;
a fák ága földig ér,
mikor tél van, ez a bér.

De ha jön a kikelet,
elfelejtjük a jeget,
nem fogunk mi csúszkálni,
megint tudunk járkálni.

Ma veszélyes kint lenni,
egy-egy fára felnézni,
mert ha a szél mozgatja,
jégcsapjait hullajtja.

Bentről nézem a telet,
de érzem a hideget,
mert nincs áram minekünk,
azért nincs most melegünk.

2007. január 16.
Delhi, Ontario

JANUÁR KÖZEPÉN

Új ruhája van a fáknak,
üvegből van, átlátszó;
egész éjjel varrogatta
jégesővel a szabó

Feszesen áll az új ruha,
nincs elszabva sehol se,
rápasszol az, az ágakra
pontos minden mérete.

Fényképet is készítettem
a jégből varrt ruhákról,
s nézve e sok fehérséget,
álmodozom a nyárról.

Ha hideg van, felöltözünk,
bekapcsoljuk a fűtést,
de amikor nincsen áram,
megkezdjük a didergést.

Ha meleg van, levetkőzünk,
lehűthetjük a lakást,
de csupaszon nem járkálunk,
választjuk az izzadást.

Nem tudom, hogy melyik a jobb:
meleg nyár, vagy hideg tél?
Van közöttük más két évszak,
nincs talán jobb ezeknél.

Januárnak közepén most
elfogadjuk ami van,
de azért a jégvirág közt
rózsát látunk álmunkban.

2007. január 16.
Delhi, Ontario

GYÉMÁNTOK

Évtizedek emléki közt
gyémántot találtam
egy csillogó jegygyűrűért
kirakatnál álltam.

Víg táncot járt a napsugár
a gyémánt gyűrűkön,
s végig suhant tekintetem
csillogó színűkön.

Szivárványnak ezer színén
táncolt ott a napfény,
nem is tudtam mit bámultam,
én, egy szegény legény.

Kevés pénzzel kacsingattam
egy szerény gyűrűre,
s megvettem a legszebbiket,
csábított a fénye.

Ma reggel az ebédlőből,
nézem kint a fákat,
jég alkotta fagyos gyémánt
borít minden ágat.

Ma sem vagyok gazdagabb én,
mint sok éve, régen,
de most ezer gyémánt csillog
a kinti fán nékem.

Nem kell ezért fizetni most,
a természet adja,
magamfajta szegényeknek
Isten ajándéka.

2007. január 17.
Delhi, Ontario

ISTENTISZTELET

A kis magyar templomokban
zsoltár hangzik és dicséret,
vasárnapról vasárnapra
Istent dicsér minden lélek.

Közelről és távolabbról
összegyűlünk imádkozni,
a kis magyar templomokban
nagy boldogság találkozni.

Kevesebb már az ifjúság,
megszaporodtak a vének,
de azért még magasba száll
a templomi magyar ének.

Vasárnapról vasárnapra
idehúz a szívünk minket,
hol az Ige szavaival
megszépíti életünket.

Amikor mi hazamegyünk
tovább énekel az ajkunk,
templomban és azon kívül,
bárhol járunk, hálát adunk.

Ha mások így tisztelnének
Istent, embert s a családot,
bizony mondom átformálnánk
ezt a bűnös nagyvilágot.

A kis magyar templomokban
zsoltár hangzik és dicséret,
vasárnapról vasárnapra
Istent dicsér minden lélek.

2007. január 18.
Delhi, Ontario

GYÁVA VOLTAM?

Gyáva voltam ötvenhatban?
Nem a börtönt választottam?
Nem akartam mártír lenni,
Akasztófán elpusztulni;
Szabadságra vágyódtam én,
De elveszett minden remény.

Elszöktem az idegenbe,
Alig volt pénz a zsebembe',
De volt hitem, bátorságom,
És velem volt a családom:
Apám, anyám és testvérem,
Mind a hárman jöttek vélem.

Áldom azt az ötven évet,
Ami adott egy kezdetet,
Új kezdetet, szabadságot,
S megnyitott egy új világot.
Visszanézve elmondhatom,
Továbbtart a forradalom.

Visszanézve azt is látom,
Nem volt soha gyávaságom:
Ha nem megyek idegenbe,
Rab lettem voln' egy börtönbe',
Nem is voltam tehát gyáva,
Csak vágytam a szabadságra.

Kanadában, magyarokkal,
Szívünkben egy égő vággyal
Őrizzük a kultúránkat,
És segítjük a hazánkat.
Uram Isten! Szívből kérünk:
Vezesd tovább magyar népünk!

2007. január 18.
Delhi, Ontario

HAZA ÉS BIBLIA

Életemnek két fő szava:
Magyar haza és Biblia.
Hazám már nincs, elrabolták,
Csalók, rablók bitorolják.
Kommunisták elfoglalták;
Maguk között szétoztották.

Az, ki nem lép be a pártba,
A javaknak koncát kapja,
De a régi párttagoknak,
Fondorlatos hazugoknak,
Jut kenyér és fehér kalács,
Nekünk börtön és a vasrács.

A Bibliám még az enyém
Életemben egy fő erény,
Nem veszik el tőlem soha,
Ez a létem hű támasza,
Bármily nagyok a terheim,
Legyőzöm a küzdelmeim.

Igaz utat mutat nekem,
Jóra vezet mindig engem,
És ha válaszüthoz érek,
A jövőtől én nem félek,
Megmutatja merre menjek,
Az ördögnek ne engedjek.

Édes kedves magyar hazám,
Drágalátos szent Bibliám,
Bárhon élek, bárhon vagyok
Ti a hű társaim vagytok;
Ameddig e földön lakom,
Ti lesztek a fő támaszom.

2007. január 18.
Delhi, Ontario

RÉGI ÁLMOM

Egy nagyon szép régi álmom
Visszajöttét mindig várom.
De ha már egy csillag lehullt,
Nem él többé, végképp kimúlt.

Az álmom is elmúlt régen,
És mint csillag fent az égen,
Lezuhant és porrá égett,
Évek múltán semmivé lett.

Földre hullott a csillagom,
Fent az égen nem láthatom,
Fekete most az ég boltja,
A csillagom nincsen rajta.

Odafent egy sötét felhő,
Hull belőle záporosó,
Nem látom én most az eget,
Csak a sötét fellegeket.

Nem is vágyom az egekbe,
Inkább vágyom le a földre,
Oda, hol a rózsám nyugszik,
Hideg hantja alatt alszik.

Elmennék én innen messze,
Síron túli végtelenbe,
De munkám még nem ért véget,
Nem kívánok csendességet.

Ha lehullt is egy csillagom,
A reményt én fel nem adom,
Küzdelemre hív az élet,
És harcolok, amíg élek.

2007. január 18.
Delhi, Ontario

MI A KÖLTEMÉNY?

Egy valódi költemény
olyan mint a vetemény,
elültetjük: csírázik,
és utána virágzik.

Nem kell eső reája,
nem is kell rá műtrágya;
amit üzen énnekem,
másokban is megterem.

Lehet nyár, vagy hideg tél,
a költemény mindig él,
virul bent a szívekben,
melegben és hidegben.

De az enyém kiszáradt,
legalább is megfonnyadt,
mert nincs ami táplálja,
a szerelem megrágja.

Bár erős a gyökere,
az életem keserve,
bús dalokat dúdoltat,
nem a vidám nótákat.

Uram Isten! Szólj nekem:
ne engedd, hogy énekem,
keserű szót árásszon,
inkább reményt támasszon.

Hogyha néha fáj szívem,
ne tükrözze énekem,
adj lelkembe vidám dalt,
győzelmet és diadalt.

2007. január 19.
Delhi, Ontario

HAVAT HÁNYTAM

Havat hánytam korán reggel
pénteken,
s munka közben jókedvűen
fűtültem.

Fűtültem mert szép idő volt,
napsütés,
a hóhányás nem volt más csak
pihenés.

Jégpáncél ült az autónkon
vastagon,
nem is tudtam benézni az
ablakon.

Befagytak a jeges ajtók,
kerekek,
hogya nem fog beindulni:
ráérek.

Nem megyek én ma sehova,
maradok,
itthon is van tennivaló,
és dolog.

Szívesebben komponálok
dalokat,
mintsem, hogy én lapátoljam
a havat.

Na de hát, már megjött a tél
nem késik,
havat is kell néha hányni,
ha esik.

2007. január 19.
Delhi, Ontario

TETTRE HÍVÁS

Nem ébreszti a halottat
Az éjjeli virrasztás.
Ha tettekre hív az élet,
Nem elég a gyászolás.

Nem elég csak siránkozni
Panaszkodni örökké,
Nem változik át a halott
Porladásból életté.

Ha van nekünk egy halottunk,
Nem elég azt siratni,
Tanuljuk meg bátorsággal
Koporsóba betenni.

Temessük el, ami meghalt,
Dolgozzunk az élőkkel,
Ne a múltban kalandozzunk,
Törődjünk a jövővel.

Múltra épül fel a jövő,
Tanuljunk hát belőle,
És ha hátra tekintünk is,
Mindig nézzünk előre.

Merjünk újra álmot látni,
Ahogy őseink tették,
S ha hazánk átépítjük,
Megmarad az örökség.

Tettre hívlak én most téged,
Nem pedig a tetemre,
És, hogy meghalt ügyeinket
Temessük el örökre.

2007. január 22.
Delhi, Ontario

NEM SÜT A NAP

Nem süt a nap, borús az ég,
a folyóban vastag a jég;
sok-sok gyerek csúszkál rajta,
bár nincs mindnek korcsolyája.

Nekem van egy, régi fajta:
cipőtalpra rászorítva,
ám van ennek egy nagy baja:
leválik a cipőm talpa.

Szeret engem a suszterunk,
mert őneki munkát adunk;
felvarrja a cipőm talpát,
fizetésként kap pálinkát.

A jó apám többször mondta:
ő a susztert nem itatja,
ne járjak én korcsolyázni,
inkább menjek havat hányni.

Megígértem, hogy a nyáron
soha már nem korcsolyázom,
mezítláb fogok majd járni,
cipőt nem fogok koptatni.

Naponta egy klottgatyában,
cipő nélkül szaladgáltam,
estefele lábat mostam,
piszkos lett az a nagy porban.

Faluhelyen én így éltem,
de ha a városba mentem,
cipőt húztam és nadrágot,
s élveztem egy más világot.

2007. január 22.
Delhi, Ontario

SZOMORÚAN SZÓL

Szomorúan szól a dalom,
Mert hazámban bús fájdalom
Mardossa a szíveket.

Elítélte népem magát,
Hallgatom kínjának jaját,
S bántja az a lelkeket.

Újabb balsors jött reájuk,
Fájón csörög a rabláncuk,
Napról napra rázzák azt.

A nyakukon ezer zsarnok,
Tőlük jönnek a nagy kínok,
S nem találnak rá vigaszt.

Tiltakoznak és tüntetnek,
Rendőrokkal összetűznek,
Nagy a lárma, nincsen csend.

Nem elég ma öklöt rázni,
Az utakon sávot zárni,
Kell nekünk egy újabb rend.

Magyarjaim! Drága népem!
Fejeden van most a szégyen,
Megaláznak, megvernek.

Légy kitartó és türelmes,
De sohasem engedelmes
Egy zsarnoki kényszernek.

2007. január 23.
Delhi, Ontario

KELL NÉHA MÉG

Kell néha még egy-két szikra,
Mi lelkemet lángra gyújtja,
A borongós éjeken.

Legyek lámpa, égő fáklya!
Hadd legyen a népem lángja,
Legyen fény az életem!

Ha pusztában barangolunk,
S nem találjuk meg az utunk,
Adjak én egy égi fényt.

Az én lángom ne pislogjon!
Világítva fent lobogjon!
Hozzon nekünk új reményt!

Hogyha halványul a fényem,
S szürkesség van fenn az égen,
Egy új szikra kell nékem.

Te adtad az első szikrát,
Meggyújtottad lelkem lángját,
Átszellemült a lényem.

Van felettem egy hatalom,
Tőle kapom gondolatom,
Fentről jönnek a lángok.

Amit írok, amit mondok,
Álmot, vágyat fentről kapok,
De te vagy, ki táplálod.

2007. január 24.
Delhi, Ontario

FAGYOS NÓTÁT FÜTYÜL

Fagyos nótát fütyül a szél
A letarolt fáknak,
Ahogy azok jeges arccal
Dideregve fáznak.

Mesét mesél nekik a szél
Egy régi tavaszról,
A lombjaik között lakó
Dalos madarokról.

Elhallgattak a madarak,
Rút varjak lármáznak,
Hangjuktól a reszkető fák
Egyre jobban fáznak.

A lelkem is beleremeg,
Ha varjakat látok,
Úgy jönnek be az udvarra,
Mint valami átok.

Furcsa a mi meglátásunk,
A varjú is madár,
Mégis mindig elkerüljük,
Mire az szól: Nem kár.

A szemetet nem tesszük ki
Korán reggel soha,
Mert szétszedi a zsákokat
A varjaknak hada.

Jövő héten február lesz,
Jön majd a kikelet,
És egy évre eltemetjük
A téli hideget.

2007. január 25.
Delhi, Ontario

ZÚZMARÁS FÁK

Zúzmarás fák integetnek,
Ahogy megyek az úton,
Oly gyönyörű most a vidék,
Hogy leírni nem tudom.

Látunk néha szép tájakat,
Napkeltét és napnyugtát,
De leírni, megfesteni
A művészek sem tudják.

Vannak dolgok, mit szavakkal
Elmondani nem tudunk,
Bár agyunkkal és szemünkkel
Felfogunk és meglátunk.

Írhatok a szerelemről
Verseket és könyveket,
Nem hiszem, hogy te megérted
Bár látod a könnyeket.

A szerelmet érezni kell,
Látni, fogni nem lehet;
Hogyha látod, részben látod,
Hogy a szívem kit szeret.

Egy tekintet és egy mosoly,
Oly sok érzést elárul.
Ha meglátod, elfeleded,
S az emléked lezárul.

Látnod kell a zúzmarás fát,
Úgy tudod csak, milyen szép,
Bár nem látod szerelmemet,
Hidd el szebb, mint a vidék.

2007. január 26.
Delhi, Ontario

MAGYAR HÁZI IMA

Én Istenem, jó Istenem,
a szívemet felemelem,
hálásak vagyunk mindenért
a hűséges munkásokért,
ezért a szép Magyar Házért.

Hatvan éve az őseink,
azóta már a hőseink,
összegyültek egységesen,
hogy egy otthon épülhessen,
Magyar Ház az idegenben.

Köszönet a vezetőkért,
áldozatkész munkásokért,
az ételért is köszönet;
kérünk adj itt sok, sok évet,
összetartást, békességet.

2007. január 27.
Delhi, Ontario

PRAYER

Creator of heaven and earth,
Who has led us from our birth,
Bless us in this celebration,
Keep us always as one nation.
Keep away all hostility,
And possible adversity.

Bless the workers and volunteers,
Those who lead us: the officers;
Give Your blessing upon this Hall,
May Your Spirit unite us all.
God of goodness! Bless our food,
And keep us in a cheerful mood.
Amen.

TISZTA FEHÉR

Tiszta fehér most a határ,
mégis gyászos, mert oly kopár,
sehol sincs egy dalos madár.

Hó takarja a sok gyomot,
barázdákat és őz nyomot,
elnyel minden vidám hangot.

A szívem is ilyen pusztá,
télies a hangulata,
hajlamos az elmúlásra.

Tudom, jön még új kikelet,
láttok ti majd zöld réteket,
de én már nem látok többet.

Véget ér az én világom,
elhervad az én virágom,
a halálom nagyon várom.

Régen elhagytam a bölcsőt,
leéltem egy emberöltőt,
eltemetem most a költőt.

Olyan kopár, üres minden;
bocsássa meg a jó Isten:
de meguntam az életem.

Szeretnék egy örök álmot,
meglátni a másvilágot,
levetni a földi jármot.

Ám nem lehet így elmenni,
az életet így feladni,
hát elmegyek lefeküdni.

2007. január 28.
Delhi, Ontario

ITT ÉLTÜNK

Itt éltem köztetek
Tizenhét éven át,
S nem ittam meg soha
A feledés borát.

De most kiürítem,
Búcsúzom tőletek;
Nem maradok tovább,
Más városba megyek.

Nem ez az utolsó,
Lesz még költözésem,
Amikor majd egyszer
Végleg el kell mennem.

Most még elvihetjük
Fele dolgaikat,
De azon a végsőn
Csak saját magunkat.

Amiért dolgoztam,
Amiért küszködtem,
Az élet jutalma
Itt marad mögöttem.

Marad a sok emlék,
Megfogható tárgyak,
Rám ott az új helyen
Szűk esztendőök várnak.

Egy kis halál vár rám,
Sok mindent feladok,
Tizenhét év után
Végső búcsút mondok.

2007. január 28.
Delhi, Ontario

TÉLI REGGEL

Eljött egy új téli reggel
Tele sötét fellegekkel,
De az ég már világoskék,
Itt-ott látszik a vörösség.

Kinyitom a függönyöket,
Nézem, látom, hogy a kelet
Rózsaszínre, lilára vált,
S átfesti a fehér határt.

Havas az út, friss hó esett,
Kaptunk reggelre hideget;
Nincs panaszom, elfogadjuk,
Januárnak ízét kapjuk.

Nézem tovább, hogy a hajnal
Mint játszik a sugarakkal,
Aranyszínű lett most az ég,
De a napot nem látom még.

Félnyolc elmúlt, hát mire vár?
A reggel már későre jár;
Kis kezekben egy-egy táska,
Megy a gyermek iskolába.

Kidugja most a nap fejét,
Földre szór egy aranykévét,
Átfesti a kis felhőket,
S köszönti a gyermekeket.

Én meg köszöntöm a reggelt,
Ami engem munkában lelt,
De egy percre csak megálltam:
S hajnalhasadásról írtam.

2007. január 29.
Delhi, Ontario

EPILÓGUS

Ha öregsünk, azért szomorkodunk,
Mert mögöttünk van az ifjúságunk,
Nem tervezhetjük a jövőt többé,
Mert elmegyünk innen mindörökké.

Míg itt jártam szeretetben éltem,
Mégsem volt itt soha békességem,
Mert ha gonosz jött az én utamba,
Harcra keltem vele azon nyomba.

Hiába van szívemben szeretet,
Utálom a hazug embereket,
Mert a hazug lopja a bizalmat,
És hogy csaljon keres rá alkalmat.

Jóra kértek, mindig segítettem,
Magyarokért igen sokat tettem,
De nemrég én azt is megtanultam,
Hogy a rossznak miért vagyok útban.

Mert a gonoszt mindig elleneztem,
Ezért láttak ellenséget bennem.
Elítéltek és száműztek engem,
De a végén mégiscsak én győztem.

Az életem harcokkal volt tele,
Talán nem is lesz ezeknek vége;
Én a tollam nem teszem le soha,
Ez kezemben az Isten ostora.

Ügyvéd lettem, másoknak védője,
S jött az ellen... mégse féltem tőle...
Megköszönöm most az Istenemnek,
Buzdítását ennek az életnek.

2007. január 29.
Delhi, Ontario

GYERMEK VILÁGOM

Amikor én gyermek voltam,
A szomszédban járkálgattam,
Bejártam a félvilágot,
Átugrottam minden árkot.

Megnéztem az istállókat,
Láttam ott nagy állatokat,
Volt ott ökör, volt ott marha,
Belenéztem a jászolba.

A jászolban nyuszik voltak,
A szénában játszadoztak,
Selymes szőrű volt a testük,
A játéukuk mohón lestük.

Disznóól volt az udvaron,
A malacok sírtak nagyon,
A vén koca ránk rőfögött,
Beszédével így köszöntött.

Szalmakazal alagútját,
A barátok velem fűrták;
Titkos játszótér lett abból,
Mi alkottuk a kazalból.

Nekünk nem volt tehén, se ló,
Nem kellett így az istálló,
De volt disznónk, és volt tyúkunk,
Szerény volt még a világunk.

Ha világot vágytam látni,
Kerítésen kellett mászni,
Ott kezdődött a félvilág,
A keblemnek egy új világ.

2007. január 29.
Delhi, Ontario

NEM VAGYOK ÉN

Nem vagyok én ingó nádszál,
Amit a szél hajlítgat;
Tölgyfa vagyok, erős tölgyfa,
Nem hajtok én derekat.

Bátran állok az erdőben,
Ha jön a szél és süvít,
Koronám fenn a magasban
Az egekbe fogódzik.

Nem alkuszom a gonosszal,
Becsületem nem adom;
Hogyha bántják a gyengéket,
Védem őket, nem hagyom.

Hittel állok fenn a síkon,
Nem félek az ellentől,
Igazságért, szabadságért,
Ha kell adok véremből.

Bátorságom nemcsak szavak,
Tetteim is mutatják,
Akik bántnak hazug szóval,
Hamarosan megbánják.

Nem szaladok ügyvédekhez,
Tollam az én fegyverem,
Aki rám tör, vagy másokra,
Igazsággal megverem.

Nem vagyok én ingó nádszál,
Amit a szél hajlítgat;
Tölgyfa vagyok, erős tölgyfa,
Nem hajtok én derekat.

2007. január 30.
Delhi, Ontario

LEVELEM JÖTT

Édesanyám! Írjon egy levelet!
Írja meg, hogy a rózsám kit szeret.
Jár-e még a fonóba, a bálba?
Vagy még mindig hazatértem várja?

Ha nincs neki egy hű szeretője,
Hazamegyek, elveszem jövőre,
Csapunk mi egy vidám lakodalmat,
Hét országra szóló vigadalmat.

Megjött tegnap az anyám levele,
Könnycseppekkel írta ő azt tele:
Eltemettük régen a babádat,
De ne felejtsd a te jó anyádat.

Gyere haza! Meg van még a házam,
Hazatérted én éveken vártam.
Gyere haza! Oltsd el bánatomat,
Nézz meg engem, ne majd a síromat.

A levelet százszor elolvastam,
Könnyeimmal százszor telesírtam;
Tudtam mi az, amit én tehetek,
Tudtam, hogy én végleg hazamegyek...

Itthon vagyok, a jó anyám boldog;
Felszáradtak régen a könnyfoltok,
Nincs egyedül az öregkorára,
Szeretettel néz most a fiára.

Nincs szebb otthon a szülői háznál,
Többet ér az, az egész világnál,
Szeretem én a kedves anyámat,
Amíg élek, nincs szívében bánat.

2007. január 31.
Delhi, Ontario

A KÖNYVEIM

Volt egy idő, hogy nem ettem,
A pénzemen könyvet vettem,
Egy ábránd világban éltem,
Öregkorra készülgettem.

Gondoltam, hogy valamikor,
Majd ha jön a nyugdíjas kor,
Egész nap én olvashatok,
A könyvekből tanulhatok.

Elteltek az évtizedek,
Egyre fogynak már a könyvek,
Ajándékként másnak adom,
Mert olvasni sose fogom.

Nincsen pénzem, dolgozni kell,
A ház kölcsön és a hitel,
Több mint amit én keresek,
Nyugdíjas én sose leszek.

Könyv volt régen az én kincsem,
De amikor költözgettem,
Papír dobozokba raktam,
Könyvtáraknak odaadtam.

Most is van még talán ezer,
A polcokon sok-sok hever,
Némely'k ott áll nyitatlanul,
Talán a moly abból tanul.

Reálisan fel kell mérnem,
Nemsokára jön a hetven;
Ha most kezdek olvasgatni,
Nem lesz időm verset írni.

2007. január 31.
Delhi, Ontario

DE JÓ LENNE

De jó lenne gyermek lenni,
Úgy mint régen játszadozni,
Tisza partján szedret szedni,
Egy tál sóskát hazavinni.

Mennék néném udvarára,
Felmásznék az eperfára,
Lenéznék a sok kacsára,
Ráznék epret vacsorára.

Katonásdit is játszhatnánk,
Fából lenne a géppuskánk,
A füzesben bujkálhatnánk,
S megnyernénk a játékcsatánk.

Egész nap csak kergetőznénk,
Estefelé hazamennénk,
Sötétben már lefeküdnénk,
Leányokkal nem vesződnenk.

Ha lehetnék újból gyermek,
Jó lennék, kit meg nem vernek,
Nem lennének még szerelmek,
Csak egy lányról szép emlékek.

Tudom, vissza nem mehetünk,
Egy irányba megy életünk,
És ahogy mi megöregszünk,
Kiskorunkra visszanézünk.

Én szeretek visszanézni,
Gyermekkorra emlékezni;
Emlékeim összeszedni,
Egy szép korról ábrándozni.

2007. január 31.
Delhi, Ontario

KIS VÁROSUNK

Kis városunk neve Delhi,
Farmerokkal telt vidék,
Dohányt termelt majd mindenki,
Sok itt kezdte életét.

Több országnak nemzedéke,
Magyarok és a belgák,
Kezdték dohány termelésbe,
S gazdag lett a lakosság.

Sok magyar a termőföldjén,
Szorgalmasan dolgozott,
S egy-egy aratás idején
A dohány az pénzt hozott.

Azóta már más világ van,
Eladják a farmokat,
Dohány ellenes országban,
A termelés megakadt.

Aranykorszak volt itt régen,
Idejöttek dolgozni,
Fényes nap volt fent az égen,
De ma már kezd borulni.

Sötét felhők gyülekeznek,
Delhi város kék egén,
Az ifjaink mind elmennek,
Nincs számukra sok remény.

Nyugdíjasnak jó itt lakni,
Tiszta, friss a levegő,
De hogy sorsunk mit fog hozni,
Majd megmondja az idő.

2007. január 31.
Delhi, Ontario

HAMAR ELFUT

Hamar elfut a mi pénzünk,
Modern dolgokat veszünk,
És mivel csak egyszer élünk,
Bankba semmit nem teszünk.

A munkámból mikor jövünk,
Vendéglőkben étkezünk,
Bár üres a jégszekrényünk,
Mi sohasem éhezünk.

Másképp is lehetne élni,
Napról napra gyűjteni,
Ha kezdenénk pénzt spórolni,
Sorsot tudnánk cserélni.

Párommal az élet békés,
Van szívünkben megértés,
Hogyha pénzünk néha kevés,
Nem ér minket csüggedés.

Nekünk így jó, ahogy élünk,
A jövőtől nem félünk,
El se lopják a mi pénzünk,
Hisz az soha nincs nekünk.

De szívünkben van szeretet,
Amit pénz meg nem vehet,
Biztatom hát kedvesemet:
Fogadd el ezt pénz helyett.

2007. február 1.
Delhi, Ontario

LÁBNYOMOK

Lábnymok a fehér hóban!
A postásunk erre járt,
De nem hozta még a csekket,
Mít a párom nagyon várt.

Elseje van. Kéne a csekk,
Fizetni kell több számlát;
Na, de nem baj, egy-két számla
Várhat még egy éjszakát.

Így élünk mi évről évre,
Mégis meg van mindenünk,
Fizetéssel sose késünk,
Nagyon jó a hitelünk.

Nem halmozzuk a pénzünket,
Úgy sem tudjuk elvinni;
Ha meghalunk, nem lehet azt
Koporsónkba betenni.

Különben is: hamvasztás lesz,
Nem kell nekünk koporsó,
A temetés nagyon drága...
A hamvasztás sem olcsó.

Míg itt éltünk közöttetek,
Nem gyűjtöttünk kincseket,
Mert mi nálunk a vagyontól
Többet ér a szeretet.

Na, de azért mégis várom,
Holnap az én csekkemet,
Mert a boltban szeretetért
Nem kapunk mi kenyeret.

2007. február 1.
Delhi, Ontario

ISTEN VELED

Isten veled farmer város,
Dohányföldi farmerek,
Tizenhét év álma után
Közületek elmegyek.

Éveken át otthont adtál,
Hálás vagyok fészkemért,
De most innen elrepülök,
Menni kell a családjért.

Vár reánk a kisunokánk,
Gondozóra van szükség
Bár szeretjük a házunkat,
Kell neki a segítség.

A mostani lakásunkban
Mindenünknek van helye,
De ahova elmegyünk majd,
Az e háznak csak fele.

Sok-sok mindent fel kell adni,
Mert ott nem lesz elég hely,
Mit csináljunk? Ez az élet,
Hogyha hívnak, menni kell.

Úgyis eljön majd az idő,
Mikor mindent itt hagyunk,
Nem vihetjük mi magunkkal
Pénzünk és a vagyonunk.

Főpróbáját a nagy útnak,
Nemsokára megkezdjük;
Isten veled farmer város,
Szereteted köszönjük.

2007. február 1.
Delhi, Ontario

RÖVID HÓNAP

Rövid hónap február,
Utána már jön a nyár.
Március még rövidebb,
Mert az jóval melegebb.

Amikor már süt a nap,
A szívünk is boldogabb,
Gyorsan repül az idő,
Vár minket az üdülő.

Én bizony nem üdülök,
Annak jobban örülök,
Hogyha itt bent lehetek,
Írhatok szép verseket.

Írhatnék, de nem tudok,
Inkább én csak firkálok,
Bár vannak jó rímeim,
Gyengék az én verseim.

Kritikusnak jobb vagyok,
Minden hibát meglátok.
Az nekem a főbajom,
Hogy a tűzre nem rakom.

Adna egy kis meleget,
Nemcsak hideg rímeket
Elmúlna a február,
Tényleg itt lenne a nyár.

De addig csak vigadjunk!
Együnk, igyunk, mulassunk!
Tartsunk örök farsangot,
Amiről majd írhatok.

2007. február 2.
Delhi, Ontario

KÉPEK AZ ŰRBŐL

Kaptam egy képsorozatot
A földünkről, az űrből.
Bevallom, hogy szépen néz ki
A távolból, felülről.

Látszik rajta hol kezdődik
Az est és az alkonyat,
Másik felén, az árnyékban,
Kezdődik a virradat.

Ahol vannak a városok,
Fény ragyog a sötétben;
Bejártam az egész földet,
S hazámat is megnéztem.

És abban a kis hazában
Láttam hol van Budapest,
Ki volt az is világítva,
Mikor leszállt ott az est.

Szívesebben nézegetném
Budapestet közelről,
Nem pedig a magas égből
Fényképekről az űrből.

Talán egyszer eljutunk még
Budapestre s hazánkba,
De ha nem is, megmarad az
A szívünkben bezárva.

És ha soha nem láthatjuk,
Akkor mégis szeretjük;
Bárhol élünk a világban
Hazánkat nem feledjük.

2007. február 3.
Delhi, Ontario

HAJNALI HOLDFÉNY

Mint katonák sorakoznak
csatornán a jégcsapok,
kacérkodva néznek rájuk
a hajnali csillagok.

A konyhánknak kis ablakán
kinéztem ma félhétkor.
Rám kacsintott a fényes hold
az ébredő hajnalból

Keleten már virradni kezd,
de a hold süt nyugaton,
sokkal, sokkal gyönyörűbb ez,
mintha jönne az alkony.

A hajnalnak hasadása
mindig eltölt reménnyel,
mert kezd múlni a sötétség,
és véget ér az éjjel.

Szeretem a napfényt,
és a fénylő csillagot,
szeretem a szemed fényét,
mely naponta rám ragyog.

Egy gyönyörű téli hajnal
van előttem ma reggel,
hálát adok Istenemnek
imára font kezekkel.

2007. február 3.
Delhi, Ontario

JÉGHÍD

Befagyott a Niagara,
egy jéghíd van rajta;
pillérjeit összefogja
a folyó két partja.

Pára száll a vízesésből
hizlalja a jeget;
bár itt laktam közelében,
ritkán láttam ilyet.

Kegyetlenül hideg nap ez,
nincs turista, egy sem,
nem dacol a széllel senki,
elesne a jegen.

Én se megyek sétálni ma,
egy hotelből nézem...
A vízesést csodálgatjuk,
én és feleségem.

A földszíntől nagy távolság,
választ el bennünket,
bizony nem egy gyerekjáték
huszonöt emelet.

Lent az autók parányiak,
embert nem is látunk,
álomvilág van köröttünk,
menyországban járunk.

Ajándék az, hogy mi újból,
ingyen itt lehetünk,
és ennél a vízesésnél
emlékeket gyűjtünk.

2007. február 4.
Niagara Falls, ON

AZ ÉTTEREMBEN

Nem étkezik egy király sem,
úgy, ahogy ma eszünk,
amit szemünk, szánk megkíván
mindabból szedhetünk.

Van azért egy nagy különbség:
bár jó minden nekünk,
nem a miénk ez a hely itt,
és nekünk nincs pénzünk.

És nem jön az asztalunkhoz
egy nagy sereg szolgál,
kiszolgáljuk önmagunkat,
az erőnkől futja.

Evés közben egy csodára
áhitattal nézünk,
télen, nyáron gyakran láttuk,
közelében éltünk.

Mégse unjuk meg e tájat,
bármily gyakran látjuk,
akármikor jövünk ide,
mindig megcsodáljuk.

Te felséges Niagara!
Királyi itt minden,
Királyi a vendéglátás:
hotel és étterem.

Nem étkezik egy király sem,
úgy, ahogy ma ettünk,
amit szemünk, szánk megkívánt
mindabból szedhattunk.

2007. február 5.
Niagara Falls, ON

NAPKELTE A NIAGARÁN

Háromnegyed hét körül már
derengett az ég alja,
de a napunk, fényes napunk
még az álmát aludta.

Várokztam egy félórát,
hogy fényképet készítek,
vártam, hogy egy szép napkeltét,
a gépemmel felvegyek.

Nem jöttek a pompás színek,
a vízesés szürkén folyt,
hej, pedig a jeges vidék,
csodálatos, mesés volt.

Háromnegyed nyolc körül már
rám sütött a vörös nap,
de a nappal szembe képet
készíteni nem szabad.

A nap ugyan fénylőn sütött,
ragyogott a fényképen,
de a fagyos Niagara
nem látszott csak sötétén.

Vannak napok, szürke napok,
hiányoznak a színek,
de jön majd egy új alkalom,
adnak újabb emléket.

Februárban újra jövünk,
nem mulasszuk mi azt el,
készíték majd fényképeket
hátha a nap szebben kel.

2007. február 5.
Niagara Falls, ON

CSIGATÉSZTA

Van egy magyar eledelünk,
Amit nagyon megszerettünk,
Mert az egész Kanadában
Készítgetjük kalákában.

Otthonokban, Magyar Házban,
Kicsiny magyar templomokban,
Összegyűlnek az asszonyok,
S kezükben a pálca forog.

Csigatésztát készítenek,
Munkaközben beszélgetnek,
Rokon, barát találkozik,
Dolgozik és szórakozik.

Az emberek tésztát gyúrnak,
Modern géppel nyújtogatnak,
Majd felvágják kis kockákra,
S felkerül mind a bordákra.

Csavargatják a bordákon,
Megszárítják az asztalon...
A konyhában sütnek, főznek,
A munkások jól ehetnek.

Tízórait és uzsonnát,
A munkások bőven kapják.
Lakodalmi hangulatban,
Az ebédhez leves is van,

Mért finom e csigatészta?
Mért jobb, mint a bolti paszta?
Azért jobb ez, mint a boltban,
Mert itt mindben szeretet van.

2007. február 6.
Delhi, Ontario

FURCSA TELEFONHÍVÁS

Reggel kilenc éppen elmúlt,
Megszólalt a telefon:
“Kántor urat keresem én,”
Mondta egy nő, halk hangon.

*“Tessék hölgyem. Én vagyok az,
Aki önnel beszélek.
Mi az, amit kér éntőlem?
Mi az amit tehetek?”*

Selymes hangon azt kérdezte:
*“Ugye jönnek vasárnap?
Itt alusznak a hotelben,
Ingyen adjuk szobánkat.”*

*“Természetes, hogy ott leszünk,
Tervbe vettük és megyünk;
A múlt héten is ott voltunk,
És nagy volt az örömünk.”*

Ekkor jött egy másik kérdés,
Szótlán lettem válaszként:
*“Itt tudnának-e maradni
Két éjszakán vendégként?”*

Megkérdezem feleségem:
“Ugye drágám ott leszünk?”
Az igenlő válasz után,
Könnyes szemmel nevettünk...

Hét év óta csak dolgozunk,
Nincs nekünk vakáció,
És most csodás éjszakákat
Ad nekünk egy kaszinó.

2007. február 7.
Delhi, Ontario

JÉGVIRÁGOK

Hiába süt szépen a nap,
minusz tíz fok hideg van,
ezüstszínű virágokat
fest a tél az ablakban.

Nem ültettem, nem gyomlálom,
mégis szépen virágzik;
nem is kell rá harmat, eső,
a párától sugárzik.

Nem árulják virágboltban,
bár jégvirág a neve,
minden télen felneveli
az Istennek hidege.

Csodálom a szép mintákat,
festő se fest szebbeket;
minden évben újrakezdi
ezt a kérész életet.

Ha rásüt a nap sugara,
melegétől elolvad,
mint a virág a kertünkben,
a hőségtől elfonnyad.

Mennyi szépet ad az élet,
ám sok csak egy pillanat,
nincs is időnk megismerni
a szép földi álmokat.

Ablakomban bujkál a nap,
lopja a jégvirágot,
de talán már holnap reggel,
hoz egy újabb szép csokrot.

2007. február 8.
Delhi, Ontario

IMÁDKOZOM

Imádkozom a hazámért
minden nap,
azt kívánom: maradjon meg
magyarnak.

Felszáll az én kebelemből
hő imám,
imádkozom, hogy nagy legyen
a hazám.

Ne legyen az országunkban
zsarnokság,
Virágozzék, s legyen benne
szabadság.

Legyen áldás a népünkön
hazánkban,
s bárhol élnek ebben a nagy
világban.

Sok szenvedés ért már minket
idáig,
Adjad, Uram, mi reánk most
áldásid.

Legyen miénk egy szebb élet
hajnala,
több áldásod hulljon ránk, mint
valaha.

Halld meg imám Atya, Fiú,
Szentlélek!
A hazámért fohászkodva,
megkérlek.

2007. február 9.
Delhi, ON

A KOMPUTER

A komputer csodálatos
találmány,
technikai fejlődésben
nagy vívmány.

A munkámban órákon át
használok;
harminc éve legkedvesebb
barátom.

Bármit kérek teljesíti
azonnal,
sose válok én el tőle
haraggal.

De ma reggel nehezteltem
reája,
nem engedett belépni a
hálóra.

Nem nézhettem, kaptam-e én
levelet,
és nem tudtam megnézni a
híreket.

A komputer elkényeztet
bennünket,
és ha nem jó, nem találjuk
helyünket.

Szerencsére Ádám fiam
szakértő,
és ha baj van, az apjának
segít ő.

2007. február 9.
Delhi, Ontario

REGGEL KORÁN

Most van reggel három,
alszik még a párom,
én a hajnalt várom,
ez nem az én világom.

Ahogy a föld forog,
a vízesés robog,
mint egy vulkán morog,
és a gyomrom korog.

Ha most otthon volnék,
egy presszót csinálnék;
talán verset írnék,
s ötre ágyban lennék.

De hotelben vagyok,
mosdóban kuporgok.
Itt lámpát gyűjthatok,
senkit nem zavarok.

Várom utunk végét,
a holnapnak jöttét,
keddi nap reggelét,
és hogy menjünk innét.

Itt lenni egy álom,
és mégis sajnálom
a csendes lakásom,
innen haza vágyom.

Elmúlt reggel három,
alszik még a párom,
én a hajnalt várom,
ez nem az én világom.

2007. február 12.
Niagara Falls, ON

INNEN FENTRŐL

Innen fentről, a magasból
a vízesés kisebb,
mégis mesés ablakomból,
de a nyáron még szebb.

A vízesés egyre ömlik,
nem készül megállni,
az Erie tó fenekéig
sose fog befagyni.

Egyszer azért le volt zárva
a kisebbik része,
fényképünk is van több róla,
él így az emléke.

Azóta a víz még folyik
a szép Niagarán,
és a lelkem elmélkedik
ezen a nagy csodán.

Istenem! De szép a vidék
közelről, távolról,
de tudom, hogy ha itt laknék
álmodnék egy másról.

Álmodnék az emberekről,
nem elég a szép hely,
ábrándoznék más életről
az én kedvesemmel.

Bármilyen szép a kilátás,
többet ér az egyén,
kedvesebb a békés lakás,
mint ez a tünemény.

2007. február 12.
Niagara Falls, ON

EGY NAP A VÍZESÉSNÉL

Ragyog a nap a vízesés felett,
alattam van huszonhat emelet,
a hotelnek ablakából nézem,
ahogy fénylik odafenn az égen.

A napkeltét le is fényképeztem,
sziporkázott gyönyörű színekben,
lábam alatt fut a Niagara,
ezt a hajnalt nem felejttem soha.

Morajlása fülembe duruzsol,
a párája az egekbe hatol,
másik része a fákra telepszik,
tőle minden fehérbe öltözik.

Nyáron nagy itt a zivaj és lárma,
ma csendes, elhagyatott, árva...
Veszélyes jeges mezőn járni,
nem is megy ma senki se sétálni.

Én is csupán a szobámból nézem,
innen bentről marad az emlékem;
Olyan ez, mint a holdnak látása,
nem vagyok rajt, mégis van hatása.

Szép látványok gyűlnek a bensőmben,
csak jót, szépet viszünk haza innen,
és ha mégis mosódnak a képek,
megmaradnak a mai fényképek...

Alkonyodik, köd borul a tájra,
de a szemem még a hajnalt látja.
Nyugszik a nap a vízesés felett,
alattam van huszonhat emelet.

2007. február 12.
Niagara Falls, ON

IDŐJÓSOROK

Időjósok szavát hallva,
Aggodalom száll belénk,
Egész nap azt ígéretik:
Nagy hóvihár jön felénk.

Tudjuk néha hibázhatnak,
Ez ma a mi reményünk,
Olyan sokszor tévedtek már,
Hogy ezért mi nem félünk.

Telefonon beszélgettem
Egy távoli baráttal,
Reggeltől ők havat hánytak,
Birkóztak a nagy hóval.

Itt Delhiben még nem esett,
De hideg volt, fújt a szél...
Ám estére megjött a hó,
S beköszöntött ránk a tél.

Láthattam, hogy itt a vihar,
Mít a jósok ígértek,
Havat hordott a sebes szél,
Hófúvások születtek.

Én csak bentről nézegetem,
Bent várom a holnapot,
De holnapra kívül leszek,
S használom a lapátot.

Sok időjós néha téved,
Most bevált a jóslatuk,
A nagy vihart megígérték,
És estére megkaptuk.

2007. február 13.
Delhi, Ontario

GENERAL WALKER

Ötven éve van ma annak,
hogy New Yorkba érkeztünk,
innen tovább Camp Kilmerbe,
aznap este nem mentünk.

A General Walker hajón,
menekültként utaznunk,
és viharos napok után,
szárazföldre jutottunk.

Autóbuszok vittek tovább,
New Jersey várt bennünket,
Jávor Pál, mint házigazda
szorongatta kezünket.

Másnap jött a keresztapám,
édesanyám testvére,
épp tíz éves szünet után
ölelhetett keblére.

Nem tudtunk mi szóhoz jutni,
sírtunk, mint a gyerekek,
ölelgettük, néztük egymást,
a könnyeink peregtek.

Connecticut államban élt
édesanyám nővére,
negyven éve látták egymást,
várt bennünket ebédre.

Ötven évnek elmúltával,
szerteszéjjel szóródtunk,
és kétezer menekültből
már kevesen maradtunk.

2007. február 14.
Delhi, Ontario

VIHAR TOMBOLT

Vihar tombolt egész éjjel,
hordta a szél a havat,
virradatra már nem látszott
hol a kocsi bejárat.

Abban aludt egyik autónk,
de a hótól nem láttam,
nem látszott csak a teteje,
érdekesnek találtam.

Kis hegyekként emelkedtek
útmentén a hóbuckák,
mire delet harangoztak
a hóékék eltolták.

A hófűvót bekapcsoltam,
megnyitottam az utat,
és azután könnyűszerrel
tisztálltam a járdánkat.

Délután már sütött a nap,
de a hó még nem olvadt,
a hőmérséklet nem ment feljebb,
minusz húsnál megmaradt.

Kellemetlen a hóvihar,
de tudjuk, hogy elmúlik,
ugyanígy ami bajunk is,
jön és egyszer búcsúzik.

Tudjuk itt járt egy nagy vihar,
havat hozott minékünk,
de mikor a hó elolvad,
nem lesz csak egy emlékünk.

2007. február 14.
Delhi, Ontario

BÁLINT NAPKOR

Bálint napi vacsoránkra
ötszáznégyen eljöttek,
öt órától félkilencig
ettek, ittak, s elmentek.

Delhiben egy hétköznapon,
nincs sikeres rendezvény,
délelőtt még hóvihár dúlt,
így az esténk tünemény.

Ennyi nép a Magyar Házba
nagyon ritkán jön össze,
azért jönnek mert felújult
szervezetünk jó neve.

Szeretettel jött mindenki,
hisz ez a nap szeretet,
nem volt sehol rossz indulat,
hazug szó, vagy gyűlölet.

Csak így lehet építeni
szeretettel, békével,
és jönnek a vendégeink
egész évben ezrével.

Természetes minden étel
a konyhánkban jó, s finom,
ez vonzza a vendégeket;
megtanultam, jól tudom.

Bálint napi vacsoránkra
ötszáznégyen eljöttek,
öt órától félkilencig
ettek, ittak, s elmentek.

2007. február 14.
Delhi, Ontario

AZ ÉN LÁBAM

Az én lábam nagyon rövid,
De éri a földet,
Mint normális magyar ember,
Nem kívánok többet.

Földön van az én otthonom,
Nem pedig az égben,
Földön járok napról napra,
És nem fent a légtérben.

Ismerek egy néhány embert,
Kik a rongyot rázzák,
Lábuk helyett az orrukat
Az egekben tartják.

Bármit szólok és cselekszem,
Semmi se jó nekik,
Mert amit én kigondolok,
Ők azt nem szeretik.

Én egyszerű ember vagyok,
Minek a rang nekem?
Nem kérek én címet, rangot,
Csak Paul a nevem.

Elég az én keresztnévem,
Ha beszéltek velem,
És ha engem letegeztek,
Én szívesen veszem.

Az én lábam nagyon rövid,
De éri a földet,
Mint normális magyar ember,
Nem kívánok többet.

2007. február 15.
Delhi, Ontario

HIBERNÁCIÓ

Irigylem a medvék sorsát,
átalusszák a telet,
én pedig a havat hányva
átkozom a hideget.

Amikor még gyermek voltam
örültem ha jött a hó,
mert ilyenkor előkerült
a raktárból a szánkó.

Nem kellettek a hóékék
lovas szánkók futottak,
és mellettük szép időben
a kis csikók szaladtak.

Mi is belekapaszkodtunk
a száguldó fogatba,
de amikor nem vigyáztunk
repültünk az árokba.

Ha elestünk, nem pereltünk,
szüleinknek se szóltunk,
mert tudtuk ha panaszkodunk
tetteinkért kikapunk.

Panasz helyett jót nevettünk,
henteregtünk a hóban,
játszva éltük át telünket
az én kicsi falumban.

Elmúlt régen a gyermekkor,
a tél ma már munkát ad,
ezért mondom, hogy irigylem
a barlangi mackókat.

2007. február 16.
Delhi, Ontario

EXTÁZIS?

Néha azon gondolkodom,
Hogy verseim miként kapom;
A rímeim honnan jönnek,
Vajon nekem mit üzennek?

A hazámtól messze mentem,
Idegenek között éltem,
Korlátolt lett anyanyelvem,
Honnan jött hát ezer versem?

Decemberben extázisban
Egy nagyon szép verset írtam,
A páromnak felolvastam,
És a komputerben hagytam.

De hiába keresgettem,
Véletlenül letöröltem,
A címét is elfeledtem,
Örökre elveszítettem.

Nem is tudom, hogy miről szólt,
De tudom, hogy nagyon szép volt,
A rímeim gyorsan jöttek,
Szemem előtt megjelentek.

De ahogy jött, úgy el is ment,
Pedig kértem a jó Istent,
Adja vissza amit írtam,
Nem jött vissza. Megsirattam.

Extázis volt, vagy egy álom?
Nem tudom és nem találom,
Elment a vers mindörökre,
Írtam százat már helyette.

2007. február 17.
Delhi, Ontario

HAVAS ÚT

Hordja a szél a havat,
keresgetjük az utat,
hazafelé tartunk.

A mérföldek előttünk,
az úton csak vergődünk
néhol alig látunk.

Februárban vagyunk még,
porkahavat ád az ég,
ameddig a szem lát.

Várjuk már a jobb időt
a hó helyett az esőt,
s március idusát.

Túl hideg a február,
a mi szívünk jobbat vár,
szebb napokat várunk.

Ha eljön a kikelet,
felejtjük a hideget,
teljesül az álmunk.

De ma este hideg van,
hófűvás az utunkban,
mindketten hallgatunk.

Mikor hazaérkeztünk,
összetettük két kezünk,
s imát mondott ajkunk.

2007. február 18.
Delhi, Ontario

AZ IGAZ SZERELEM

Ha hibás a készítményünk,
ráfogjuk, hogy selejt,
hibás annak a szerelme,
aki könnyen felejt.

Hűtlen lennék én tehozzád
az én szerelmemben,
ha téged nem szeretnék,
s felednék könnyen.

Ha lehullik ezer csillag
a fénylő egekből,
visszajön majd százmillió
a végtelen űrből.

Elmúlhatnak a hónapok,
a végtelen évek,
nem lennék én igaz hozzád,
ha nem szeretnék.

Porba hullhat ezer óra,
hogy nélküled vagyok,
jön helyette másik ezer,
mikor rád gondolok.

Hogy elmúljon a szerelmem,
én attól nem félek,
veled leszek gondolatban
ameddig én élek.

2007. február 19.
Delhi, Ontario

CSIRKEPAPRIKÁS

Csirkepaprikás az ebéd,
az én kedvenc ételem,
nap-nap után megenném én,
mert annyira szeretem

Egyszer régen gyermekkorban
az én vágyam teljesült,
nap-nap után paprikás volt,
vagy valami csirkesült.

Dögvész jött a mi falunkba,
levágták a csirkéket,
és megfőzték paprikásnak
mielőtt az beteg lett.

Az volt nekem a jó világ,
paprikás volt minden nap,
a kis Kántor jobbat evett,
mint a jegyző, vagy a pap.

Nem volt soha libánk, kacsánk,
de csirkét azt tartottunk,
na meg aztán minden télen
egy-két disznót hizlaltunk.

Elmúlt régen az a világ...
boltban vesszük a csirkét,
de én soha nem felejttem
gyermekkorom jó ízét.

Az itteni Magyar Házban,
hétfőn van jó paprikás,
ez igazi magyar étel,
és, hogy finom, nem vitás.

2007. február 19.
Delhi, Ontario

SZÜRKESEG

Niagara tája,
mint koldus ruhája,
foltokkal van tele,
sáros és fekete.

Megolvadt a friss hó,
a fehér takaró;
elvesztette színét,
szokásos szépségét.

Ma egy hete szebb volt,
nem volt rajta sárfolt,
ráfagyott a pára,
nem volt annak párja.

Szép fehér ruháját,
tegnap besározták;
lucskos, mocskos végig,
fellátszik az égig.

Én csak fentről nézem,
nem is fényképezem,
mert most olyan szürke,
mint egy ázott ürge.

Aki még nem látta,
tudom, hogy csodálja
akármilyen szürke,
s foltokkal van tele.

Túl kritikus vagyok,
de egyet bevallok:
lehet szürke, barna,
szép a Niagara.

2007. február 21.
Niagara Falls, ON

SZŐRÖS TÖRTÉNET

Tizenéves koromban
Szőrösebb lett a lábam,
Mondogatták egyesek:
Egyszer gazdag lehetek.

Én naivan elhittem,
És titokban örültem:
Lesz sok pénzem énnekem,
Gazdag lesz az életem.

Sok iskolát kijártam,
A világot bejártam,
Sehol pénzt nem találtam,
És szegénynek maradtam.

Gondolom a nadrágom
Okozott kárt lábamon,
Csupasz most már mindkettő;
Így vert meg a Teremtő.

Lábaim nem szőrösek,
Gazdag többé nem leszek.
De azért a nadrágom,
Házon kívül csak hordom.

Eladjam a nadrágom?
S nőjjön szőr a lábamon?
Legyek inkább én szegény,
De nadrágot hordok én.

2007. február 22.
Delhi, Ontario

HAJHULLÁSRA

Kezdett fogyni a hajam,
de vigaszként hallottam:
hogy bölcsőbb az oly egyén,
kinek nincs haj a fején.

Ha kopasz volt valaki
egy jó vigaszt talált ki:
Az ész nem tűr takarót
hallottuk a vigasz szót.

A tudósok kopaszok,
s bölcsőbbek, mint a papok,
bár ők abból tanulnak,
mit a hívek meggyóznak.

Az okos haj elhagyja
fejünket ha túl buta.
Minden egyes hajhullás
a számomra butulás.

Ám legfőbb az egészség,
mit nekem a bölcsesség?
Írok néha, s olvasok,
és ha muszáj tanulok.

Én okosabb nem leszek,
mert már sokat felejték,
ha keveset tanulok,
akkor keveset tudok.

Én most nem is feledek,
mert nem tudok eleget,
a hajam most elhagyja
fejemet, mert túl buta.

2007. február 22.
Delhi, Ontario

ÚJ MÁRCIUS

Réges-rég a kommunisták
A nevüket nem tagadták.
Most már M.Sz.P. a nevük
Kommunista vér foly bennük.

A céljukat letagadják,
Hazugsággal körülírják,
Maradnak a régi eszmék,
De köpenyük megcserélték.

Népünk nem kér kommunizmust,
Felejtene minden "ízmust",
De még vannak olyan vakok,
Kit becsapnak a szólamok.

Bár látnak de nem ismernek,
Hallanak, de nem értenek.
Ébredj fel már magyar népünk!
Ha még alszol, itt a végünk.

Jöjjön el egy új március!
Vesszen el a kommunizmus!
Elég volt a hazugságból,
Kérjete a szabadságból.

Negyvennyolcnak, ötvenhatnak
A harcaink lelket adnak,
A jelszavunk, az, az eszménk:
Követeljük, ami miénk.

Győzzön végre az igazság ,
Legyen kenyér és szabadság;
Teremjen a magyar ugar,
S legyen magyar, ami magyar.

2007. február 22.
Delhi, Ontario

VAKÁCIÓ

Nem voltam én vakáción
éppen most lesz hét éve,
pedig lenne szabadságom,
elmehetnék öt hétre.

Nehézkes az én helyzetem,
nem találok helyettest,
magyar az én anyanyelvem
nem hívok én felettest.

Megharcolom népem harcát,
magyar egyház maradunk,
és ha tudjuk éveken át
csak magyarul szolgálunk.

Vasárnapról vasárnapra
nem hiányzom én soha,
nem vágyom a szabadságra,
ha gondolok Kálvinra.

Dolgozott ő éjjel, nappal,
munkában lelt pihenést,
haragban volt a lustákkal,
nem tűrte a henyélést.

A vallásom kálvinista,
én sem tudok pihenni,
nem is vágyom szabadságra,
vagy távolra utazni.

Nem voltam én vakáción
éppen most lesz hét éve,
pedig lenne szabadságom,
elmehetnék öt hétre.

2007. február 22.
Delhi, Ontario

ARANYKOR

Aranykorú lettem én,
Nem szokatlan esemény,
Milliók már elérték,
Van is benne sok érték.

Az orvos a barátunk,
Vele foglalt naptárunk.
Hat dollár az orvosság,
Hogyha receptre adják.

Ha a boltba megyek én,
Kedden van a kedvezmény.
Tíz százalék nem oly sok,
Tizennégy az adójuk.

A hajvágás olcsóbb lett,
Borbély urunk keresget,
Keresi, hogy mit vágjon,
Pénzéért meg szolgáljon.

Testrészeim ismerem,
Mert nehezen emelem;
Aranykorom előnye:
Tudom hány jó belőle.

Az én elmém még tiszta,
Nincs okom a panaszra,
Én aránylag jól vagyok,
De már alig mulatok.

Eljárok a templomba
Hol a lelkem megkapja,
Az erőt, mi kell nekem,
S boldog az én életem.

2007. február 22.
Delhi, Ontario

SZELES ÉJFÉL

Ébren talál még az éjfél,
azért mert a keleti szél,
rázza, fűjja ablakomat,
megtépázza az álmomat.

Kinéztem az udvarunkra,
havat szórt a bejáratra,
seperhetem korán reggel,
birkózhatom én a széllel.

Bentről nézve barátságos
a hóesés, bár viharos;
egyszer vége lesz a hónap,
mert elmúlik ez a hónap.

Márciustól én nem félek,
akármilyen havak jönnek,
ahogy hullnak elolvadnak,
ágyát vetik már a nyárnak.

A szél most a hóról mesél,
de a tél már pihenni tér,
lassan lehunyja a szemét,
én őrzöm csak az emlékét.

Innen bentről de jó írni,
a hóesést bentről nézni,
egy jó meleg ebédlőből,
könnyű írni a rút télről.

Míg idebenn álmodozom,
most a téltől elbúcsúzom,
írás közben megállt a szél,
a telünk is aludni tér.

2007. február 22- 23.
Delhi, Ontario

DELHIBEN

Delhiben a magyar élet
hatvan évig megmaradt,
bálokon és rendezvényen
visszhangzanak a falak.

Itt az élet nemcsak áldás,
néha bizony nehézség,
bár elmennek az öregek,
magyar nóta járja még.

Van rádió programunk is,
ötvennégytől szól a dal,
magyar zenét sugározni,
ez nekünk egy diadal.

Kilencventől én szerkesztem
a rádió programot;
testi, lelki áldás nekem,
bár fizetést nem kapok.

Aktív vagyok én is itten,
jövök gyakran, s segítek,
sajnos köztünk is akadnak
irigy, gonosz emberek.

Életemnek hő vágya az,
hogypemén segítsék,
s bejöttek a gazemberek,
és engemet kitettek...

Ismét békés a Magyar Ház,
új vezetőség kormányoz,
és azért mert együtt vagyunk,
a mi munkánk áldást hoz.

2007. február 23.
Delhi, Ontario

POLITIKA-PULIKUTYA

Nem kell nekem politika,
többet ér egy pulikutya,
mert az engem nem csap be,
örök az ő hűsége.

Egész más a politikus,
neki szabad, mi nekem kuss;
hogya kell az én voksom,
ígéretét megkapom.

A kutyám a házam őre,
olcsó az ő munkabére,
az ebédem megosztom,
s ő a legjobb barátom.

Politikus hazám őre,
kell neki a hátam bőre,
vagyonomat elveszi,
az ebédem megeszi.

Pulikutyám hű családtag,
hűségéből másnak is ad,
zavarja a kártevőt,
megfogja a betörőt.

Politikus pártjának él,
és minekünk mesét mesél,
ő maga is kártevő,
és ha kell: egy betörő.

Nekem nem kell politika,
többet ér egy pulikutya,
ha lesz megint választás,
a kutyám kell, senki más.

2007. február 23.
Delhi, Ontario

TÉLI KIRÁNDULÁS

Egy borongós téli napon
Indultunk a templomtól.
Itt-ott néha egy hópehely
Szállingózott kettőkor.

Három óra alig múlt el,
A hotelhez érkeztünk,
S útközben az időjóson
Jó nagyokat nevtünk.

Fagyókát és nagy hóesést
Ígérgetett egész nap,
De a híres Niagarán
Ragyogott a fényes nap.

Négy órára felhők jöttek,
Elbújtatták a napot,
Hullott a hó, s jeges eső
Verdeste az ablakot.

Az időjós nem hazudott,
Hóviharba jutottunk,
De a vihart fentről néztük,
A szobánkban bent voltunk.

Csodálatos nagy a szobánk,
Három ablak van rajta:
Egyen látjuk a vízesést,
Kettő néz a városra.

Boldogságtól táncot járunk,
Fényképeket készítünk,
Hálakönny van a szemünkben,
Azért, hogy itt lehetünk.

2007. február 25.
Niagara Falls, ON

RÖVID SÉTA

Ragyogó hó hull a tájra,
párás, fagyos most az út,
megkeresem a párommal
hol van itt egy gyalogút.

Ezen a szép havas estén
Sárikámmal kimegyek;
Jaj de furcsa a vízesés,
megnőttek a jéghegyek.

Jó lett volna sétálgatni,
gyűjteni szép emléket,
de rövid lett a mi utunk,
köszönhetjük a szélnek.

Változott a szél iránya,
párás esőt hozott ránk,
és azonnal csurom víz lett,
ránk fagyott a mi ruhánk.

Kaptunk párát nyarakon át,
de akkor csak mulattunk,
mert a nyári nagy melegben
azonnal megszáradtunk.

A tervezett sétánk végén
most is jókat nevettünk,
de csak akkor, amikor már
szállodánkba bementünk.

Átöltöztünk a szobánkban,
s kaszinónkhoz lementünk,
játszottunk és szórakoztunk,
de mi semmit nem nyertünk.

2007. február 25.
Niagara Falls, ON

RABSZOLGASÁG

Nem szűnt meg a rabszolgaság
most is vannak emberek,
kik magukat leláncolják,
s valamiért szenvednek.

Bent voltunk egy étteremben,
finom volt a vacsoránk,
élveztük a jó melegben
a fenséges lakománk.

Odakint egy hóvihar dúlt,
hullt a hó, s a fagyóka,
kint az idő rosszra fordult,
jég fagyott az ablakra.

Ebben a nagy hóviharban
kint voltak a rabszolgák,
egy fedetlen kis teraszban
rab táncukat táncolták.

Nem szabad bent dohányozni,
kint szabad csak füstölni,
nem tudnak egy órát várni,
kimennek hát cigizni.

Dideregnek, ugrálgatnak,
csörög a lánc kezükön,
és amíg kint fagyoskodnak,
szemükre fagy egy-két könny.

Igaz szívből szánom őket,
kik erőtlén lelkűek,
férfiakat és a nőket,
kik szolgaként szenvednek.

2007. február 25.
Niagara Falls, ON

BETYÁR NÓTA

Az én rózsám, a galambom
olyan szép,
mint a falon, a szobánkban
a szent kép.

Bár nincs neki szent glória
a fején,
jobb is így mert nem lehetne
az enyém.

Nem is mondom én el neki:
szeretem,
nem nyerném meg a szerelmét
sohasem.

Azért mert én betyár vagyok,
csavargó,
sehol, sehol nem dolgozó,
naplopó.

Megváltoznék, ha szeretne
engemet,
de ameddig betyárkodom,
nem lehet

Hidd el rózsám: valamikor
jobb leszek,
ha a sírban, a föld alatt
lent leszek.

2007. február 26.
Niagara Falls, ON

KI VAGYOK ÉN?

Csak parányi része vagyok
ennek a nagy világnak,
nem mehetek fel az égbe
egy ragyogó csillagnak.

Csak por vagyok, kis szürke por
én a földön idelenn,
nem lennék jó csillagpornak
én az égben odafenn.

Lehullhatnék én az égből,
nem tudná meg senki sem,
ha földi por és csillagpor
csupán az én életem.

Porból lettem, porrá leszek,
mássa nem is lehetek,
ha itt lakom lenn a földön,
vagy a mennybe felmegyek.

Olyan furcsa ez az élet,
véget ér itt mindenem,
nem marad meg csak a lelkem,
az nem hal meg sohasem.

Ha a lelkem elpusztulna,
mit érne az életem?
Minden olyan üres volna,
nem lenne több reményem.

Én hiszem, hogy több az élet,
mint hamu, vagy földi por,
éppen ezért készen vagyok,
hívhatsz, Uram, bármikor.

2007. február 27.
Hamilton, Ontario

PERGŐ ESEMÉNYEK

Mint az eső, zápor eső,
a házunkról ha csepeg,
a dolgaink sűrű cseppje
dús záporként lepereg.

Lavinaként megindultak
a sorsunknak dolgai,
nem is lehet, ha akarnánk,
a jövőnket lefogni.

Elköltözünk mi Londonba,
ha lehet a nyár előtt,
a fiúnknak családjával
folytatjuk majd a jövőt.

Kezdődik a lakásnézés,
eladása házunknak,
a dolgaink szanálása:
mit tartsunk meg magunknak.

Reálisan fel kell mérnünk:
mindent el nem vihetünk;
fele lesz a lakás nagyság,
más lesz ott az életünk.

Mit gyűjtöttünk éveken át,
kidobjuk, vagy eladjuk,
évtizedek életmódját
gyermekünkért feladjuk.

Hív az élet. Elindultunk.
Az új kezdet már nem bánt,
változtatni nem fogjuk már
mit az élet nekünk szánt.

2007. február 28.
Delhi, Ontario

HUSZONNYOLC NAP

Huszonnyolc nap minden rendes
február,
szökőévben egy extra nap
hozzájár.

Júliushoz hozzáadtak
egy napot,
mert nagyfiúk voltak rég a
császárok.

Augusztus is alkothatott
nagyokat,
a havában megtoldták a
napokat.

Hogyha én egy császár lennék
levágnám,
és a szegény februárhoz
toldanám.

Jaj, de hát egy szegény Kántor
mit tehet?
Szídjam én a februári
hideget?

Majd elmúlik a hideggel
február,
nemsokára melegebb lesz,
jön a nyár.

Holnapra már lesz nekünk egy
új hónap,
búcsút mondunk egy félévre
a hónap.

2007. február 28.
Delhi, Ontario

NÉPIEGYÜTTES

Életünknek szép percei
átformálják sorsunkat,
és a sok-sok boldog óra
szebbé teszi valónkat.

Ma este a boldog percek
várásában élek én;
hevesebben ver a szívem,
előttem egy tünemény.

Táncosok és énekesek
fergeteges ütemben,
táncot járnak, énekelnek,
nyomot hagynak szívemben.

Üzenet jött a hazámból,
örömkönnyekek peregnek,
Nagy-Magyarország van előttem,
új emlékek születnek.

Nem kalandvágy űzött engem,
mikor hazám elhagytam,
ma este egy kicsi részét
a programban megkaptam.

Látom én, hogy mennyi érték
maradt régen mögöttem,
táncok, dalok ott maradtak,
amikor én eljöttem.

Ez a néhány boldog óra
tettre késztet engemet:
arra biztat, hogy szeressem
még jobban a népemet.

2007. február 28.
Hamilton, Ontario

EGY LÉPÉS

Minden nagy út egy lépéssel
kezdődik,
akármilyen az útirány
nem számít.

Mi is léptünk ma egy nagyot
előre,
ez a lépés áldás hozhat
jövőnkre.

Eladjuk a mi házunkat
Delhiben,
a nyár előtt elköltözünk
sebtében.

Megindul az alkudozás
Londonban,
és itt pedig rendet teszünk
házunkban.

De sok lom van lakásunkban
minekünk,
Gyűjtögetés volt az egész
életünk.

Nagy terhet visz a mi hajónk
naponta,
mert nem volt, ki feleslegünk
kidobja.

Megváltozott az útirány,
elmegyünk,
ahol reánk nagy szükség van,
ott leszünk.

2007. március 1.
Delhi, Ontario

LEVEST FŐZTEM

Egy nagy fazék levest főztem,
tudom, nem nagy dicsőség,
kényszer az én szakácsságom,
mikor kínoz az éhség.

Májgaluska levest eszek,
egyszerű a receptje,
Denningernél vettem tegnap,
talán magyar, ki főzte.

Befagyasztják a főztjüket,
jégkockákban adják el,
ha tehát én éhes vagyok,
táplálkozom levessel.

Amikor én kiolvasztom,
jól lakhatok belőle,
csigatésztát rakok bele,
attól még jobb az íze.

Büszke vagyok levesemre,
csodálatos íze van,
a király sem eszik jobbat,
a királyi udvarban.

Én a szakács mesterségem
magánúton tanultam,
ezért én még soha, soha
éhen eddig nem haltam.

Ha majd egyszer valamikor
úgy érzed, hogy éhen halsz,
elviszlek én Denningerhez,
s velem együtt jól lakhatsz.

2007. március 1.
Delhi, Ontario

JEGES ESŐ

Esik eső, jeges eső,
ez nagy baj,
mert havas még az udvarunk
s a talaj.

Zápor eső hullt a hora
az este,
a fagyókán korcsolyázni
lehetne.

Veszélyes a jeges úton
járkálni,
bent maradok, mert szeretek
vigyázni.

Azt vártan, hogy március
szebbet hoz,
nem akartam visszatérni
a hóhoz.

Az iskolák zárva vannak
köröttünk,
bár az ég már derültebb lett
felettünk.

Nem látok még gyalogost kint
az utcán,
egy-két centi jégréteg van
a járdán.

Tavaszi, tavasz, hol maradsz ily
sokáig
az én orrom, a két fülem
megfázik.

2007. március 2.
Delhi, Ontario

JAJ DE POROS

Jaj de poros ez az út,
ez az út,
azért mert csak gyalogút,
gyalogút.

Tegnap reggel sáros volt,
sáros volt,
nadrágomon lett egy folt,
lett egy folt.

A jó anyám megtudta,
megtudta,
mért járok a faluba,
faluba.

Ott lakik a kedvesem,
kedvesem,
egy hónapja szeretem,
szeretem.

Reggel járok tehozzád,
tehozzád,
hogy ne tudja az apád,
az apád.

A jó anyám kérdezte,
kérdezte,
mikor leszel menyecske,
menyecske.

Tudja most már a jövőm,
a jövőm,
nyáron lesz az esküvőm,
esküvőm.

2007. március 2.
Delhi, Ontario

JOGOT KÉR A NÉP

Szabadságharcunk tüze
néha elhalványul,
és aztán mint egy máglya
lángra lobban, kigyúl.

Hamvak alatti parázs
táplálja a tüzet,
ilyenkor a zsarnokság
ijedtében reszket.

A forradalom lángja
ma is éget, hevít,
Árpád sávós zászlók alatt
új csatára buzdít.

Szívünk hevesen dobog,
szabadságra vágyunk,
egy szabad Magyarország
a mi örök álmunk.

Emberi méltóságot
óhajt a mi népünk,
és ha kell, a hazánkért
feláldozzuk vérünk.

Nem ért véget ötvenhat,
negyvennyolc is él még,
hamu alatt a parázs
nemcsak áldott emlék.

Ma csak jogot kér a nép,
holnap szabadságot,
s holnapután átveszi
az egész országot.

2007. március 10.
Delhi, Ontario

NÉPEM HELYETT

Lélekben átrepülök
a fellegek felett,
és új márciust ülök
magyar népem helyett.

Elkísérem lélekben
a Kossuth téren át,
s népemmel követelem
az új magyar hazát.

Mi száműzötten élünk,
távolban otthonunk,
de tiveletek érzünk,
tiveletek vagyunk.

Egy idegen hazában
égig száll sóhajunk,
s március idusában
értetek aggódunk.

Befogadó hazánkban
szabadon szólhatunk,
és ebben az országban
kisírhajuk magunk.

Nektek is szabad sírni
csak ne lássa senki,
és nem szabad kimenni,
zászlókkal tüntetni.

Itt nem lőnek mireánk
március idusán,
szabadon szállhat imánk,
érted, drága hazám.

Mi itt tihelyettetek
ünnepnapot tartunk,
helyettetek, értetek
imát mond az ajkunk.

2007. március 10.
Delhi, Ontario

ISMÉT A NIAGARÁN

Hat órákor még sötét volt,
Nem volt ébren csak a vén hold,
A vízesés bár duruzsolt,
Niagarán a csend honolt.

Skylon torony villogása
Bepislogott a szobánkba,
Kacsingatott a párnámra,
Felügyelt az éjszakámra.

Kelet felé bár derengett,
Nem volt fény a város felett.
Bentről kémleltem az eget,
Kutattam a fellegeket.

Talán esős lesz az utunk,
Hóviharba már nem futunk,
Hiszen márciusban vagyunk,
Több havat már nem akarunk.

Bár még most is fehér minden,
Jegék úsznak lent a vízben,
Róluk képet készítettem,
Megcsodáltuk mind a ketten.

Nagy ajándék, hogy itt vagyunk,
Ezért mi ma hálát adunk;
Hétről-hétre itt alhatunk,
És szobákat ingyen kapunk.

Bár én hiszek a csodákban,
Soha, soha nem gondoltam,
Hogy ilyen szép szállodában
Gyönyörködöm a világban.

2007. március 12.
Niagara Falls, ON

KRISZTUS KERESZT

Krisztus kereszt az út szélén,
alatta egy ifjú legény,
siratja az anyját szegény.

Szombaton még vasalt, mosott,
ruhájára varrt egy foltot,
de estére összerogyott.

Jött az orvos, de elkésett,
már ő többet fel nem ébredt,
véget ért egy földi élet.

Hétfőn délben elhantolták,
barátai megsiratták,
és a fiát vigasztalták.

Édesapját sose látta,
elvitték a háborúba,
így jutott ő árvaságra.

Felnézett most a keresztre,
onnan várt egy üzenetre,
vágyakozott fel a mennybe.

Ahogy nézte Krisztus sebét,
látta egy lány közeledtét,
remény járta át a keblét.

Mellé ült egy ifjú lányka,
sírva borult a vállára,
s Krisztus nézett az árvákra.

Krisztus kereszt az út szélén,
alatta egy lány és legény,
mind a kettő árva szegény.

2007. március 13.
Delhi, Ontario

RÉGI FALUSI ÉLET

Mikor elmentünk a boltba,
zacskót, szatyrot vittünk
abban vittük gyalog haza,
amit ottan vettünk

Élesztőt, sót és paprikát
újságba tetettük,
nem ismertük mi a nejlont
más világban éltünk.

Aratáskor réges-régen
még kézzel kaszáltak,
a malomba búzalisztért
a szüleim jártak.

Nem árultak ott kenyeret,
jó anyám sütötte,
a kemencét kéthetenként
énvelem fűttette.

A virágos kiskertünkben
sok-sok zöldség termett,
zöldséggel és burgonyával
megraktuk a vermet.

Kertünkben volt öt szilvafa,
lekvárt főztünk mindig,
kenyerünkön, süteményben
kitartott tavaszig.

Ha lámpánkba petró kellett,
átmentünk a Tiszán,
odaát már villany is volt,
náluk nem volt hiány.

Primitív volt az életünk,
ma már csak egy emlék,
de azért még a falumba
most is hazamennék.

2007. március 14.
Delhi, Ontario

A HÁZ ELADÓ

Udvarunkon a hétvégén
térdig ért a hó,
közepében áll egy tábla:
a ház eladó.

Hétfőn, kedden a melegben
elolvadt a hó,
és a táblán a hirdetés
most már látható.

Évek múltán elbúcsúzunk,
ismét költözünk,
a templomtól távolabbra,
Londonba megyünk.

Ott lakik az Ádám fiam
és a családja,
vár reánk egy újabb munka,
és az unoka.

Családunktól messze távol,
egyedül vagyunk,
közelünkben alig maradt
egy-két barátunk.

Kötelességből költözünk,
Isten ad erőt,
majd a nyugdíjas korunkban
tartunk pihenőt.

Most tábla áll udvarunkon:
a ház eladó,
és a táblán a hirdetés
tisztán látható.

2007. március 14.
Delhi, Ontario

A VÁROS FELETT

De sok itt az emelet,
magasan a föld felett,
innen nézem az eget,
és a párás felleget.

A szobámból látható
merre van az Erie tó,
ott kezdődik egy folyó,
mellette van Buffaló.

Hiába van napsütés,
tavaszt hozni túl kevés,
jeges még a vízesés,
turistákra szenvedés.

Idefentről nekünk szép,
egy valódi álmokép,
mi látjuk az értékét,
s megőrizzuk emlékét.

Tíz vasárnap itt vagyunk,
hétfőkre itt virradunk,
szálloda az otthonunk,
tavasról itt álmodunk.

Ahogy álmom véget ért,
hálás vagyok mindenért,
a sok, sok szép emlékért
többet szívem nem is kért.

A szobámból látható
volt lakhelyem: Buffaló;
ott kezdődik egy folyó,
s végződik az Erie tó.

2007. március 19.
Niagara Falls, ON

MAGYAR HÁZUNK

Magyar Házunk életében
volt egy cudar fejezet,
amikor a béke helyett
harcoltak az emberek.

A vezetők diktátorként
uralkodtak felettünk,
csalafinta törvényükön
először csak nevettünk.

De mikor már kitiltottak,
pedig én jót akartam,
megéreztem csalárdságuk,
s terveiken átláttam.

Át akartak venni mindent,
legfőbbképp a hatalmat,
maguk írta szabályokkal
keresték az alkalmat.

Nem tűrtem a hazugságot,
igazságért harcoltam,
és a helyes meglátásom
megmondtam és leírtam.

Törvény elé vittek volna
hazug, hamis vádakkal,
de közbeszólt a választás,
és végzett a gazokkal.

Azóta a főkolompost
elérte a büntetés;
mi meg járjuk régi utunk:
hol az élet már békés.

2007. március 21.
Delhi, Ontario

AZ ÚTJAINK

Éltünk útja nem egyenes,
vannak benne kanyarok,
de az utam mindig igaz,
egyenesen járhatok.

Éltünk útja néha szeles,
feldöntenek viharok,
de nagy az én lelkierőm,
és azonnal felállok.

Éltünk útja gyakran rázós,
vannak rajta göröngyök,
kerülgetem, ahogy tudom,
s néha nagyot kerülök.

Sok-sok utunk néha sáros,
vannak rajta pocsolyák,
nem virágos merre járunk,
nem nyílnak az ibolyák.

Ha utunkban rózsák nyílnak,
szürdogál a tövise,
néha-néha megszagoljuk,
nem állít meg senki se.

Negyven éve együtt járunk,
jóban, rosszban kitartunk,
együvé nőtt már a sorsunk,
egymástól mi nem válunk.

Ha nehéz az éltünk útja,
mi egymásba fogódzunk,
ketten megyünk egymást fogva,
és célunkhoz eljutunk.

2007. március 22.
Delhi, Ontario

CSENDES ESŐ

Csendes eső, zápor eső
Áztatja az udvarunk,
Havas idők elmúltával
Lemossa az otthonunk.

Kidugták már a fejüket
Fal mellett a virágok,
Kukucskálva nézegetik
Ezt a hideg világot.

Kopár fákra hull az eső,
Biztatja a rügyeket:
Siessetek, bújjatok ki,
Itt van már kikelet.

Nem sietnek a kis rügyek,
Egy hete még hó esett,
Naptár nélkül is jól tudják,
Mikor jön a kikelet.

Mossad, mossad zápor eső
Az utolsó hócsomót,
Vidd el innen decemberig
Ezt a hideg takarót!

Küldd ide a villámodat!
Dörögjön a borús ég!
Mert ha esik és villámlik,
Eltűnik a fagyos jég.

Eljött végre a múlt héten
Sándor, József, Benedek;
Csendes eső, zápor eső
Hozhatod a meleget.

2007. március 23.
Delhi, Ontario

ÚJJÁ SZÜLT EMLÉK

Tizennyolc éves se voltam,
mikor egy lányt megnéztem,
fiatalabb volt én tőlem,
de igen megszerettem.

Nem mondtam én akkor neki,
hogy mennyire szeretem,
pedig mindig rágondoltam,
éjjel, nappal, szüntelen.

Közbejött a forradalom,
elhagytam a hazámat,
és örökre elhagytam én,
az én csinos lánykámat.

Az óceán túl partjáról
váltottunk sok levelet,
akkor tudtam meg én tőle,
hogy visszavár engemet.

De a sorsom nem engedte,
hogy egymásé lehessünk,
külön-külön útra tértünk,
s folytattuk az életünk.

Ötvenegy év elmúltával
az emlék még visszajár,
napról-napra eszembe jut,
az utolsó boldog nyár.

Tegnap este egy vacsorán
egy leánykát figyeltem,
hasonlított szerelmemre,
s újjászülte emlékem.

2007. március 24.
Delhi, Ontario

SZÜRKE REGGEL

A szobánk keletre nézett,
a vízesés előtttem,
egy fenséges napfelkeltét
magam elé képzeltem.

Reménykedve feküdtem le,
ragyogtak a csillagok,
félhőtlen volt az égbolt,
Niagara ragyogott.

Reggel korán felébredtem,
kinéztem az ablakon,
nem tetszett, mit akkor láttam,
köd úszott a városon.

Gondoltam, hogy reggel hatra
fényesebb lesz a környék;
jaj, de nagyot csalódtam én:
nagyobb lett a sötétség.

Nem volt csillag fent az égen,
zápor eső zuhogott,
húsz emelet magasságban
megmosta az ablakot.

Hiába volt tiszta ablak,
nem láttam a napkeltét,
fényképészai terveimet
elnyelte a szürkesség.

Nem is vettem fényképeket,
túl szürke most a határ,
az én lelkem szebb dolgokra,
ragyogásra, fényre vár.

2007. március 26.
Niagara Falls, ON

KLASSZIKUSZENE

A klasszikuszene hangja
megnyugtatja lelkemet,
de rádiónk vad dalai
megzavarnak engemet.

A rádiónk muzsikáját
néha zajnak tekintem,
néha csupán ordibálás
a műsoruk, szerintem.

Lehetséges koncentrálni
ha klasszikuszene szól,
de nekem a modern zene
hangverseny a pokolból.

Ha hallom a “jé-jé” zenét,
törni-zúzni szeretnék,
hogyha lenne ellenségem,
tán háborút kezdenék.

Verekednék barátimmal,
ha sokáig hallgatnám,
mert a modern zene zaját
én sokáig nem bírnám.

Szerencsére rádiónkat
ki tudom én kapcsolni,
és a modern zenebonát
nem kell nekem hallgatni.

A klasszikuszene hangja
megnyugtatja lelkemet,
alkotásra és tettekre
az vezérel engemet.

. 2007. március 26.
Delhi, Ontario

HA ÚR LENNÉK

Álmaimon ha úr lennék,
Szabad országot alkotnék,
Igazakat jutalmaznék,
Hazugokat megbüntetnék.

Álmaimon ha úr lennék,
Szolgaságot megszüntetnék,
Minden rabot kiengednék,
Igaz népet teremtenék.

Álmaimon ha úr lennék,
Iskolákat építtetnék,
Okos népet neveltetnék,
Művelt világot teremtnék.

Álmaimon ha úr lennék,
Nagy házakat építenék,
Szegényeknek lakást adnék,
Lakbért tőlük sose kérnék.

Álmaimon ha úr lennék,
Szép ruhákat csináltatnék,
Mindenkit felöltöztetnék,
Szép ruhában járattatnék.

Álmaimon ha úr lennék,
Mindig szépeket álmodnék,
Örökös tavaszban élnék,
Éjjel, nappal veled lennék.

Álmaidon ha úr lennél,
Vajon miket cselekednél?
Gazdagságra törekednél?
Vagy másokon segítenél?

2007. március 27.
Delhi, Ontario

ÉVEKEN ÁT

Éveken át tervezgettem,
hogy mit fogok csinálni:
prédikációkat írni,
s nyomtatásban kiadni.

Gondoltam a verseimet,
a fiókból kiszedem,
és mielőtt még meghalok
a nyomdába elviszem.

Húsz éven át vágyakoztam
egy kis szabad időre:
hogy festményim befejezzem,
s ne halasszam jövőre.

Sok éneknek fordítását
elvégeztem, kottáztam,
jött a munka, a sok munka,
s céloom előtt megálltam.

Kertészetről álmodoztam,
volt több ezer virágom,
de mivel az munkával jár,
feladtam és nem bánom.

Mostanában azt tervezem,
mit nem fogok csinálni:
nem fogok én havat hányni,
nem kell füvet se vágni.

Nem akarok híres lenni,
csak dolgozni, míg bírok,
és Istennek hálát adni
napjaimért, mit kapok.

2007. március 28.
Delhi, Ontario

MI AZ ÉLET?

Ha egy kicsit gyengül testem,
Mi az élet? Kérdezgetem.
Ezer emlék van fejemben,
Mi lesz velük, ha elmentem?

Ha szemfedő lesz szememen,
És porladni kezd a testem,
Mi lesz velem? Kérdezgetem.
Ennyi csupán az életem?

Amikor eljön majd a telem,
Mi történik akkor velem?
Örök álmot alszik lelkem?
Vagy lesz egy új kikeletem?

Sok kérdésre nincs felelet:
Mi lesz velem, ha elmegyek?
Porból lettem, porrá leszek?
Ha csak ez lesz, minek élek?

Bár nem jönnek jó válaszok,
Elfogadom, amit kapok...
Én egy hívő ember vagyok,
Akármi lesz, boldog vagyok.

Van egy belső erő bennem,
Az adja meg feleletem,
Velem van a jó Istenem,
És ezt elég tudni nekem.

Mi az élet? Nem kérdezem.
Bízom az én Teremtőmben,
Ha céломhoz elérkezem,
Visszaadom neki lelkem.

2007. március 28.
Delhi, Ontario

ÁLMOT SZÓTTTEM

Álmot szőttem, édes álmot,
szőttem bele száz virágot,
piros szegfűt, rozmaringot,
orgonát és gyöngyvirágot.

A mezőknek vadvirágát,
búzafieldnek tűz pipacsát,
az álmomba beleszőttem,
koszorúmba bekötöttem.

Csodálatos volt az álmom,
szépen virult száz virágom,
aki látta megbámulta,
a színeit megcsodálta.

De ébredtem álmaimból,
elbúcsúztam virágimtól,
bár a szívem még zakatol,
ma szomorú nótát dalol.

Hervadás jött életembe,
bús ébredés a szívembe,
feladtam a színes álmom,
szürkén látom a világom.

Elrepült az álmom titka,
nem jön többé soha vissza,
mulandó az álmvilág,
és elhervad minden virág.

Álom voltál te is nekem,
de már régen felébredtem,
álmom voltál, édes álmom,
ébredésem nagyon bánom.

2007. március 28.
Delhi, Ontario

VÁNDORMADÁR

Éppen nyolcvan kilométer
Az út, amit megteszek,
A házunktól a templomig,
Ha munkába elmegyek.

Az utamnak majdnem fele
Farmvidéken vezet át,
Elkerülöm az országút
Száguldozó forgalmát.

Szeretem a csendes tájat,
Hol nem látok autókat,
Szívesebben nézegetem
Útközben a farmokat.

Néhol patak csörgedezik,
És ilyenkor megárad,
Tavat formál tavaszonként,
Ami nyáron kiszárad.

Tundra hattyúk és vadlibák
Megállnak itt pihenni,
Évről évre ezrek jönnek,
Itt szoktak átrepülni.

De szépek a fehér hattyúk,
Oly kecsesen úszkálnak,
Messze, északon van honuk,
Itt éppen csak megállnak.

Én is vándormadár vagyok:
Változtatom otthonom,
Alig, hogy letelepednék...
Máris, ismét elhagyom.

2007. március 29.
Delhi, Ontario

AZ ÉLET RÓZSÁI

Mint a gomba eső után,
kibújnak a virágok.
Tavaszt váró kiskertemben
látok egy új világot.

Tulipán lesz ebből itten,
ebből nárcisz, viola,
nemsokára illatos lesz
a házunknak udvara.

Alszanak még a rózsafák,
meg kén őket metszeni,
minél jobban visszavágom,
annál több fog teremni.

Azt mondják, hogy fáj a fának
ha elveszti az ágát,
még ha nagyon fáj is neki,
nem mutatja fájdalmát.

Mikor jön a rózsaszezon,
tündökölnék, ragyognak,
de az a baj, hogy oly hamar
virulnak és hervadnak.

Az életünk éppen ilyen,
elrohan, ha csoda szép,
de akinek rossz a sorsa,
nem mozdul és nem is lép.

Én sohasem unatkozom,
mindig megyek boldogan,
ezért van az, hogy az éltem
nagyon gyorsan elrohan.

2007. március 29.
Delhi, Ontario

DISZNÓTOROS VACSORA

Az asszonyok és emberek,
hurkát, kolbászt kevernek,
munka közben visszajönnek
a régi szép emlékek.

Hej, de régen volt az, mikor
disznót öltek, perzselték,
azóta már elrepültek
évtizedek, s az évek.

Mögöttünk egy emberöltő,
recept nekik mégse kell,
tudják ők, hogy miből készül
ez a finom eledel.

Disznótoros vacsora lesz
szombaton a bálunkban,
akkor mulat a mi népünk,
ha vacsora, s ital van.

Étel után multság lesz,
cigánybanda zenével,
és hogy a kör teljes legyen
Nagy Ibolya énekel.

Rég eljöttünk a hazánkból,
de mulatni még tudunk,
hurka, kolbász a vacsoránk,
magyar bor az italunk.

Magyar Házban szól a nóta,
ez második otthonunk,
mulatásban, dalainkban
itt magyarok maradunk.

2007. március 29.
Delhi, Ontario

FURCSA ÁLMOK

Nem vagyok én álomfejtő,
nem ismerem titkait,
de azt tudom, hogy az álom
valamire megtanít.

Egyszer tavaly azt álmodtam:
egy volt barát rám támadt,
Magyar Házba mentem reggel,
vittem hát a magnómat.

Három tanú volt ott jelen
a magnó meg kezemben,
és mikor ő kötekedett,
szidalmait felvettem...

Véget ért már királysága,
nem parancsol senkinek,
én meg őrzöm, amíg élek
a káromló beszédet.

Tovább hiszek az álmokban,
bár nem tudom mit jelent,
a jövőmre utat mutat,
s átformálja a jelent.

Ma reggelre anakonda
aludt a mi házunkban,
disznó, kutya domborodott
közepén a hasában.

Három szoba volt a hossza,
fel-felnézett úgy pihent,
nem kívántam kígyót látni;
tudom, hogy jót nem jelent.

2007. március 30.
Delhi, Ontario

NINCSEN SZÁRNYA

Nincsen szárnya márciusnak,
mégis gyorsan elrepült,
hozott havat, viharokat,
de a végén kiderült.

Februárban a mormota
nem látta az árnyékát,
így március árnyék nélkül
játszotta a játékát.

Nem hiszek a mormotának,
nem használ ő komputert,
mivel mindig bundában jár,
nem ismer ő pulóvert.

Ha bundában járnék mindig,
jósolnék sok hideget,
nem kellene a szép idő,
nem bírnám a meleget.

Nagykabátot sose hordok,
nem vagyok én mormota,
fűtés, hűtés van betéve
házunkba, s a kocsiba.

Télen mi nem fagyoskodunk,
és nyáron nem izzadunk,
februárban, márciusban,
épp ugyanúgy megvagyunk.

Vége van már márciusnak,
szép álmoként tovaszállt,
nemsokára sok-sok virág
díszíti majd a határt.

2007. március 30
Delhi, Ontario

A TELEHOLD

A telehold besütött az
Ablakon.
Mért nézem az éj közepén?
Nem tudom.

Van valami, ami nem hagy
Aludni.
Felkelek és hozzákezdek
Dolgozni.

Mért oly aktív az én elmém?
Nem értem.
Mi lesz ha majd az öregkort
Elérem?

Jól tudom, hogy nem alszom én
Eleget,
Mégis, mégis korán reggel
Felkelek.

Uram Isten! Mi az, ami
Engem hajt?
Előbb-utóbb felszedek én
Egy nagy bajt.

Jól tudom, hogy pihenni kén
Énnekem,
Nem ily korán élni az én
Életem.

Félháromkor a telehold
Rám nevet...
Ha meghalok, alszom én majd
Eleget

2007. április 2.
Delhi, Ontario

AZ ÓCSKA RUHÁM

Mikor elhagytam a hazám,
Nem volt csak egy ócska ruhám,
No meg ingem és egy gatyám.
Bátyámnak volt két öltönye,
Egyet átvettem kölcsönbe,
Abban szöktem idegenbe.

Sárban, hóban menekültem,
A cipőmet tönkretettem,
Befolyt a víz, kiengedtem.
A lágerben, Ausztriában,
Egy pár cipőt rögtön kaptam,
A jobb lábast fel próbáltam.

Később, bent a nagy szobában,
Nem fért bele a bal lábam,
Nem egy pár volt, amit kaptam.
Visszamentem, már késő volt,
Be volt zárva az ingyen bolt,
Lyukas cipőm most már jó volt.

Abban jöttem az USÁ-ba,
Amerika államába,
Befogadó új hazánkba.
South Norwalkon keresztapám
Mondta: nézzünk cipő után,
Négy dollár volt, nem több, talán.

A templomnál kaptunk ruhát,
Ingeket és ingyen gatyát,
Áldottuk is Amerikát...
Nemsokára költözködöm,
Van mostan sok szép öltönyöm,
Túl vagyok rég a kölcsönön.

2007. április 2.
Delhi, Ontario

PIROS, FEHÉR, ZÖLD

Szegfű virít egy vázában
az ebédlőnk asztalán,
piros, fehér színben ragyog,
zöld páfrány az oldalán.

Magyar itt a virágunk is,
nemzetiszín a szívünk,
idegenben, új hazánkban
nemzetünkkel dicsekszünk.

Piros, fehér, zöld a szívünk,
ézelmében színmagyar,
egyre fogy bár a seregünk,
de akad még diadal.

Dolgoznak a vezetőink:
maradjon meg kultúránk,
mindig arra buzdítanak:
ne felejtjük a hazánk.

Én még mindig elől járok,
vezetem a népet;
odaadom nemzetemért
szívemet és lelkeket.

Biztatom a magyarjaim
szavakkal és tetteikkel,
felemelem a zászlónkat
egyedül, s a nemzettel.

Piros, fehér, zöld a szívünk,
zászlónk színét tükrözi,
áldd meg, Uram Isten, tovább,
hadd éljenek tettei.

2007. április 2.
Delhi, Ontario

A SZÜLEIM SÍRJA

Apám, anyám sírját messze
még csak egyszer láthattam.
Amióta meghalt anyám,
a sírjukhoz nem voltam.

Más országban, márványköbe
van a nevük bevésve,
nekem pedig szívemben él
fényképe és emléke.

Nem tudom, hogy nő-e virág
szüleimnek sírhalmán,
messze, messze más országban
pihen anyám és apám.

De szomorú a mi sorsunk:
elkerültünk hazánkból,
és utána munkám miatt
elszakadtunk egymástól.

Mikor eljött a haláluk,
más országból jött híre,
hazamentem temetésre,
tőlem hétszáz mérföldre.

Ezerkétszáz kilométer,
innen ahol pihennek,
sírhalmukat látogatni,
Kanadából nem megyek.

Szeretettel tartom őket,
akkor is ha nem megyek,
mert szívemben ma is élnek
a szülői emlékek.

2007. április 3.
Delhi, Ontario

ÉBRESZTŐ

Elmúlt éjfél, hallgat a fal,
csendes még az én szobám,
ölelkezem az ágyammal,
áprilisnak hajnalán.

Nem zavarja nyugalمامat
ilyenkor még semmi sem,
de a napi gondjaimat
fontolgatom csendesen.

Mi az, amit csinálnom kell,
futkároz az agyamon,
és ilyenkor, korán reggel,
felülök az ágyamon.

Nem tudok tovább aludni,
gondolatom felébreszt,
az ágyamról le kell szállni,
mielőtt még hajnal lesz.

A jelenben élek ugyan,
de a jövőt tervezem;
feladatom jaj de sok van,
kezdődik a reggelem.

Odakint oly sötét van még,
köd takarja falumat,
idebenn már a lámpám ég,
megkezdem a munkámat.

A kávémat közben főzöm,
ébresztőül azt iszom,
de sokáig nem időzöm,
a munkámat folytatom.

2007. április 3.
Delhi, Ontario

KINT VÁROK

Tele van a váróterem,
kint várok a kocsiban,
a környéket nézegetem,
míg a párom ott bent van.

Esőre áll most az idő,
nemsokára esni fog,
nagyon sötét már a felhő,
és a napfény egyre fogy...

Delhi nevű városunkban,
nincsen orvos, csak vagy hat,
ha valami nagy bajunk van,
ott az ember meghalhat.

Ahol vagyok, ez klinika,
szakorvosok otthona,
egymás mellett sok iroda,
beteginket gyógyítja.

Némely'k alig bír már menni,
a kocsiból figyelem...
Ez fog velem is történni,
ahogy lassan öregszem?

Szomorú az ember sorsa,
gyengül, ahogy öregszik,
de mielőtt eltávozna,
egészségre törekszik.

Készítgetem még a jövőt,
mert sok munka vár reám;
Uram Isten! Adj még erőt,
hadd folytassam a munkám!

2007. április 3.
Brantford, Ontario

MEGINT JÖNNEK

Megint jönnek, nézegetnek,
mert a házunk eladó,
ajánlatot még nem tettek,
pedig az volna a jó.

Másfél hónap, és költözünk,
Londonban már vár a ház,
lakásunkból tovább megyünk,
az életünk most csak láz.

Kell, hogy minden összejöjjön,
s eladjuk a házunkat,
mert ha lenne még egy kölcsön,
letörné a vállunkat.

Nem volt nekem sose pénzem,
elköltöttem tárgyakra,
nem úgy, mint a magyar népem,
befektették házakba.

Egyik csektől a másikig,
így élünk mi régóta,
elsejétől elsejéig,
ez a sorsunk havonta.

Hiába nincs nekünk pénzünk,
mégis boldogok vagyunk,
meg van még az egészségünk,
és van egy kis otthonunk.

Megint jönnek, nézegetnek,
mert a házunk eladó,
ajánlatot még nem tettek,
pedig az volna a jó.

2007. április 3.
Delhi, Ontario

CSENDESEBB VIZEKEN

Életünknek nagy hajója
Nagyon meg van terhelve,
Könnyítünk a rakományon,
Bemegyünk egy öbölbe.

Öböl után hajóutunk,
Sekély vizeken halad,
Zátony lenne a mi sorsunk,
Ha a teher fennmarad.

Ki tudja, hogy hova jutunk?
Hol van a mi kikötőnk?
Haladunk az árral szemben,
Nem lesz nekünk pihenőnk.

Egy életen át hajóztunk
A viharos tengeren,
Talán sorsunk békésebb lesz,
Új, csendesebb vizeken.

Milyen hosszú lesz az utunk?
Nem tudom, csak gondolom.
Az életem útitervét
Mindig Istenre bízom.

A hajósok csillagokból
Tudják mi a helyes út,
Én is tudom az egetől,
Hogy a hajóm hova fut.

Életünknek nagy hajója
Nagyon meg van terhelve,
Könnyítünk a rakományon,
Bemegyünk egy öbölbe.

2007. április 4.
Delhi, Ontario

1945. ÁPRILIS 4.

Az április negyedike
Nemzetünknek gyászünnepe.
Országunkat elfoglalták,
Vörös hordák meggyalázták.

Máskor is volt már szolgaság,
Százötven év török rabság;
A mohácsi tragédia
Nem volt nekünk ünnep soha.

Zászlókat mi nem lengettünk,
Parádén nem meneteltünk,
Törököket nem dicsértünk,
Szobrot nekik nem emeltünk.

De mikor a vörös horda
A hazánkat elfoglalta,
Ünnepelni kellett őket,
S feledni a szenvedőket.

Negyven évig rabok voltunk,
Ötvenhatban fellázdadtunk,
Szabad országot akartunk,
Rabtartókkal szembeszálltunk.

Most április negyedike,
Népünknek már nem ünnepe,
Nem volt az, csak egy ámítás,
Történelem hamisítás!

Százezreket meggyilkoltak,
A Gulágba elhurcoltak,
Vagyonuktól megfosztottak,
Magyarok nőket meggyaláztak.

Ez a nap egy gyásznapi nekem,
Sohasem volt az ünnepem,
Mert rabbá vált a nemzetem.
Változtasd meg jó Istenem!

2007. április 4.
Brantford, Ontario

SZOMORÚ DAL

Gyurcsány Ferenc vízagyúja
Fel van virágozva.
Indulnak már a rendőrök
Magyar locsolásra.

Nem kell nekik húsvét,
Locsol a rendőrség,
Tojás helyett minket színez
Ez a vörös festék.

Gyurcsány Ferenc vízagyúja
Bizony sokba kerül:
Százöt millió forintért
A népünk elterül.

A járművek csöve
Gyurcsány új fegyvere,
Mégvédi a kommunizmust;
Egye meg a fene.

2007. április 4.
Delhi, Ontario

MISTER LÉBEN

A te neved Mister Lében,
Kanál vagy te minden lében;
Szemétdombon kapargálsz,
Bármit találsz, kotkodálsz.
Mindig csak a rosszat látod,
Minden szavad szidás, átok.

2007. április 5.
Delhi, Ontario

GYURCSÁNY FERENC

Gyurcsány Ferenc! Az a híred,
Hogy népünket nem szereted,
Ha szeretnéd, lemondanál,
Nekünk végleg békét hagynál.

Gyurcsány Ferenc! Gazdag lettél,
Mert a tűzhöz közel ültél,
Amíg te ott melegedtél,
Kétes módon viselkedtél.

Becsülettel nem dolgoztál,
Népünk pénzén gazdagodtál,
Míg te vígan falatoztál,
Üres volt a népnek a tál.

Hazugsággal meddig bírod?
Így is nagy már a te orrod;
Pinocchio lett a neved,
Kemény tölgyfa a te szíved.

A te képed nagyon furcsa:
Kevélységgel van bevonva,
Nem sül le az arcod bőre,
Teflonnal van az benőve.

Egyszer még majd üt az óra,
Nem cselekszünk parancsszóra,
Az öklünket felemeljük,
Aki hazug elkergetjük.

Gyurcsány Ferenc! Az a híred,
Hogy népünket nem szereted,
Ha szeretnéd, lemondanál,
Nekünk végleg békét hagynál.

2007. április 5.
Delhi, Ontario

FEHÉR NAGYPÉNTEK

Karácsonykor nem volt havunk,
De húsvétra talán kapunk,
Azt ígérte a rádió,
Néhány centi még várható.

Nagypéntekünk tiszta fehér,
Háztetőkön csillog a dér,
Az udvarunk sincsen gyászban,
Jégcsap nőtt a csatornákbán.

A virágok nem látszanak,
Friss hó alatt szundítanak.
A fűvön is van takaró:
Paplan vastagságnyi a hó.

Nem gyászol ma a természet,
A kis falunk hófehér lett;
A fenyőfánk úgy didereg,
Ágairól a hó pereg.

Csodálkozik a vörösbegy,
Miért van most megint hideg?
Tegnap óta nem is evett;
Hó van az ebédje felett.

A mókusok ma is fürgék,
És ha jönnek a hóékék,
Felfutnak egy magas fára,
S lenéznek a fehér tájra.

Havas lett a nagypéntekünk,
Csak az Isten gyászol velünk,
Vele nézzük a Golgotát,
A keresztfán Isten Fiát.

2007. április 6.
Delhi, Ontario

ÜRES KERESZT

Üres kereszt a jelképem,
Feltámadást jelent nékem.
Ez húsvéti reménységem:
Nincs már Krisztus a kereszten.

Üres lett a sírbarlangja,
Megnyílt annak bejárata,
Mellé ült az Úr angyala:
Feltámadott, hangoztatta.

A magdalai Mária,
Johanna és Jakab anyja,
S az asszonyok egy csoportja,
Kapták a hírt: Feltámadta.

Magdalai Mária sírt,
Maga mögött hagyván a sírt,
Futott, futott, ahogy csak bírt,
Terjesztette, vitte a hírt,

Feltámadott! Feltámadott!
Mondta, mit az angyal mondott.
Üzenete szertehangzott,
Mert látta a sírbarlangot.

Ez volt húsvét első napja,
S Jézus néhány tanítványa,
Egy szobába bezárkózva,
Hírt hallgatott álmélkodva.

Ahogy együtt tanácskoztak,
Egy húsvéti csodát láttak,
Bár zárva volt ajtó, ablak,
Mesterükkel találkoztak.

2007. április 7.
Delhi, Ontario

A TEMPLOMBAN

Feltámadás boldogsága
Lelki erő és remény,
Jó Istenem templomába,
Vágyakozva jöttem én.

Lelki szomjam te kioltod,
Te szent érzés, biztatás!
Hű szívemet megnyugtatod:
Enyém a Feltámadás.

Új szövetséget kötöttem,
Feltámadott Urunkkal,
Benne testvérré lehettem,
Vele és a világgal.

Kéz a kézben áldunk téged,
Együtt dobban a szívünk,
Megéreztek istenséged,
Te vagy a mi reményünk.

Múlik húsvét, de reménye
Amíg élek bennem ég,
Biztat, buzdít üzenete,
Mert üzen a magas ég.

Egy mennyei üzenet jött
Feltámadott Urunkban,
Az élet és halál között,
Egy új élet titka van.

Feltámadás boldogsága
Lelki erő és remény,
Jó Istenem templomába,
Voltam húsvét ünnepén.

Húsvét - 2007
Hamilton, Ontario

HÚSVÉT MÁSOD NAPJA

Zaj van húsvét másod napján,
most járnak a locsolók,
mosoly van a lányok ajkán,
eszükbe jut egy-két csók.

Öntözködni jár a legény,
választottját öntözi,
és szívében él a remény,
hogyan tán meg is öleli.

Ha a mama nem néz oda,
s a konyhában főzöget,
kacérkodik az ő lánya,
legényeket ölelget.

Egy kosárban hímes tojás,
piros, lila, sötétkék,
szebbjét a lány annak adja,
akiért a szíve ég.

Bármennyire csitri a lány,
tudja már, hogy kit kedvel,
s haladva a vágya után,
szép hímet ad örömmel.

Sonka is van és sütemény,
bor kerül az asztalra;
a locsolás örök élmény,
gyakran egy kis lakoma...

Hiányzik a magyar húsvét
távol, messze hazánktól,
de jó lenne, ha én ismét
hímet kapnék egy lánytól.

2007. április 9.
Delhi, Ontario

A MOLNÁRNÉ

A vízmalom nagy kereke
gyorsan jár,
megforgatja a lefolyó
sebes ár,
éjjel nappal dolgozik most
a molnár,
falú, város nullás lisztér
hozzá jár.

Várja otthon felesége,
de unja,
nem jön haza éjjelre a
molnárja,
hideg marad nélküle a
dunnája,
vágyik éjjel férjének a
csókjára.

Búzalisztet őrl a malom
nagy köve,
ábrándozik a molnárné:
Szeret-e?
Mért marad ki ilyen soká
éjjelre?
Talán akadt öneki egy
kedvese?

Amikor már egy hónapig
nem látta,
a molnárné beszökött a
városba,
úgy gondolta ő az urát
nem várja...
mással örül azóta a
molnárja

2007. április 9.
Delhi, Ontario

KINT SÉTÁLTAM

Kint sétáltam a tópartján,
nem volt velem senki sem,
felhő úszott az ég alján,
dúdolt a szél csendesen.

Hallgattam a szélnek dalát,
figyeltem, hogy mit üzen,
megértettem minden szavát:
azt mondta, hogy lepihen.

Meg is pihent a fővényen,
ringatta a hullámot,
míg a nap a magas égen
a víz tükrén csillámlott.

Séta közben meglepődtem:
csodálatos lett a kép,
egy sor hattyú ment előttem,
Óh Istenem! Milyen szép!

Felnéztek rám, meglepődve,
de nem szállt fel egyik se,
libasorban menetelve,
besétáltak a vízbe.

Szerettem volna fényképet,
a sok tundra hattyúról,
de nem hoztam el a gépet,
így nincs képem a tóról.

Kép nélkül is szép az emlék,
e versemben őrzöm én,
szívemben él most is a kép,
s bennem él e költemény.

2007. április 9.
Delhi, Ontario

VELETEK VAGYOK

Bár veletek vagyok,
mindig utazgatok,
sokszor útrakelek,
gyakran hazamegyek.

Veletek beszélek,
szemetekbe nézek,
de lelkem máshol jár,
ott, hol tavasz van már.

Itt még jeges a táj,
a lelkemnek úgy fáj,
hogyan nincs még kikelet,
s a napok hidegek.

Valamikor régen,
kinn a füves réten,
már mezítláb jártunk,
nem fázott a lábunk.

A virágok nyíltak,
pacsirták daloltak,
szebb volt az április,
szebb volt a tavasz is.

Tegnap itt hó esett,
hozta a hideget,
bármit mond a naptár,
messze, messze a nyár.

Itt vagyok veletek,
szemetekbe nézek
mégis útrakelek,
újból hazamegyek

2007. április 11.
Delhi, Ontario

HAZÁNK SORSA

A mostani kommunisták
kis hazánkat elrabolták,
éjjel-nappal hazudozva
jutottak a hatalomra.

Bár rájöttünk a csalásra,
nincs alkalom választásra,
járom került a nyakunkra,
kommunisták hazug járma.

Ötvenhatnak áldozatát
hazug szóval takargatták,
dicsőségünk letagadták,
hőseinket nem méltatták.

Szeretnék ha áldozatunk,
amit a hazánkért hoztunk,
el lenne végleg törölve,
nem maradna meg gyümölcse.

Én kint élek idegenben,
féltő gonddal telve szívem,
ahogy hazám sorsát nézem,
a fájdalmát nagyon érzem.

Én bízva bízom bennetek,
hogy nem lankad a kedvetek,
és hazánkat megvédték,
eszméinket megőrizték.

Új reménnyel a lelkemben,
két kezemet összeszeszem,
imát mondok a hazámért,
és az áldott szabadságért.

2007. április 11.
Delhi, Ontario

TIZENEGY ÓRA

Tizenegyet üt az óra,
Készülődöm nyugovóra,
Visszanézek szépre, jóra.

A lantomat most leteszem,
És munkámat befejezem,
Egy párnára hajtom fejem.

Ám nem tudok elaludni,
Aggodalmam nem engedi,
Népem nem tudom feledni.

Most is hazám van eszemben,
Könnyekkel a két szememben,
Kísérem a szenvedésben.

Őseinknek dicső múltja,
Keblem tüzét lángra gyújtja,
Velük megyek nyugovóra.

Bennem él sok dicső emlék,
Mik nemzetem körülvették,
Pusztulásból felemelték.

Ismét rosszra fordult sorsunk,
Gyere segíts régi múltunk!
Inspirációra várunk.

Hadak Útja szép emléke,
Árpád apánk sok vitéze,
Vezess minket győzelemre...

Tizenegyet üt az óra,
Nem térhetek nyugovóra,
Várok a nagy virradatra.

2007. április 11.
Delhi, Ontario

SEMMI NÉLKÜL

Egyszer régen útrakeltünk,
a hazánkból menekültünk,
onnan semmit nem hozhattunk,
ám szegények mégsem voltunk.

Nemsokára megint megyünk,
más városba költözködünk,
de mostan már az a bajunk,
a házukban sok a lomunk.

Feleslegünk osztogatjuk,
akinek kell, ingyen adjuk,
szegényebbek mégse leszünk,
de könnyebb lesz az életünk.

Sok tárgyunk volt, leláncoltak,
kreáltak sok aggodalmat:
Mi lesz hogyha betörnének,
és sok mindent elvinnének?

Terheinktől szabadulva,
indulunk most hosszú útra,
jöhetnek már a betörők,
nem sok minden találunk ők.

Ha Biblia, s könyv kell nekik,
amennyi kell, elvihetik,
olvashatnak énhelyettem,
olvasmánnym befejeztem.

Ha alkalmam lesz, írni fogok,
és verseim, mint harangok,
hívogatnak a templomba,
buzdítanak szabadságra.

2007. április 12.
Delhi, Ontario

HULL AZ ESŐ

Elmúlt már a havas idő,
Napról-napra hull az eső,
Néha kiderül az ég,
Az öreg nap fénylik még.

Egyre késik már az alkony,
Megbotlik a száraz ágon,
Nem nőttek még új rügyek,
Kopárok még a kertek.

Kissé késve jó a tavasz,
A kerti fa most is kopasz,
De feléledt már a rét,
Felölti zöld köpenyét.

Igen várom már a tavaszt,
Benne várok újabb vigaszt;
Adj április új reményt,
Sok tavaszi költeményt!

Küldd el hozzám varázsodat,
Színesítsd álmaimat!
Ám ne hozz új szerelmet,
De a régit újítsd meg.

A szürke ég egyre kékül,
Ajtónk felett fészek épül,
Éled már a természet,
A telünk a múlté lett.

Hallom tavasz üzenetét,
A madarak csicsergését;
Essél eső, nem bánom,
Pihenhetsz majd a nyáron.

2007. április 12.
Delhi, Ontario

GYURCSÁNY URAM!

Gyurcsány uram! Gyurcsány uram!
Mi bajod van édes fiam?
Kint tüntet az ország népe.
Küldd el őket a fenébe!

Gyurcsány uram! Gyurcsány uram!
Mi bajod van édes fiam?
Megmozdult az ország népe,
Azt akarják, hogy mondjál le.

Édes fiam! Édes fiam!
Mi bajod van Gyurcsány uram?
Kergesd el a csöcselőket,
Hívd ide a rendőrséget.

Édes fiam! Édes fiam!
Mi bajod van Gyurcsány uram?
Mondd meg nekik, ha maradnak,
Gumibotot, s golyót kapnak.

Édes fiam! Édes fiam!
Mi bajod van Gyurcsány uram?
Hozd ide a vízagyukat,
Hadd mossák ki az agyukat.

Gyurcsány elvtárs! Ó mit teszel?
A népeddel összeveszel,
Nem lesz ennek jó a vége,
Fellázad az ország népe.

2007. április 13.
Delhi, Ontario

ÖTVENHATOSOK

Gyertek ötvenhatosok,
veszélyben a hazátok,
árulóké az ország,
kommunisták uralják.

Ha ötvenhat tüzet gyújt,
a mi kezünk ismét sújt,
s elpusztul a zsarnokság,
lesz hazánkban szabadság.

Elfogyott a türelmünk,
járomban a nemzetünk,
az országunk búskomor,
nyugtalan, mert lelke forr.

Rossz irányba haladunk,
nem ez volt a mi utunk,
szabadságot akartunk,
az volt, miért harcoltunk.

Rettegés és félelem
él a magyar földeken;
ösvénynyinken gaz terem,
el van nyomva nemzetem.

Mi az, amit tehetünk,
érted édes nemzetünk?
Ne omolj még sírodba,
hívj vissza a harcokba.

Gyertek ötvenhatosok,
veszélyben a hazátok,
árulóké az ország,
kommunisták uralják.

2007. április 13.
Delhi, Ontario

NEM ÉRTEM MÉG EL

Én nem értem még el
Életemnek őszét,
Sok virágom hever
Kertemben szerteszét;
Nem jött el még nekem
Szüretem ideje,
Vadvirágos telkem
Gyümölcsös van tele.

Távolban már látom
Felhők közeledtét,
Hallom viharoknak
Morajló dörgését;
Jöhetnek villámok,
Jöhet száz zivatar,
Szüretemben engem
Semmi meg nem zavar.

Ültetek még most is,
Mert a jövőt nézem,
És ha nekem nem is,
Másnak lesz termésem.
Felszántom a földem,
Bevetem magvakkal,
Vetek és ültetek,
Mint minden tavasszal.

Nem az őszben élek,
Hanem a tavaszban,
Remélve termelek
Szikes talajokban.
Én nem értem még el
Életemnek őszét,
Sok virágom hever
Kertemben szerteszét.

2007. április 14.
Delhi, Ontario

BOJTÁRLEGÉNY IMÁJA

Hortobágnak egy nagy legelőjén
Igazi úr a kis bojtárlegény,
Éjjel, nappal kalap van a fején,
De leveszi a misék idején.

Bár ő nem jár nyáron a faluba,
Nem is jut el soha a templomba,
Kijön hozzá a nagyharang szava,
Kinn a pusztán van az ő temploma.

Egy vasárnap összetette kezét,
A nagy kalap nem fedte a fejét,
Hangos szóval dicsérte Istenét,
S áhítattal behunyta a szemét.

Ez alatt egy nagy forgószél támadt,
Nekiment a bojtár kalapjának,
A kis bojtár intett kutyájának:
Eredj Betyár! Hozd vissza gazdádnek!

A faluig kergette a kutya,
A forgószél vitte a templomba;
Pásztor ember volt a falu papja,
A kalapot a kutyának adta.

Lányok közül felállt Szabó Julcsa,
Szaladt, futott, amerre a kutya;
A bojtárnak tátva lett a szája,
Amikor a szeretőjét látta.

Újból itt volt az ő nagy kalapja,
Mellette volt a Betyár kutyája,
S kijött hozzá hűséges mátkája:
Ezt foglalta épp az imájába.

2007. április 14.
Delhi, Ontario

DALOS LELKEM

Tele van a lelkem dallal:
Isten iránt áhítattal,
élttem iránt diadallal.

Vannak néha akadályok,
kétkedések és aggályok,
rajtuk könnyen általhágok.

És ha jönnek vereségek,
ezek csupán késedelmek,
felkelek és tovább megyek.

Ha az élet terhe nehéz,
az én lelkem tettekre kész,
hittel telve mindig merész.

Megtaláltam élttem célját:
végezni az Úr munkáját,
s elfogadni fáradoalmát.

Az élttem Isten adta,
Ő készített fel munkámra:
vereségre, diadalra.

Isten Lelke vezet engem,
ezért nincs féltlmem bennem:
hittel szólok verseimben.

Mikor hitem versbe fonom,
embereknek továbbadom,
s boldogsággal dalolgotom.

Istenemnek hálát adok,
hogy Ő róla dalolhatok,
dalolok, míg meg nem halok.

2007. április 16.
Delhi, Ontario

JAJ, DE FURCSA

Jaj, de furcsa az életünk,
Porból lettünk, porrá leszünk.
Volt egy kezdet, lesz egy végzet,
És az élet semmivé lett.

Amint kapunk lélegzetet,
Sírva kezdjük életünket,
Majd aztán az anya tejből
Ember leszünk csecsemőből.

Felnövünk és gyűjtögetünk,
Hogy sok minden legyen nekünk,
De egyszer mindent itt hagyunk,
Igaz, semmit mi nem hoztunk.

Én is mindig gyűjtögettem,
Gazdag azért sose lettem,
Nem törődtem én a pénzzel,
Csak a modern eszközökkel.

Technikának száz csodája
Házunkban van raktározva,
És most mindent tovább adunk,
Vár reánk a végső utunk.

Közeledik már az óra,
Mikor megyünk nyugovóra.
Ma nem tudjuk éltünk sorát,
Nem tudjuk napjaink számát.

Így örökké készülődünk,
És ha véget ér az éltünk,
Elmegyünk mi tiszta szívvel,
S találkozunk Teremtőnkkel.

2007. április 16.
Delhi, Ontario

FALUSI KÜZDELEM

Alig múlt el három óra,
anyám már kint dolgozott,
tervezte, hogy virradóra
földbe rakja a magot.

Tyúkólunknak síri csendjét
egy kis kakas felverte,
jelezte a hajnal jöttét,
ébresztőt fűjt reggelre.

Ébredezni kezd a falunk,
trombitál már a csordás,
zajos lett disznó ólunk,
bár nem jön még a kondás.

Egy tehenes fogat ballag,
végig már a főutcán,
a gazdája bús, hallgatag,
fájdalom van az arcán.

Elhurcolták az ő párját
egy "málinka robotra",
ő tartja el a családját,
szomorú lett a sorsa.

A szekérnek hátuljába'
párnák közt egy kis leány,
viszi őt is a határba,
pedig beteg, halovány.

Keserű az asszony sorsa,
sírva eszi kenyerét,
de míg tudja, amíg bírja,
átküszködi életét.

2007. április 18.
Delhi, Ontario

NEM MEGYEK

Hívhatnak a hegyek, völgyek,
haza én már sose megyek,
itt van az én otthonom.

Több a haza, mint egy vidék,
hiába hív ezer emlék,
ha itt van a családom.

Visszahív a Tisza, Duna:
Gyere vissza kis faludba;
Kanadából nem megyek.

Élőlények kötnek ide,
nem pedig a Tisza vize,
itt vannak a gyermekek.

Hív a falum vagy harangja,
integet a templom tornya,
mindhiába. Maradok.

Itt nincsenek sehol gólyák,
de virágink itt is tarkák,
itt is nyílnak pipacsok.

Van jó kenyér, van sütemény,
nap, nap után ezer élmény,
minden jót itt megkapok.

Mondd meg nekem: hol a hazám!
Valahol a Tisza partján?
Vagy, ahol a családom?

Hívhatnak a hegyek, völgyek,
haza én már sose megyek,
itt van az én otthonom.

2007. április 18.
Delhi, Ontario

ÁLMOK

Korán tértem nyugovóra,
éjfél sem ütött az óra,
már felkeltem dolgozni.

Álmaimban utazgattam,
más világban barangoltam,
alig tudom elhinni.

Álmom szinte egy valóság,
ahol járok csodás ország,
ismeretlen új vidék.

Furcsa tájak, más emberek,
semmit, senkit nem ismerek,
honnan jön ez ajándék?

Ez az agyam szüleménye?
Ilyen világ létezik-e?
Bevallom, hogy nem tudom.

Van talán egy álomvilág,
halál után új valóság?
Nem tudom, csak gondolom.

Minden éjjel jönnek álmok,
hegyet, völgyet én bejárok,
nagyon gyakran repülök.

Lebegek a levegőben,
földünk felett, a felhőkben,
majd a földre lejevök.

Hiába van álmoskönyvem,
bennük álmaim nem lelem,
nem tudom mit üzennek.

Talán álmom Isten adja,
s bennük rejtve akarata,
amit most nem ismerek.

2007. április 18.
Delhi, Ontario

ÁPRILISI HAJNAL

Dereng az áprilisi hajnal,
nézem a szobám ablakán,
csendesén jön, halk madár dallal,
s szólót dalol egy csalogány.

A sötét-szürke kis utcánkban
fények, árnyak ölelkeznek;
fent a csillagok világában
egy új hajnalt köszöntenek.

Bordóvörös színű a kelet,
átfesti a fehér felhőt,
s arannyal ötvözi az eget,
üdvözlí a koránkelőt.

A hajnalnak arany küszöbén
ablakomat kinyitottam,
amikor már úrrá lett a fény,
Istenemnek hálát adtam.

Friss levegő érte az arcom,
egy nagy lélegzetet vettem,
és ez áprilisi hajnalon
reggeletem megköszöntem.

A magas egek menyasszonya
eljött a fénylő fátylával,
s a nagy világnak bemutatta,
milyen szép egy arany hajnal.

Hosszan néztem és megbámultam,
megőrzöm az emlékimben,
mert egy gyönyörű csodát láttam,
legszebb hajnalt életemben.

2007. április 18.
Delhi, Ontario

A SIRÁLY

Tó fővényén sirály áll,
engem figyel régen már,
tán valami kosztra vár,
nézeget és el nem száll.

Virslí van a kezemben,
száhalom a szívemben:
Légy sirály a vendégem!
Fele elég énnékem.

Csipegettem virslimet,
és a puha zsemlémet,
etettem a vendéget,
nem ismert az félelmet.

Egész közel jött hozzám,
figyelte a vacsorám,
dobtam neki szaporán
mind megette a zshivány.

Gyorsan fogyott az étkem,
ahogy én őt etettem,
végül egy jót nevettem:
egy falatot se ettem.

Felkerestem a büfét,
kaptam bent egy kis leckét,
sirályomat ismerték,
a madár itt törzsvendég.

A pincérnő nevetett:
másoktól is kéreget,
kap itt enni eleget,
tudja mi a szeretet.

2007. április 19.
Delhi, Ontario

RÁÉBREDTEM

Egy élten át gyűjtögettem,
Ami hasznos, mind megvettem,
Egyszer aztán ráébredtem:
Minek ez a sok lom nekem?

Vettem festéshez vásznakat,
Gondoltam ha törik, szakad,
Festek embert, szép tájakat,
De a festés ma is marad.

Volt nekem egy vaseszterga,
Elég borsos volt az ára,
Alkalmas volt famunkára,
Nem volt időm, más használja.

A könyvkötést megtanultam,
Verseimet kinyomtattam,
Néhány példányt megcsináltam,
Nem volt időm, hát feladtam.

Dallamokat komponáltam,
Verseimhez, miket írtam,
Asztalomba jól el raktam,
Ott alszanak egy fiókban.

De sok mindent megpróbáltam,
Szerelmes is gyakran voltam,
Ám érzelmim eltitkoltam,
Verseimben elhantoltam.

Fordítnám most időm jóra,
Mert közeleg már az óra,
Talán holnap virradóra,
Elhív az Úr nyugovóra.

2007. április 20.
Delhi, Ontario

KÖSZÖNET

Aranyló nap fent az égen,
Most ébredt fel, nem oly régen.
Halkan zümmög már a bogár,
Hajnalt köszönt a kismadár.

Mielőtt én bármit kezdek,
Hálát adok Istenemnek,
Köszönöm a reggel csendjét,
Madár dalok üzenetét.

Megköszönöm az éjszakát,
Éjszakának a nyugalmát,
Megköszönök minden órát,
A napkeltét és napnyugtát.

Köszönöm a családomat,
Gyermekeket, unokákat,
Köszönöm a barátokat,
Barátságos szomszédokat.

Köszönöm, hogy van otthonom,
Szabad országban lakhatom,
Van ételem és italom,
És van elég ruházatom.

Köszönöm a templomunkat,
Hol dicsérhetjük az Urunkat,
Szentlelkét és Megváltónkat,
S gyakoroljuk vallásunkat.

Megköszönöm az új napot,
Remélem, hogy többet kapok,
Én örökké hálás vagyok,
Halálomig az maradok.

2007. április 20.
Delhi, Ontario

EZT LÁTTAM MA

Azúrkék és vidám ma az ég,
tavasszal van telve a lég,
virág kacsingat a föld alól,
fenyőfákon madár dalol.

Csodás ez a tavaszi világ,
májusra rügyet hajt az ág,
a kert füve kizöldül ismét,
megtanulták jól a leckét.

A rózsafák még szundikálnak
melegebb napokra várnak;
valamikor a nyár közepén
szedhetek majd rózsákat én.

A méhkaptárok zárva vannak,
a méhek nem duruzsolnak,
sok-sok virág még ma is alszik,
pedig most már tavaszodik.

A forró nap a köpönyegét
mezeinkre teríti szét,
de alkonyatkor aludni megy,
elbújtatja egy magas hegy.

Este a hold az égen ballag,
kíséri a hajnalcsillag,
strázsaként őrzik most az eget,
megvédik a fellegeket.

Elmúlt a nap, itt az éjszaka,
mind a kettőt megláttam ma,
új napot és egy új éjt kaptam,
ám most ezzel kevesebb van.

2007. április 21.
Delhi, Ontario

BÚSLAKODOM

Búslakodom éltem miatt,
mert az egy pillanat alatt,
úgy elrepül, mint a madár,
alig éltem, már messze jár.

Búslakozásom fő oka:
nem érem el céloim soha,
maradandót nem alkottam,
éveim elpazaroltam.

Most már késő, nincs sok időm,
nem hoz semmit már a jövőm,
csak küzdelmet, több rohanást
soha nem ad már megnyugvást.

Emberek közt jó a sorsom,
akkor is, ha sosem nyugszom,
ha így küzdök vénségemig,
tán még alkotok valamit.

Korán kelek, mindig megyek,
s a dolgaim, mint a hegyek,
összegyűlnek, nagyra nőnek,
éjjel, nappal körülvesznek.

Az életem egy szolgaság,
akkor lesz csupán szabadság,
ha majd minden végére ért,
s nem kell küzdenem a létért.

Az is eljön nemsokára,
elmegyek a másvilágra,
de ha küzdök vénségemig,
tán még alkotok valamit.

2007. április 23.
Delhi, Ontario

GYERE KÖLTŐ

Gyere költő, tollat ragadj,
örömünkhöz szavakat adj,
jer közibénk, velünk vigadj!

Szabadulj ki börtönödből,
adunk neked örömünkből,
tanulj tőlünk emberektől.

Ne írj mindig fájdalmaikról,
az emberi gonoszságról,
szabadságnak hiányáról.

Tudjuk van, ki örökké gaz,
kevés a jó, aki igaz,
örülj velünk, itt a tavasz.

Nem kell mindig búslakodni,
a halálról álmodozni,
bajok miatt panaszkodni.

Ujjongjunk és mosolyogjunk,
addig míg e földön vagyunk,
s felejtsük el minden bajunk!

Nézd a nyíló virágokat,
kinn a fákon a lombokat,
a csicsergő madarakat!

Nézd, hogy ragyog a napsugár,
nótát zümmög ezer bogár,
örülj velünk, mert jön a nyár.

Feledd el a sötétséget,
biztassad az embereket,
énekeld, hogy van szeretet.

2007. április 26.
Delhi, Ontario

ÁPRILISI ZIVATAR

Kinn zápor szapulja a fákat,
sulykolja, mint a lányok a vásznat,
miközben a vízben álltak.

Pihen a víz az udvarunkban,
de még rohan a csatornában;
dörög az ég, zivatar van.

Itt bent az ebédlő szobában,
az óra ketyeg, csendesség van,
múltba megyek gondolatban.

Visszaemlékszem: április volt,
megvolt még a kocsmánk és a bolt,
hirtelen az ég beborult.

Vihar tombolt, már alig láttam,
ahogy a verandánkon álltam,
s villámokat bámulgattam.

Ahogy álltam, nézegettem ott,
egy villám melletttem lecsapott,
széthasított egy oszlopot.

A csattanástól megijedtem;
a mennydörgés közelemben.
ágyúdörejé vált fülemben.

Kiürült azonnal a kocsmá,
kijött a nép a verandára,
villámcsapás csodájára.

Bár a halálhoz közel voltam,
némán álltam és mosolyogtam:
mert ott én egy csodát láttam.

2007. április 26.
Delhi, Ontario

FŐISKOLÁS EMLÉKEM

Mikor főiskolás voltam,
Egy szép lánnyal találkoztam,
Az órákon együtt ültünk,
Reggeliztünk, ebédeltünk.

Felszolgált a vacsoránál,
Szokás volt ez diákoknál,
A konyhában edényt mostak,
S tanulmányi segílyt kaptak.

Szüleimnek bemutattam,
Házasságról gondolkoztam,
De a lányka nemet mondott,
Azt mondta: túl magyar vagyok.

Bár szerettük nagyon egymást,
Elfogadtam a választást;
Magyar voltam, az maradtam,
Ezt az utat választottam.

Yankee lány volt a kedvesem,
Átgondolta értelmesen,
Nem tudna ő mássá lenni,
A népemhez igazodni.

Könnyek között elbúcsúztunk,
Más irányba elindultunk.
Később írt a családjáról,
Majd férjének halálálláról...

Tovább mentünk, vitt az élet,
Kit szerettem az másé lett,
De megmaradt egy emlékem,
Egy lányról, kit megszerettem.

2007. április 27.
Delhi, Ontario

HÁBORÚ VAN

A kék egek beborulnak,
híre jött a háborúnak,
a katonák bevonulnak,
hazájukért meghalhatnak.

Bánatos a nap sugára,
nem fénylik a koronája,
engem sirat hajnaltájba',
én is megyek nemsokára.

Kezemben már a behívó,
felhangzik a trombitaszó,
egy szomorú búcsúztató,
ma nekem egy gyászinduló.

Könnytől nedves az én arcom,
míg szeretőm csókját kapom;
jó anyám karomban tartom,
kisfalumtól elbúcsúzom.

Három napig visz a vonat,
nézem a templomtornyokat,
néhol látok halottakat,
hallok síró harangokat.

Jaj, Istenem de szomorú
ez az átkozott háború,
pusztul város, pusztul falu,
az ország egy gyászkoszorú.

Imádkozom nemzetemért,
örömteli szabadságért,
boldogságért, jobbulásért,
és örökös békeségért.

2007. április 27.
Delhi, Ontario

A CSÁRDÁSNÉ LÁNYA

Szombat este bementem a csárdába,
Ránéztem a szép csárdásné lányára,
Visszanézett ő is énám,
És egy nagyot kacsintott,
Azóta én minden este
A csárdába mulatok.

Tegnap délben megláttak a pandúrok,
Azt hitték, hogy lopott pénzből mulatok,
Pandúr urak! Pandúr urak!
Most jövök a vásárból,
Eladtam két fehér ökröt,
Ihatok az árából.

Odajött a csárdásnének szép lánya,
Azt mondta, hogy én vagyok a mátkája,
Pandúr urak! Pandúr urak!
Holnap fogunk esküdni,
Jöjjenek el holnap este,
Velünk lehet mulatni.

A csárdáslány huncutságán nevettem,
Másnap azért feleségül elvettem.
Feladta a csárdásságot,
A tanyámra költözött,
Ajándékba vettem neki,
Két tehenet, két ökröt.

Az ökrökkel földet szántok a pusztán,
Együtt lakunk az anyámmal a tanyán.
Nemsokára lesz unoka,
Nagyon várja az anyám,
Boldogságot hozott nekünk
Ez a barna csárdáslány.

2007. április 30.
Delhi, Ontario

BÁRMILY MÉLY

Bármily mély volt a szerelmem,
Csak szenvedést adott nekem.
Egyirányú úton jártam,
Viszonzást én nem találtam.

Nyelvemen voltak a szavak,
Nem szólhattam, nem volt szabad.
Mint egy néma, úgy hallgattam,
Hiába fájt, nem jajgattam.

Szerelmed még lelkemben van,
Mély fájdalma határtalan,
Némán tűröm, nem kesergek,
Zokszó nélkül tovább megyek.

Lassan kimegyek a nyárból,
Az álmatlan éjszakákból;
Nem kérek én már több tavaszt,
S nem remélek tőled vigaszt.

Álmodni még mindig fogok,
És ha megint rád gondolok,
Látni fogom két szép szemed,
Megfogom majd újra kezed.

Fogok megint mosolyogni,
Mintha nem is fájna semmi,
Pedig úgy fáj, hidd el nékem,
Te voltál a reménységem.

Bármily mély volt a szerelmem,
Csak szenvedést adott nekem.
Egyirányú úton jártam,
Viszonzást én nem találtam.

2007. április 30.
Delhi, Ontario

HEJ, DE FURCSA

Hej, de furcsa ez az élet
bedolgozunk sok-sok évet,
mígnem elsodor az élet.

Szüleimnek munkássága,
otthona és szép nagy háza,
ott maradt az óhazába'.

Elindultunk, menekültünk,
megőrizve reménységünk,
semmi nélkül útrakeltünk.

Volt házunkat lebontották,
a potyázók, mint a sáskák
jöttek rá és szertehordták.

Ám megjavult a mi sorsunk,
dolgoztunk és nem lazáltunk:
lett egy házunk, új otthonunk.

Amióta messze mentem,
régi házunk nem feledtem,
él a képe tovább bennem.

Gyermekkorom játszótère,
ifjúságom sok emléke,
nagyon sokszor jut eszembe.

Őszbe vegyült már a hajam,
de még ifjú az én agyam,
fiatalnak érzem magam.

Ifjú szívvel kalandozom,
és a múltam látogatom,
mert feledni sosem tudom.

2007. április 30.
Delhi, Ontario

CSILLAG LETTÉL

Csillagvilág ős tengerén át
A lelkem a végtelenbe lát,
S fürkészi a csillagok honát.

Tündöklő lámpái az égnek,
Fényt és pompát adnak az éjnek,
Csillognak, villognak és égnek.

Még ma este, mikor sötét lesz,
S megszűnik a földön minden nesz,
Felmegyek a csillagtengerhez.

Mikor szívem hevesen dobog,
Kiválasztok én egy csillagot,
Abból, ami legszebben ragyog.

Te nevedet adom neki én,
S ha lejön ez égi tünemény,
Legszebb csillag lesz a földtekén.

Szemed ragyogását add neki,
Szíved melegét is átveszi,
Ez lesz igazán csak isteni.

Gyere nézd meg ezt a csillagot!
Egy kis tükröt kezédbe adok,
Láthatod, hogy két szemed ragyog.

S mikor látod azt a csillagot,
Emlékezz rá: mögötted vagyok,
Az a csillag énrám is ragyog.

Földi csillag lettél énnekem,
Ragyogásod látja két szemem,
Maradj hát a földön énvelem.

2007. április 30.
Delhi, Ontario

JÁCINT ILLAT

Jácint illatot hord a szél
az ablakunkon át,
s duruzsolva szerteszórja
virága illatát.

Lakásunkban letelepszik,
nem mozdul ki onnan,
velünk alszik, velünk ébred,
míg csak el nem illan.

Van itt fehér, ibolyaszín,
érezem aromáját,
az udvarunk virági közt
szeretem illatát.

Úgy szeretnék csokrot kötni
jácint virágimból,
de fejfájást kapok rögtön
erős illatától.

Nem hozhatom be a házba,
bátnak az illatok,
bármennyire szeretem én,
allergiás vagyok.

Orgonafák virágát is
a bokrokon hagyom,
Isten oda teremtette,
hát csak hadd maradjon.

Ó! De mennyi szép virág van
ezen a világon;
nekem úgy szép, igazán szép,
ha odakint látom.

2007. május 2.
Delhi, Ontario

NAGY ESEMÉNYEK

Elhagyjuk a farmvidéket,
a csendes falusi éltet,
ahol a nagy események:
lakodalmak, temetések.

A születés is fontos hír,
miről egy lap csak akkor ír,
ha közlését megfizetik,
dollárokért hírré teszik.

Heti lapunk azt is írja,
kinek van a lakodalma,
de fizetni kell a hírért,
az esemény közléséért.

Igaz, mire kinyomtatják,
akkor már a babát várják,
s ha a kicsi megszületik,
az esküvő nem hír nekik.

Nem egészen holt itt a táj,
mindaz újság, ami csak fáj:
ha leég egy farmer háza,
egy-két hétig az a téma.

Balesetek, koccanások,
azok aztán nagy újságok;
részleteit hírből tudjuk,
olvassuk és továbbadjuk.

Elhagyjuk a farmvidéket,
a csendes falusi éltet,
beköltözünk a városba,
események sodrásába.

2007. május 2.
Delhi, Ontario

EGY KIS HUMOR

Jaj, de jó lesz, amikor én meghalok,
Paprikással várnak fent az angyalok;
Dióstortát sütnek a szent asszonyok,
Megígérem: én koplalni nem fogok.

Bor is lesz a menyországban, Tokaji,
Ingyen adják, nem kell érte fizetni;
Kötelező egy üveggel meginni,
S minden este egy-két nótát dalolni.

A mi papunk azt mesélte minekünk,
Hogy odafenn angyal szárnyon röpködünk.
Beszélhetünk Szent Péterrel minden nap,
Bingó is lesz hétfőn, szerdán, vasárnap.

Másvilágról a mi papunk megtanít,
Mert ismeri menyországunk titkait.
Pokoltüze főtémája őneki,
A híveit mindig azzal ijeszti.

A pokolban nem lesz bingó, azt mondja,
És víz helyett szesz van ott és pálinka.
Egy csepp vízért tíz napot kell dolgozni,
Nem is szokott senki ottan fürödni.

Dohányzóknak van egy külön nagyterem,
Kapadohányfüst jön be a réseken,
Aki szeret pipázgatni, teheti,
Hoznak dohányt az ördögök őneki.

Templomunkban a miséken ott voltam,
Mit elmondtam, a papomtól tanultam.
Megfogadtam a pokolba nem megyek,
Ott nincs bingó és semmit se nyerhetek.

2007. május 3.
Delhi, Ontario

ESŐCSEPPEK

Birkóznak a sötét felhők,
egymást földre tiporják,
bennük rejlő sűrű esők
a felhőket megfogják.

Száguldozva aláhullnak,
gyorsvonatként robognak,
s átváltozva tápláléknak,
föld mélyébe bebújnak.

Csodálom a fellegeket,
mert magasan, fent járnak,
de amikor kiürülnek,
szelek szárnyán elszállnak.

Hasonló az én életem,
áldást hozok a földre,
de amikor megöregszem,
elvisz a sors messzire.

Eltűnők mint esőcseppek,
a föld mélyén odalenn,
utódaim elfelednek,
nem marad meg emlékem.

Az esőcsepp lent a földben
táplálja az életet,
és a földi nedvességben
fejlődnek a gyökerek.

Ha én esőcsepp lehetnék,
nem szállnék el tőletek,
föld alól is erőt adnék,
éltetném a gyökeret.

2007. május 3.
Delhi, Ontario

MÁR NEM BÍRJUK

Országunknak nincs mentsége,
amíg népünk ellensége
uralja a nemzetet.

Nem lesz addig virradata,
míg hazugság áradata
koszorúzza az eget.

Túrtük, túrjuk, s már nem bírjuk,
hogy minket az aranyborjuk
imádata vezessen.

Baloldálnak dicshimnuszát,
Lenin, Sztálin hagyományát
tukmálják ránk szüntelen.

Mi történik odahaza?
Darabokra hull a haza
míg ti vagytok uralmon.

Mért nem sarjad a szabadság?
Mért maradt meg a szolgaság?
Mért vész el a magyar hon?

Ébredj fel már magyar népünk,
mert ha alszol jön a végünk,
s nem lesz itt csak elmúlás.

Ősi kardod vedd kezédbe,
zsarnok láncát most vessed le,
s megszűnik a pusztulás.

Elég volt a hazugságból,
az állandó becsapásból,
legyünk végre szabadok.

Szakítsuk szét rabláncunkat,
szabadítsuk fel hazánkat,
s legyünk újra magyarok.

2007. május 3.
Delhi, Ontario

ÁLMAGYAR

Ha a szíved igaz volna,
cigánymódra napról-napra,
az ajkad nem átkozódna.

Ha a lelked magyar volna,
más magyart nem dorongolna,
ostromolna, káromolna.

Abban leled munkásságod,
ki másképpen lát, megátkozod,
meggyilkolod, felakasztod.

Aki veled nem ért egyet,
szavaiddal agyonvered,
árulóként eltemeted.

Ne dicsekedj ötvenhattal,
magyar népünk hős harcával,
meggyalázod éjjel, nappal.

Fecsegésből áll az élted,
barátaid lebecsmérled,
hályogos lett a te szemed.

A látásod túl homályos,
amit mondasz igen káros,
nem építő, hanem átkos.

Álmagyar vagy, sebző fajta,
tört döfsz néped legjavába,
más munkája neked trágya.

Azt hiszed csak te vagy igaz,
rajtad kívül mindenki gaz,
s ki másképpen szól, áruló az.

2007. május 4.
Delhi, Ontario

IMA A HAZÁMÉRT

Uram Isten! Add meg nekünk,
hogy mi együtt ültethessünk,
mikor jön a kikelet.

Együtt vetnénk és aratnánk,
lenne búzánk és gabonánk,
s ennénk finom kenyeret.

A népemnek azt kívánom,
arathasson minden nyáron,
s teljen meg a kamara.

Termő őszben bő szürettel,
szőlővel és gyümölcsökkel
teljen népünk asztala.

A bőséghez békét kérünk,
legyen szabad a mi népünk,
ne legyen lánc kezünkön.

Szeretném ha jóakarat
lakozna a szívek alatt,
s békesség a lelkünkön.

Szeretném, ha megérhetném:
ne folyjon vér hazám földjén,
s ne hulljanak könnyek se.

Halld meg, Uram, hő imámat,
áldd meg bőven a hazámat,
maradjon meg örökre.

2007. május 5.
Delhi, Ontario

MI LESZ?

Mi lesz lelkem sorsa
Mikor porlad testem?
Talán visszahívja
A Teremtő Isten?

És ha hazahívja,
Hol lesz a lakhelye?
Fenn a magas égben?
Vagy talán lefele?

Élni fog a lelkem?
Vagy az halhatatlan?
Kérdezgetem néha
Reggelenként magam.

Várom a napkeltét,
Ha új hajnalt látok,
De gondolatomban
A jövőben járok...

Porladó testemben
Érzem van egy lélek,
De mi lesz azután,
Ha már én nem élek?

Mi lesz a lelkeimmel?
Mit tesz vele Isten?
Odaadja másnak?
Él majd valakiben?

Mi lesz lelkem sorsa?
Keresem a választ,
Kérdések özöne
Ma reggel eláraszt.

2007. május 7.
Delhi, Ontario

NAPKELTE VARÁZSA

Nem tudom én mért szeretem
A napkeltét oly nagyon,
Hajnalonként gyakran nézem
Az ebédlő ablakon.

Nyáron korán kel fel a nap,
De én attól korábban,
Mert nekem a napkeltében
Csodálatos varázs van.

Ezerszínű hajnali fény
Életet szül és reményt,
Nekem álom és valóság
Látni ezt a tüneményt.

A napkelte szent áhítat,
Egy templomi imádság,
Újat nyújtó szép ígéret,
Boldogság és vidámság.

A napkelte nekem húsvét,
Halálból feltámadás,
Gyász és nagy sötétség után,
Fénylő hajnal hasadás.

Gyere hajnal színeiddel!
Légy te az én varázsom!
Nem az éjben, nem sötétben,
Fényben élem világom.

Tudom én már mért szeretem
A napkeltét oly nagyon:
Mert színekben és a fényben
Van az örök otthonom.

2007. május 7.
Delhi, Ontario

KIS BARÁTOM

Valamikor nagyon régen,
lent laktunk a Tisza szélén,
onnan maradt sok emlékem.

Volt egy jó barátom nekem,
kicsik voltunk mind a ketten,
talán hét éves lehettem.

Egy nap történt, elmesélem:
korcsolyáztam a víz szélén,
vékony volt a jég közepén.

Nagy lehetett szeretetem:
korcsolyámat levetettem,
barátomnak kölcsönöztem.

Azaz kölcsönöztem volna...
abbahagytam egy nagy zajra,
egy tank jött a túloldalra.

Nem maradtunk tovább ottan,
puskaropogást hallottam,
barátommal elszaladtam.

Mind a ketten megijedtünk,
ott lelhattük volna végünk,
két perc alatt hazaértünk.

Háború dúlt körülöttünk,
bujkáltunk és menekültünk,
örök félelemben éltünk.

E versemnek bús a vége,
szomszéd házáat akna érte,
kis barátom eltemette.

2007. május 7.
Delhi, Ontario

KI TANÍTJA?

Ki tanítja meg a fákat,
hogy mikor kell rügyezni?
Ki mondja meg a virágnak,
hogy mikor kell virítani?
Honnan tudja gólya, fecske,
hogy hova kell repülni?
S messze-messze Afrikából
magyar honba megtérni?

Ki mondja meg a csirának:
most kell neked kibújni?
S késő ősszel a levélnek:
most kell neked lehullni?
Az aranyló kalászkoknak
ki monda meg: nőjjetek?
Ki mondta meg az anyámnak:
lány kenyeret süssetek?!

Honnan tudja az én szívem,
hogy téged kell szeretni?
Annyi sok-sok leány közül
csak teérted epedni?
Mennyi-mennyi sok leány él
házánkban s a föld színén,
hogy lehet, hogy eggyé lettünk
ember, asszony - te meg én?

Ezer ennyi kérdésem van
erról a nagy világról,
földi lények életéről,
virágokról és fákról;
A válaszom egyetlen egy:
Isten adta ezeket,
Ő létében rejlik titkunk,
Ő adja az életet.

2007. május 8.
Delhi, Ontario

KÉK ÖLTÖNYÖM

Kék öltönyöm volt énnekem,
olyan kék volt mint az ég,
egy vasárnap még felvettem,
jó pár hete, nem oly rég.

Ragyogott az a napfényben,
fénylőn mint a magas ég,
mint mikor friss illatokkal
telik meg a nyári lég.

De megnéztem a ruhámat,
moly nyomait láttam én,
bizony-bizony sok év után
lyukacsos volt már szegény.

A színe is megváltozott,
fakóbb lett, mint gondoltam,
eltelt már vagy húsz esztendő,
amióta nem hordtam.

Olyan ez, mint az ifjúság,
kifakul és elmúlik,
az életem is pont ilyen,
falevélként lehullik.

Valamikor réges-régen
voltam én is fiatal,
nem gondoltam elmúlásra.
messze volt a ravatal.

Az utóbbi hónapokban
meglátom a fakulást,
de azért még nem keresem
az örökös elmúlást.

2007. május 9.
Delhi, Ontario

KIFAGYOTT

Kifagyott, kiszáradt
rózsafám a kertben,
Itt hagyott, elhagyott
a galambom engem.

Egy kicsit sajnálom
az én rózsafámat,
de szívből siratom
szépséges mátkámat.

Rózsabokor helyett
másikat ültettem,
de a mátkám helyett
mást én nem kerestem.

Virul ismét rózsza
az ablakom alatt,
bejön a szobámba
esténcént az illat.

Azt szeretném inkább
ha a mátkám jönne,
az én bús szívemnek
jobb lenne a kedve.

Szép az én rózsafám,
szép a rózsza rajta,
de a szívem mégis
a mátkámat várja.

Kifagyott, kiszáradt
rózsafám a kertben,
Itt hagyott, elhagyott
a galambom engem.

2007. május 9.
Delhi, Ontario

A CSILLAGOM

Az esthajnalcsillag
Ragyogását nézem,
Esténként fent ballag
A sötétkék égen.

Ha én választhatnék
Neked egy csillagot,
Szébbet nem találnék,
Mint, ami fent ragyog.

Amikor a vén hold
Melléje telepszik,
Felderül az égbolt,
És kifényesedik.

Az éj királynője
Ha kimegy sétálni,
E csillag megy véle
A Tejutat járni.

A konyhából nézem
Este kilenc tájban,
S incselkednek vélem
A hűs éjszakában.

Felhők mögé bújnak,
Onnan kukucskálnak,
Bújócskát játszanak,
S néha fogócskáznak.

Drága fénylő csillag!
Te vagy a reményem,
Ha járom utamat,
Légy az én vezérem.

2007. május 9.
Delhi, Ontario

KÉTHÉT MÚLVA

Kéthét múlva itt hagylak én,
otthont adó városom,
veled voltam sok napkeltén,
madárdalos alkonyon.

Itt néztük a dohánytermést,
kukoricaföldeket,
együtt láttuk az ültetést,
és az őszi szüretet.

Figyeltük a verejtéket,
ami a munkával jár,
és télen a csendességet,
ha elmúlt a forró nyár.

Itt nőttek fel az ifjaink,
innen mentek messzire,
csábították városaink,
s eltávoztak örökre.

Öregebb már a lakosság,
újat termel most a föld,
változik a farmervilág,
de a határ most is zöld.

Isten veled Delhi tája,
hív bennünket a világ,
hív az élet, egy új pálya,
vár bennünket a család.

Bár elhagylak most titeket,
hálát zeng az én ajkam,
versben mondok köszönetet
mindazért, mit itt kaptam.

2007. május 10.
Delhi, Ontario

EGY TÉL VÉGÉN

Dús, bozontos fellegeken át
Szórja a nap arany sugarát.
Ahogy jön az andalító fény,
Táncot jár a fagyos tó jegén.

Messze távol szürkén néz az ég,
Hegyek csúcsán havat látok még,
De a völgyben ébrednek a fák,
Felszívják a napnak sugarát.

Egy kis patak fut a völgyön át,
Megsimogat minden parti fát,
Dudorászva fut medrében le,
Mindig rohan, nem fagy soha be.

Patak szélén áll egy szomjas vad,
Bús kínjának fájó hangot ad,
Vadászt járt a rengetegen át,
Legyilkolta szarvasom párját.

Azt hittem, hogy békés a vidék,
Odafent most azúrkék az ég,
De a völgyben zavart a környék,
Puska dörrent, nem is olyan rég.

Gonoszságnak látom a nyomát,
Elvitték a szarvas agancsát.
Passzióból ölt az orrvadász,
Bús szívemet ellepi a gyász.

Nemsokára elmúlik a tél,
De a vége lelkemben zenél,
Eljátszik egy gyász melódiát,
Megsiratja a völgy szarvasát.

2007. május 10.
Delhi, Ontario

HÁLA AZ ANYÁMÉRT

Megköszönöm az Istennek
Az édesanyámat,
Vigyázva rám, átvirrasztott
Hosszú éjszakákat.

Megköszönöm jó Istenem,
Anyámnak életemet,
Legyen áldás mindig rajta,
Mert szívből szeretett.

Dolgozott ő éjjel-nappal,
Mindig értem fáradt,
Megköszönöm jó Istenem
Az édesanyámat.

Ő tanított imádkozni,
Jóra, szeretetre,
És énértem fohászkodott
Minden áldott este.

Én Istenem, jó Istenem!
Áldd meg az árvákat,
Akik talán nem ismerték
Az elhunyt anyjukat.

Kísérd a te áldásoddal
A hűséges anyát,
Aki az ő családjáért
Feláldozza magát.

Megköszönöm jó Istenem
Az édesanyámat;
Anyák napját ünnepelünk,
Áldd meg az anyákat.

2007. május 11.
Delhi, Ontario

AGGÓDOM

Csendes még a mi utcánk,
alszanak a házak,
szombat reggel, korán van,
az autók se járnak.

Hallgat még a vadgalamb,
nem turbékol nékem,
minden csendes, alszik még,
csak én vagyok ébren.

Szeretnék még aludni,
hármát üt az óra,
de most írom félelmem
reggel virradóra.

Elvesztettem napokat
a nagy készülésben,
s nem értem el célomat
a rendes időben.

Tudom írtam, alkottam,
mégis bánt valami,
a házunkat nem tudtuk
időben eladni.

Még egy hetet várni kell,
hogy új kölcsönt kapjunk,
de félek, hogy elvesztjük
Londonban a házunk.

Csendes még a mi utcánk,
de én ébren vagyok,
aggódom a ház miatt,
elfogytak a napok.

2007. május 12.
Delhi, Ontario

HÁROM ABLAK

Körülöttem három ablak,
keletre és délre nyílnak,
besüt hozzám a fényes nap.

Tiszta szívemből sajnálom,
hogy e fénytől el kell válnom,
máshol lesz az én világom.

Sarkon van a téglá házunk,
ilyen lakás volt az álmunk,
mégis megyünk és elválunk.

Említettem verseimben:
két utcára látok innen,
de London is jó lesz nekem.

Ott is nyílnak a virágok,
embereket ott is látok,
családommal együtt járok.

Nyugatra néz ott az ablak,
nyugtát nézem majd a napnak,
abban is szép színek vannak.

Van napkelte és napnyugta
színeiben van fény, pompa,
ez az alfa, s az omega.

Egyik kezdet, másik végzet,
olyan ez mint ez az élet,
lemegy a nap, semmivé lett.

Búcsút mondok ablakimnak,
köszöntést a napnyugtának,
s csókom küldöm unokámnak.

2007. május 16.
Delhi, Ontario

MEGÍGÉREM

Megígérem nem költözünk
az életben többet,
de mielőtt eljön a vég
még egy másik jöhet.

Bár nem kell az öregotthon,
ám ha legyengülnék,
hogya ne legyek senki terhe,
biztos beköltöznék.

A múlt héten átköltöztünk,
egy kisebb lakásba,
közelebb a családomhoz
London városába.

Már egy hete rakosgatom
archív dolgaimat,
történelmi gyűjteményem,
s földi lomjaimat.

Kis múzeum a lakásunk,
benne történelmünk,
de kellene egy új szoba,
s nincsen elég helyünk.

Tanakodom: mit csináljak,
Vajon kinek adjam?
Éveken át őrizgettem;
Kinek tartogassam?

Megígérem nem költözünk,
az életben többet,
nincs már helyem tárolgatni
földi kincseimet.

2007. május 28.
London, Ontario

CSODAPARIPA

Van nekem egy vityilló,
mellette egy istálló,
abban van egy fehér ló.

Az én lovam tiszta tűz,
és ha engem ördög űz,
láncra engem sose fűz.

Száguld az én paripám,
nincs is nyereg a hátán,
de repül, mint a sárkány.

Nem szereti a zabot,
kap krumpliból abrakot,
bejárjuk a világot.

Ha megyek a rózsámhoz,
a kékszemű babámhoz,
krumplit neki ő hámoz.

Paprikásan szereti,
de a haját nem eszi,
mert a hideg kileli.

Kényes ez a paripám,
nincsen rajta sose hám,
nyalkán ülök a hátán.

Tegnap éjjel álmomban,
a hátáról lecsúsztam,
a tengerbe pottyantam.

Elrepült az én lovam,
nem is volt, csak álmodtam,
vagy csupán kigondoltam.

2007. május 29.
London, Ontario

RÉGI HANGOK

Régi hangok varázslata
sok emléket felhalmoz,
az óránknak ketyegése
egy régi kort visszahoz.

Bármily csendes a mi óránk,
felidézi a múltat,
s nagyszülőkhöz elrepülve,
hallom a nagy órákat.

Az ezermester nagypapám
órákat is javított,
azoknak a zenéjéből
éjjelre is kijutott.

Jó apám ha Agárdra ment
biz nem tudott aludni,
az órákat a szobából
mind ki kellett hordani.

Egyet, kettőt, hármat, négyet
kongtak minden negyedre,
majd mély hangon harangoztak,
minden órát kiütve.

Éjfél jöttén tizennégy volt
mit az óra kiütött,
nem csoda, hogy a jó apám
az alvással küszködött.

Falióránk ketyegése
visszavitt ma Agárdra,
az óránknak varázs hangja
elrepített a múltba.

2007. június 22.
London, Ontario

ELBÚCSÚZTAM

Elbúcsúztam a Tiszától
én egy téli alkonyon;
azt az estét elfeledni
életemben nem fogom.

Hideg volt és hullott a hó,
nem volt jég még a vizen,
és a síró két szememből
vízbe hullott a könnyem.

Vitte a víz lágy hullámin,
elsodorta messzire,
engem is, mint könnyeimet
messze vitt a sors keze.

Itt születtem, itt nőttem fel,
s mindez, mindez itt marad;
Isten veled öreg Tisza,
búcsúzni jött a fiad.

A te vized nem jön vissza,
más víz jön majd helyetted,
mégis itt vagy, és itt leszel,
így folyik az életed.

Én sem jövök többé vissza,
talán majd az unokák...
de azért az emlékimben
megőrzöm én a Tiszát.

Ott vagyok, ha jön az alkony,
akár tél van, akár nyár,
gondolatban az én szívem,
napról napra hazajár.

2007. június 25.
London, Ontario

SZŰKEBB VILÁG

Egy méterszer egy méteres
ablakot lát a szemem,
amikor az ebédlőben
elfoglalom a helyem.

Kétharmadán fákat látok,
egy harmadán az eget,
csak felállva látom innen
hol vannak az emberek.

Utcára néz a mi konyhánk,
fák vannak az utcánkon,
de nincs nekem tágas udvar,
szűkebb lett a világom.

Vannak azért virágaink,
húsz muskátlit ültettem,
mögé három rózsabokrot,
házunk elé betettem.

Korán reggel megöntözöm
én a nyíló virágot,
és városunk csendes részén
teremtek új világot.

A kisebb ház is elég nagy,
meg van itten mindenünk,
nem lettünk mi szegényebbek,
gazdagabb az életünk.

Együtt van itt a családunk,
fontosabb ez mindennél,
bár szűkebb lett a világunk,
az együttlét többet ér.

2007. június 27.
London, Ontario

ALKOSS!

Három előtt keltem,
De az ébrenlétem
Hamis illúzió.

Tettekre kész lelkem,
Bár biztatja testem,
Aludni lenne jó.

Sürgetem önmagam,
Dörömböl a szavam:
Alkoss még teheted!

Talán van tíz évem,
Egészség kell nékem,
És célhoz érhetek.

Van sok feladatom,
S ha nem lustálkodom,
Még többet írhatok.

Pihenni nem szabad,
Mert az idő szalad,
Holnap meghalhatok.

Én reális vagyok,
Tudom alkothatok,
Ha nem lustálkodom.

Kálvinista lelkem,
Úz és zavar engem,
Ezért nem nyughatom.

Nem lehet megállni,
Tenni kell, s alkotni;
Ez az élet nekem.

Éjjel ne aludjak,
Írjak és alkossak,
Ezt diktálja szívem.

2007. július 2.
London, Ontario

HÁROM HAZÁM VAN

Tizenkilenc alig múltam,
száműzetés lett életem;
idegen földre jutottam,
népemet mégse feledtem.

Három hazát adott Isten,
mind a háromhoz hű vagyok,
de ha választni kell nekem,
mindig elsők a magyarok.

Nemzetközi versenyekben
a magyaroknak drukkolok,
Amerikát se feledem,
amíg élek hű maradok.

Életemnek több mint felét
Amerikában töltöttem,
annak ettem a kenyerét,
mígnem északra költöztem.

Kanada már az otthonom,
tizenhét esztendő óta,
de a múltam fel nem adom,
bennem él a magyar nóta.

Magyar egyház és rádió,
az életemnek alapja,
lelkész vagyok és biztató,
életemnek ez a célja.

Három hazát adott Isten,
mindháromhoz hű maradok,
bármit adjon a sors nekem,
halálomig magyar vagyok.

2007. július 9.
London, Ontario

I HAVE THREE COUNTRIES

Nineteen years were behind me
When banished to face a hard strife,
But even in a new country
I was Magyar, that was my life.

God has given me three countries,
But first I am Hungarian,
Ever since the nineteen-sixties
I remained loyal to all of them.

During international games
I root for the Hungarians,
But upon seeing English names
I cheer for the Americans.

More than half of my life was spent
In four states of America;
Earned my living in that rich land
Till I was called to Canada.

Canada has been my home now
For the past seventeen years,
The songs I play on radio
Still give me joy and often tears.

My native church and the old songs
Are the foundations of my life,
My heart to their service belongs
Whether I'm at peace or in strife.

God has given me three countries,
I shall remain loyal to all,
But as I share my loyalties,
I remain Magyar most of all.

2007. július 9.
London, Ontario

HETVEN FELE

Életemnek nagyobb része
már mögöttem van,
hetven felé közeledem,
elmúltam hatvan.

A févilágot bejárva
sok helyen laktam,
de bárhová vitt a sorsom
magyar maradtam.

Irigykedők besároztak
magyar munkámban,
temettem a gyűlölködést,
nem haragudtam.

Szeretem az igazságot,
s mindig megmondom,
és amikor rosszat látok,
el nem hallgatom.

Vannak akik haragszanak,
ha szólni merek,
és a való védelméért
megvetést nyerek.

Neveztek már fasisztának,
kommunistának,
istentelen vad pogánynak,
zsidó barátanak.

A sértések mérges nyila
engem nem zavar,
magyar vagyok, az maradok,
örökké magyar.

2007. július 12.
London, Ontario

KÖSZÖNÖM NEKED

Köszönöm neked Istenem,
hogy nincs hályog a szememen,
tisztán látom a világot,
amelynek útjain járok.

Köszönöm, Uram, hallásom,
mikor szólnak, mindig hallom,
mindent hallok, mindent látok,
s jogtalanul nem bírálok.

Köszönöm, hogy nem ítélek,
bár az igazságnak élek,
azt védeni sose félek,
a vádakból mégse kérek.

Köszönöm, hogy halkán szólok,
s nem vagyok egy olyan szónok,
aki mindig csak átkot szór,
s szeretetről nem is szól.

Gyöngéd szóban is van erő,
és mint gerincben a velő,
mely üzen az idegeken,
szerte viszi szeretetem.

Arra kérlek jó Istenem:
adj szelíd szavakat nekem,
és türelmet, hogy érthessem
mi történik körülöttem.

Adj Istenem jó meglátást,
egy életre tiszta hallást,
legfőbbképpen arra kérlek:
lássak, halljak, s ne ítéljek.

2007. július 13.
London, Ontario

RÉGI REMÉNYSÉG

Te semmit sem ígértél,
mégis reményem lettél;
bár sohasem szeretted,
messze ment a hideg tél.

Vágytam közelségedet,
kerestem szépségedet,
s lelkem tavaszra ébredt,
mikor láttalak téged.

Láttam egy új világot,
köröttes sok virágot,
remény teli száz álmot,
egy csipet boldogságot.

De furcsa a szerelem,
reményeket hoz nekem,
s megváltozik életem,
mert e lánykát szeretem.

Mint fűszer az ételben,
zamat vagy az életben,
édes íz a szívemben,
reménység a lelkemben.

Most, amikor kék az ég,
s bennem a tűz égve ég,
légy tovább a reménység,
maradj álmom tovább még.

Én tőled csak azt kérem:
maradj nékem reményem,
ha nem is kell szerelmem,
fogadj testvérnek engem.

2007. július 16.
London, Ontario

KÍSÉRTŐ EMLÉKED

Évtizedek homályából
kísért még az emléked,
a gondtalan ifjúságból
megmaradtam tevéled.

Ábrándjaim titka lettél,
édes álmom, reményem,
de mielőtt megszerettél,
kishazámból elszöktem.

Mentettem az életemet,
forradalom volt akkor,
éreztem a veszedelmet,
megkezdődött a terror.

Levelekkel üzengettem,
messze éltem, távolban,
teveled én úgy lehettem,
hogya rólad álmodtam.

Másak lettek irányaink,
más utakon haladtunk,
és elmúltak a vágyaink,
új vágányon futottunk.

Igen furcsa az életem:
emlékedet meggyújtja,
és amit én elfeledtem,
forró lánggal táplálja.

Ma is éget az emléked,
nem feledlek sohasem,
ismételten adom néked:
hűségem és szerelmem.

2008. február 5.
London, Ontario

A FALU

A falunak áldott csendje
otthonom és világom,
és amikor jön az este
az éjszakát nem bánom.

Elcsendesül a madárdal,
nem jár csak a denevér,
versenyt fut a bogarakkal
zaj nélkül a bőregér.

Ablak alatt szól a tücsök,
egész éjjel hegedül,
asztalomnál írok, ülök,
nem vagyok én egyedül.

A szellő lágy ujjaival
felborzolja a fűvet,
bársony hangú dalaival
szórakoztat engemet.

Élvezem a falu csendjét,
nótát dalol énnekem,
s leírom az üzenetét,
versem lesz és énekem.

Nem hiányzik a nagy város
pora, füstje, moraja,
ott az élet túl hiányos:
falun lelkem temploma.

Áldást lelek én a csendben
itt van boldog világom,
dallal telik meg a lelkem,
mikor falum meglátom.

2007. július 17.
London, Ontario

LINDA

Hamiltoni kávéházban
megállok én hetente,
ott dolgozó pincér lányban
él múltam egy emléke.

Legelőszőr, mikor láttam
elpirultam, remegtem,
mert ebben a szép leányban,
láttam régi szerelmem...

Itt áll mostan énelőttem,
arca kedves és üde,
két ismerős mosolygó szem,
bár nem láttam sohase.

Meglepően hasonlított
arra, akit imádtam,
akkor írtunk ötvenhatot,
és hazámat elhagytam.

Bevallottam e tündérnek:
Benned látom kedvesem,
s ha néha hosszan nézlek,
akkor bocsáss meg nekem.

Néha meglátunk valakit,
ki testvérünk lehetne,
arca, lénye ránk hasonlít,
s beszélgetünk is vele.

Ha látom e kedves Lindát
visszahozza emlékem,
ahogy nézem lágy mosolyát
látom régi szerelmem.

2007. július 17.
London, Ontario

RÉGI ÁLMODOZÁSOM

Fényes lámpa énfelettem,
És alatta önfeledtem
Rólad álmodozom.
Reménytelen ábrándozás,
Bús, merengő kalandozás
Minden gondolatom.

Vágyva vágyom látásodat,
Hallgatni a szavaidat,
S kéz a kézben járni.
De hiába, nem jössz felém,
Bármennyire fűt a remény,
Nem akarsz te látni.

Nem mondhatja el a dalom,
Hogy térted mily fájdalom
Égeti a lelkem.
Oly egyszerű, amit kérek:
Együtt lenni egyszer véled,
Teveled kettesben.

Ha megfognám két kezedet,
Nézhetném a két szemedet,
Nem kellene szólnom.
Az eltitkolt szerelmemet,
Felgyülemlett érzelmemet
Elárulná arcom.

Ismered az érzelmemet;
Azért kerülsz el engemet?
Nem kívánod tudni?
Ha nem is látlak tégedet,
Örök marad e szeretet,
Nem tudom feledni.

2007. július 18.
London, Ontario

EGY SZÉP LEÁNY

Volt egyszer egy szép leány,
meghalt élte tavaszán,
éveken át várt reám
az a kedves magyar lány.

Hogy halálát megtudtam,
napokon át sirattam,
hazamenni nem tudtam,
jaj de nagyon sajnáltam,

A hazánkból eljöttünk,
búcsút nem is vehettünk,
gyászolt az ég felettünk,
óceán nőtt közöttünk.

Évek teltek, repültek,
kisgyermekesek születtek,
rohamosan felnőttek,
az öregek elmentek.

Volt sok vetés, aratás,
lakodalom, mulatás,
volt temetés siratás,
volt kezdet és elmúlás.

Nekem is lett családom,
ellenségem, barátom,
kiterjedt a világom,
volt már három országom.

Amióta eljöttem,
ötven év van mögöttem,
de a régi szerelmem
soha el nem felejttem.

2007. július 19.
London, Ontario

EGY FÉNYES PALOTA

A Mount Everest csúcsán
áll egy fényes palota,
van ki egyszer látta már,
s én nem láthatom soha.

Fent a havas bérceken,
magas sziklák örködnek,
nincsen ösvény előttem,
otthona ez a ködnek.

Kóborlok már sok éve,
keresem a palotát,
s néha-néha elvétve
látom a körvonalát.

Ha egyszer a köd felszáll,
palotádat látom én,
fent, magasan árván áll,
Mount Everest tetején.

Nem vezet út tehozzád,
legalábbis nem lelem,
rejtve van a palotád,
de talán csak énnekem.

Titkos ösvényt keresek...
elszállhatnak az évek,
de én még nem pihenek,
jéghátán is felmegyek.

Idelenn van a hazám,
s ha én fel nem mehetek
talán lejössz énhozzám
és én veled lehetek.

2007. július 19.
London, Ontario

AZ AKÁCFÁ LEVELEI

Az utcánkon törökakác
Örködik a házunknál,
Megnézem az ablakunkból
Látom, büszkén strázsát áll.

Mint a rendes akácfának
Oly fürtös a levele,
Ahogy nézem, a mi falunk
Jut gyakran az eszembe.

A főutcán hosszan, végig
Mint menyasszony fátyola,
Kerítések, kapuk mögött
Virágzott sok akácfa.

Játszottunk a levelekkel
Ahogy álltak egy sorba',
Letéptük és kérdeztük:
Mit mond a mi sorsunkra.

Egy-egy levél ha lehullott,
Vártuk mi az üzenet,
Egy lány felől ábrándoztunk:
Szeret ő, vagy nem szeret?

Amikor a végső levél
Szeretetet hirdetett,
Boldog öröm járta által
A kérdező szíveket...

Ablakunknál törökakác,
Sárgulni kezd sok fürtje;
Nem kérdezem, úgyis tudom
Mit üzen a levele.

2007. július 20.
London, Ontario

MIT ÉREK AZ ÉVEKKAZ?

Tettekben és nem években
Mérem én az életet.
Mit ér nekem száz esztendő,
Ha én semmit nem teszek?

Most, amikor közeledik
Életemben hetven év,
Nem számolom ami elmúlt,
Hanem azt, hogy hány van még.

Megvizsgálom mit tehetek,
Mire lesz még alkalmam,
Nem csupán a tetteimet,
Hogy mi van a múltamban.

Múltra épül fel a jövő,
Higgyétek el, jól tudom,
De azért a hetven évem
A jövőmért nem adom.

Ami elmúlt, nem jön vissza,
Mint egy álom elsuhant,
Nem marad meg énutánam
Se koporsó, se sírhant.

Elhamvasztják az én testem,
Porból lettem, az leszek;
Évek múltán elfelednek
Engemet az emberek.

A hetven év nem dicsőség,
Mások többet értek el;
Az évek nem számítanak,
Többet érek tetteikkel.

2007. július 20.
London, Ontario

MÁR ELEGET ÉLTEM

Nem kívánok tovább élni,
éltem én már eleget,
jó lenne már hazamenni,
feledni a könnyeket.

Szomorúság ez az élet,
ahogy jött, úgy elrepül,
körülöttem van sok ember,
s árván élek, egyedül.

Nem érti meg soha senki
mi rejtőzik szívemben,
én sem tudom megérteni
az életben sohasem.

Szeretném a virágokat
mind magamhoz ölelni,
de nem fogom ágairól
egyiket se letörni.

Szeretném a szép lányokat
meleg szóval becézni,
de nem fogom soha, soha
egyiket se csókolni.

Az én nyaram régen elmúlt,
bár nem volt még tavaszom,
az életem ősze borult,
nincsen már több vigaszom.

Nem kívánok tovább élni,
éltem én már eleget,
jó lenne már hazamenni,
feledni a könnyeket

2007. július 20.
London, Ontario

HOL A HAZÁM?

Itt is az a nap ragyog,
ami fénylett felettem,
amikor a kishazámból
ötven éve eljöttem.

A sápadt hold ezüst fénye
itt is ragyog éjszaka,
úgy mint régen a falumban,
beragyog az ablakba.

Bárány felhők, vihar felhők
itt is járják az eget,
fent úszkálnak, esőt hoznak,
meglocsolják a fűvet.

Virágaink itt is nyílnak,
ezer színben pompáznak,
és amikor jön a hajnal
gyöngyharmattól megáznak.

Madárhidak látogatják
környékünknek bokrait,
hallgatom a csicsergésük,
itt is zengnek dalaik.

Szomszédaink jók, kedvesek,
van nekünk szép otthonunk,
mégis, mégis úgy hiányzik
házánk, amit elhagytunk.

Mert a haza több mint napfény,
több mint ezüst holdsugár,
több mint felhő, több mint virág
több mit száz dalosmadár.

2007. augusztus 1.
London, Ontario

TOWN HOUSE LAKÁS

Mint amikor nyolc-tíz cserkész
az őrsében sorban áll,
úgy vagyunk mi beékelve
egy londoni házsornál.

A háztömbnek közepében
van a szerény lakásom,
s a pincei irodámban
élem modern világom.

A polcaim ezer könyvvel,
vigyáznak a falakra,
s túloldalán hosszú sorban
pihen ezer kazetta.

Rádiózok tíz év óta,
itt veszem fel programom,
ablak nélkül fényben élek,
ez irodám s otthonom.

Az emelet egy szobája
alkotáshoz enyém lett,
komponálok és festhetek,
mikor megszáll az ihlet.

A kedvencem azért mégis
a földszinti ebédlő,
ott írom a verseimet,
mikor akad rá idő.

A konyhán át besüt a nap,
láthatom az utcánkat,
szeretem e csendes helyen
a mi kedves házunkat.

2007. augusztus 2.
London, Ontario

KÁRTEVŐ NYULAK

Nagyszüleim kertje szélén
kezdődött a Garanya,
a mocsaras magas fűben
volt a nyulak tanyája.

Be-bejártak a kertjükbe,
dézsmálni a káposztát,
raffináltan, ravaszsággal
kijátszották a kutyát.

Duncsi kutya zavargatta
a hívatlan vendéget,
mindhiába, egy-egy nyuszi
újra, újra betévedt.

A nagyapám élelmes volt,
hordott nekik lóherét,
gondolta, így megvédi
a nagymamám kiskertjét.

Lucerna is jutott nekik,
mégsem volt ott békesség,
mert a nyulak, a vadnyuszik
kiskertjüket leették.

Volt ott náluk az USÁ-ból,
három fiú unoka,
háború volt, nem mehettek
a szülőkhöz ők vissza.

Találtak a Garanyában
egy eldobott géppuskát,
azzal végleg elkergettek
minden éhes nyulacskát.

2007. augusztus 2.
London, Ontario

AZ ÉN FEGYVEREM

Hetven évet már leéltem,
soha senkit nem pereltem,
engemet sem pereltek.

Ha valahol rosszat láttam,
közömbös én nem maradtam,
ezért sokan gyűlöltek.

Kockázattal jár felállni,
igazsággal együtt jární,
de azért én felállok.

Rosszat látva nem hallgatok,
és akkor is felszólalok,
ha egyedül maradok.

Ha nem is jön velem senki,
igaz úton fogok jární,
nem megyek a tömeggel.

Mikor igazam van nekem,
a gonosznak nem engedem,
hogy legyőzzön fegyverrel.

A fegyverem az igazság,
ellenségem minden gázság,
és az, aki hirdeti.

Ha valaki rosszul vezet,
ott az ország, vagy szervezet,
bizony azt megszenvedí.

Arra kérem jó Istenem:
adjon bátorságot nekem,
hogy védhessem a hazát.

Legyek mindig igaz ember,
és ha kell, úgy életemmel
védjem népem igazát.

2007. augusztus 3.
London, Ontario

ESŐS VASÁRNAP

E borongós vasárnapon
olyan az én hangulatom,
mint az idő odakint:
Eső után kisüt a nap,
a felhőkből nagyot harap,
közben néha rám kacsint.

Szürke égből eső esik,
bár a cseppek igen kicsik,
mégis jót tesz minden csepp.
Amikor már ropog a fű,
égi áldás ez a nedű,
nincs ettől most kedvesebb.

Reám is hull néha, néha
napfény után az árnyéka,
ami már nem melegít.
Ami jön, azt elfogadom,
mert hiába lázadozom,
nem változtat az semmit.

Jöhet eső, vagy napsütés,
jöhet öröm, vagy szenvedés,
az életnek része az.
Több az élet, mint örök nyár,
és bár nekünk oly nagyon fáj,
néha tél jön, s nem tavasz.

A mai nap túl borongós,
és bármit mond az időjós,
nem lesz ma több napsütés.
Borongós a hangulatom,
az a bajom: ábrándozom,
és az nekem szenvedés.

2007. augusztus 5.
London, Ontario

ÉBREN VAGYOK

Az éjszaka álmos csendje
bebújt mellém az ágyba,
altatódalt zsong fülemben,
álomport szór párnámra.

Altatója bárhogyan ringat,
nem jön álom szememre,
az éj csendje el nem altat,
sok minden jut eszembe.

Gondolkodom órákon át,
mi történik körülöttem,
felhasználom az éjszakát,
nézem mi van mögöttem.

Két órákor felültem én,
elég volt az "alvásból",
elmerengve ágyam szélén
elbúcsúztam ágyamtól.

Lementem az ebédlőbe,
aludni már nem tudtam,
mert tegnap egy étterembe
sok, sok kávé megittam.

Én nem értem mi az oka
ittthon presszó a kávé,
megihatom éjszakára,
s mint a bunda alszom én.

De odakint éttermekben,
ha egy kávé megiszom,
hevesebben ver a szívem,
s egész éjjel nem alszom.

2007. augusztus 6.
London, Ontario

ITT MARADTÁL

Szomorú fűz árnya alatt
virág díszíti sírodat,
eltemetett koporsódat.

Bár elmentél, itt maradtál,
reám sok emléket hagytál,
talán, talán meg se haltál.

Az emléked itt él bennem,
éjszakánként itt vagy velem,
átölelsz és fogod kezem.

Egyek voltunk éveken át,
átmulattunk sok éjszakát,
veled építettem tanyát.

Jóban, rosszban elkísértél,
mígnem egyszer hazamentél,
tudom soha nem feledtél.

Minden virág neked nyílott,
de a halál hazahívott,
nem láthatom csak a sírod,

Ám a lelked ma is él még,
reám ragyog, mint a kék ég,
több vagy te, mint múltó emlék.

Nap, nap után előttem jársz,
néha sietsz, néha megvársz,
álmaimban reám találsz.

Bár elmentél, itt maradtál,
reám sok emléket hagytál,
talán, talán meg se haltál.

2007. augusztus 6.
London, Ontario

EGY ÚJ SZEMSZÖG

Megcseréltem a széket
feladtam az ülésemet
az ebédlőasztalnál.
Nem látom most az ablakot,
csak a hátsó bejáratot,
hol sok madár meg-megáll.

Szomszédomat ők szeretik,
madár eledelt vesz nekik,
a sok szárnyast eteti.
Mókus is jön ide gyakran,
mert ami a földre pottyán
azt ő onnan felszedi.

Ameddig én máshol ültem,
más világ volt körülöttem,
ami volt, most elmúlik.
Néha máshova kell menni,
s más dolgokat fogunk látni,
mert szemszögünk változik.

Néha kell, hogy máshol éljünk,
más dolgokat lássunk, nézzünk,
s találkozzunk másokkal.
Ha mi sehova sem megyünk,
és senkivel nem beszélünk,
nem tartunk a világgal.

Mozdulj testvér a helyedről,
azért mert egy új szemszögből
megváltozik a világ.
Jöjj ki bátran a szobádból,
ébredj fel az álmaidból,
és az élet szebbet ad.

2007. augusztus 6.
London, Ontario

HARMINCHÁROM ÉV

Hej, de régen volt amikor
harminchárom voltam;
önmagamnak ajándékba
egy kis verset írtam.

Egy leánynak írok mostan
egy köszöntő verset,
mert a szorgos életében
a nap elközelgett.

Többet fogok én kívánni
attól, amit szoktak,
azért mert a kívánságim
egy életre szólnak.

Kívánok e leányzónak:
áldást, egészséget,
az iskola tantermében
sok okos gyereket.

Legyen neki sok türelme
egész életében,
éljen mindig békességben,
örök szeretetben.

Legyen neki sok barátja,
egy hű szeretője,
ne tagadjon meg az élet
soha semmit tőle.

Legyen neki hosszú élte,
tele boldogsággal,
áldja meg őt a jó Isten
kinccsel, gazdagsággal.

2007. augusztus 7.
London, Ontario

PÁRÁS NYÁRI NAP

Nagyon párás a levegő,
belebújt egy pajkos felhő,
csiklandozza kertemet.
Virágaim szomorkodnak,
esőt várva bóbiskolnak,
kémslelgetik az eget.

Esőt várnak, nemcsak párát,
mert a kertünk száz virágát
meg kellene fürdetni.
Gyere eső, mi is hívunk,
napok óta reád várunk,
gyere hozzánk öntözni.

Nézd a fűvet, milyen száraz,
megsárgult, és nem is zöld az,
nyöszörög ha rálépek.
Hozz felhőket tele vízzel,
elfogadunk szeretettel,
gyere eső, megkérlek.

Kinézek az ablakomon,
de hiába várakozom,
nincsen eső, csak pára.
Mindhiába sóhajtozom,
és esőért imádkozom,
be van az ég most zárva.

Ha már az ég esőt nem hoz,
kimegyek a vízcsapunkhoz,
s hozzákezdek öntözni.
Virágaim hajlonganak,
a friss víztől táncot járnak,
újra kezdnek virulni.

2007. augusztus 7.
London, Ontario

FÉNY ÉS ÁRNY

Hajnalnak jöttével,
szétporlad az éjjel,
de napnyugta után
árnyék ül az utcán.

Oszlopon a lámpa
fényt borít a tájra;
elbújnak az árnyak,
csillagokra várnak.

Ezüstös hold fénye
leragyog a földre,
s sok millió csillag
sziporkázva ballag.

Éjjel-nappal nézem,
hogyan ott fent az égen
miképpen játszanak
fények és az árnyak.

Kutatgatom a fényt,
ami ad egy reményt,
hogyan a felhők felett
lesz egy új kikelet.

Ha az árnyak jönnek,
hamar el is mennek,
de megmarad a fény,
és bennem a remény.

Bár én hajnalt várok,
és fényekben járok,
de ahol a fény van,
árnyék is van ottan.

2007. augusztus 14.
London, Ontario

KÖZELG AZ EST

Közelg az est, pirul az ég,
lelassul a sebes ér,
hiába van világos még,
a madár aludni tér.

Fátylat borít az esti szél
a bíborpiros égre,
és amíg altatót mesél,
homály borul a földre.

Megcseréli az ég színét,
lassan sötétté válik,
és mire lehunyja szemét
már semmi se világít.

A szentjánosbogár fénye
itt-ott néha felvillan,
de lelkem már kész az éjre,
a napnak már vége van.

Megköszönöm jó Istenem
a napot és napnyugtát,
arra kérlek adj énnekem
nyugodt, békés éjszakát.

Add áldásod életemre,
legyen gondod énreám,
viselj gondot szerettimre,
áldd meg az én kishazám.

Eljött az est, sötét az ég,
lehunytam a két szemem,
de imámat elmondtam még,
s hálát adtam Istenem.

2007. augusztus 22.
London, Ontario

BENT A HŰVÖSBEN

Házunk mögött bekerítve
deszkapadlós erkély van,
föld szintjére leterítve
pihen csendben, álmosan.

Közepében üveg asztal
egy napernyőt támogat,
körülötte szép fonattal
három széket szorongat.

Nyugágy is van pihenésre,
ha vágyunk a szabadba,
de idáig nem ültem le,
bent voltam a házunkba'.

Jó melegen süt kint a nap,
s bár a napot szeretem,
kint az ember hőgutát kap,
jobb itt bent a hűvösben.

Talán, talán majd jövőre
készítünk egy grill csirkét
s rábízuk a napernyőre,
vegye a nap melegét.

Jó lenne kint tartózkodni,
nem itt bent a szobában,
de én csak bent tudok írni,
a komputer itt bent van.

A tollnak és ceruzának
az ideje már lejár,
de a szava a múzsámnak
a házamba még bejár.

2007. augusztus 22.
London, Ontario

PANASZOM

Felhangzik a panaszmom
a csillagos éjig,
mert hazámat sajnálom
reggeltől estéig.

Az én népem rabbá vált
saját hazájában,
választáskor balra állt
tudatlanságában.

Becsapták már oly sokszor,
mégis hiszékenyek,
és ha jön egy hazug kor,
egy helyben tipegnek.

Ó, te árva magyar nép,
ha te ügyetlenkedsz,
ez a gonosz ellenség
örökre tönkretesz.

Idegenek jármában
van a ti nyakatok,
s a mi kicsi hazánkban
ők tartják jármotok.

Idegen nép uralja
pénzünk, politikánk;
a miénk csak a munka,
s nem miénk a hazánk.

Tépd le már a rabláncod
szeretett nemzetem,
vedd vissza az országod:
végre szabad legyen.

2007. augusztus 23.
London, Ontario

HAZAMENNI?

Kár voln' nekem hazamenni,
Engem nem vár otthon senki.
Elvették az otthonunkat,
Lebontották a házunkat.

Szüleimnek sírkeresztje
Más országban van letéve,
Nem otthon az ősi földben,
Hanem kint az idegenben.

Barátaim rég meghaltak,
Temetőben kint nyugszanak,
Rokonaim öregszenek,
Rozsdásak már a láncszemek.

Nincs semmi, mi oda kötne,
Talán még a Tisza vize...
A füzesből erdők lettek.,
A fák már megöregedtek.

A madárdal bár ugyanaz,
S virágot hoz még a tavasz;
Ötven éve, hogy eljöttem,
Megváltozott otthon minden.

Kérdezgetem: haza menjek?
Ott nem várnak az emberek.
Más országban van a hazám,
A családom itt vár reám.

Talán, ha sok pénzem volna,
Elindulnék egy nagy útra,
Elmennék én a falumba,
Lássa meg, hogy él a fia.

2007. augusztus 23.
London, Ontario

AZ UDVAROM

Ropog a fű lábam alatt,
A fűvágóm szénát arat,
Kiszáradt a zöld pázsitom,
Dudvás lett, hát learatom.

Ha eső lesz, kizöldül majd,
Mint tavasszal, újból kihajt,
Szép lesz még az én udvarom,
Ha hetente nyírogatom.

Régen volt egy székelyátok:
"Gyepesedjék udvarotok",
Mert ahol van csirke, kacsza,
Füvet, dudvát leharapja.

Nekünk nincsen csirke, kacsza,
Nincsen cica, nincsen kutya,
Nincsenek itt csak verebek,
Bokrok közé befészkelnek.

A szomszédom etetgeti,
A madárhad meg szereti,
Örülnek az eledelnek,
Hálás szívvel csiripelnek.

Egyszerre csak elhallgatnak,
Az ég felé kacsingatnak,
Hull az eső, dörög az ég,
Ilyen eső nem volt már rég.

Essél eső, áldott nedű!
Ha így esel, zöld lesz a fű,
Véget ér a nagy szárazság,
Megszűnik kint a sárgaság.

2007. augusztus 23.
London, Ontario

RÁD GONDOLOK

Rád gondolok napkeltekor,
egész nap, és napnyugtakor;
magam előtt látom képed,
bennem él az egész lényed.

Balzsamot nyújt jelenléted,
akkor is ha te nem érzed,
és mikor az alkony leszáll,
gondolatom még veled jár.

Ha akarlak téged látni,
szemeimet be kell hunyni,
elém jössz az ábrándomban,
gyönyörködöm mosolyodban.

Nincs fal, ami elválasszon,
ami tőlem távol tartson,
csodákat szül képzeletem,
gondolatban itt vagy velem.

Nagy távolság, földi határ,
képzeletem mindent átjár,
és ha nem is látlak téged,
veled vagyok, mindig veled.

Éjszaka is hallom hangod,
sötétben is látom arcod,
nem választ el tőled semmi,
sosem foglak elfeledni...

Rád gondolok napkeltekor,
egész nap, és napnyugtakor;
magam előtt látom képed,
bennem él az egész lényed.

2007. augusztus 23.
London, Ontario

ÖTVENHATOS BIZTATÓ

Honfitársam, ha sírva hullsz
Véráztatta földedre,
Emeld fel a könnyes szemed
Az áldott magyar égre.

Téged el ne szomorítson,
Ha felhőt látsz odafent,
Kiderül majd újból az ég,
Lesz még napfény idelent.

Ne add fel a reményedet,
Bárhogy szenved a lelked,
Jön egyszer egy újabb világ,
És leveszi kereszted.

Szabad lesz még a te honod,
Győzni fog a szellemed,
Ne hidd azt, hogy te hiába
Ontottad a véredet.

Néped, melyért te harcoltál
Golgotára vezetik,
Hazug szavú vezetőktől,
Újból kereszt jut nekik.

Ne add fel a reményt soha,
Bár megölik a testünk,
Kiszállunk a koporsóból,
Nem hal meg a szellemünk.

Nem hiába volt ötvenhat,
Hoz még áldást népünkre;
Fel a fejjel kedves bajtárs!
Készülj egy szebb jövőre.

2007. augusztus 24.
London, Ontario

RÍM ÉS HARMÓNIA

Nemcsak színek szüleménye
nekem a festészet,
hanem képek összessége:
egy reális élet.

Nemcsak szavak összessége
nekem a költészet,
hanem rímek szép csengése:
rímes magyar versek.

Az isteni teremtésnek,
égi alkotása,
nem csupán világűrnek
összevisszasága.

Csillagoknak pályája van,
nem káoszban élnek,
a költészet szabályában
útja van a versnek.

Rímek nélkül olyan a vers,
mint egy repedt harang,
néha durva, bántóan nyers,
melyben nincsen összhang.

Nem leszek én sose híres,
nem fér terveimbe;
néhány versem kezdetleges,
de rím, rend van benne.

Csillagvilág rendszerének
rend a fő alapja
és a sok-sok verseimnek:
rím és harmónia.

2007. augusztus 27.
London, Ontario

EGY ISKOLATÁRSNAK

Ha valaha hű szerelmed
a kebleden pihen,
és látom az örömödet,
boldogság lesz nekem.

Bármennyire is kívánom
csókod, ölelésed,
hidd nekem, én jól tudom:
másnak szánt az élet.

Ha téged nem szeretnélek,
nem fájna a lelkem,
de, mint ember én is érzek,
s sírni fogok csendben.

Nincs énbennem féltékenység,
nincsen hozzá jogom,
de ha nem lesz már reménység,
fájni fog, azt tudom.

Nem hazudok, kijelentem:
mosolyogni fogok,
de ha mégis fájna szívem,
mindent eltitkolok.

Ne tudja meg soha senki,
mennyire szeretlek,
és ha nekünk el kell válni,
akkor sem feledlek.

Hamuvá lesz majd a testem,
beteszik a földbe,
de hűségem és szerelmem
elkísér örökre.

2007. augusztus 27.
London, Ontario

TAKARODÓ

Míg jövőmről ábrándozom,
lemenőben van már napom;
sötétebb már az esték,
kopik az év, mint a festék
öreg bútorokon.

Szunyókál volt ifjúságom,
mint a madár száraz ágon;
megszűntek a régi dalok,
bármennyire vidám vagyok,
szomorúbb az álmom.

Jaj de furcsa az életünk,
meghalunk, ha nem is élünk;
mire leckénk megtanuljuk,
és naponta gyakoroljuk,
véget ér a létünk.

Közeledik utunk vége,
készülünk a temetőbe;
megvesszük a sírhelyünket,
kiválasztjuk hova tesznek,
hol lesz porhüvelyünk.

Jaj, de furcsa ez az élet,
ahogy jött, úgy semmivé lett,
ez a sorsunk, a végzetünk;
alig éltünk máris megyünk
álmodni egy szépet.

Búcsút mondok világomnak,
terveimnek, álmaimnak,
hív engem a trombitaszó:
takarodó, takarodó,
véget ért az élet.

2007. augusztus 28.
London, Ontario

VÁGYAIM

Szeretnélek újból látni,
hallani a hangodat,
veled lenni, téged nézni,
simogatni arcodat.

De szeretnék belenézni
a csillogó szemedbe,
s belevésni csillogását
téged vágyó lelkembe.

Szeretném ha rubint ajkad
megérintné enyémet,
és a hajad, selymes hajad
csiklandozna engemet.

Amikor a hajnal dereng
s táncot jár a napsugár,
a szívem már rólad mereng,
gondolatom veled jár.

És amikor itt az alkony,
s bíborpiros lesz az ég,
veled marad gondolatom,
elkísér az éjbe még.

Ma csupán az álmaimban
láthatlak meg tégedet,
álmaimnak csodájában,
visszahoz a képzelet.

Nem akarok már álmodni,
vágylak látni valóban,
szeretnélek megölelni,
s csókot lopni titokban.

2007. augusztus 28.
London, Ontario

ÁLOMADTA REMÉNYSÉG

Vagy én születtem túl korán,
Vagy te későn, nem tudom.
Mégis kísérsz nap-nap után,
Vagy talán csak álmodom.?

Ábránd, álom a barátom,
Nem számít az életkor,
Velem vagy te télen, nyáron,
Ha rám száll az álompor.

Álomadta szép remények
Buzdítanak engemet,
És ha ezek már megszűnnek,
Vége lesz az éltémnek.

Józan vagyok, ébren járok
Vándorlásom útjain,
Mégis, mégis arra várok,
Hogy jöjjenek álmaim.

Tündérországot teremtek,
Mikor szemem lehunyom,
S hova ébren nem mehetek,
Azt álmomban bejárom.

Álomadta reménység az,
Ami véled összeköt,
Számomra csak ez a vigasz...
Mit Istennek köszönök.

Ha már Isten összehozott,
S testvérré tett bennünket,
Ad Ő nekem még több álmot,
Jól tudja, hogy szeretlek.

2007. augusztus 31.
London, Ontario

SZEPTEMBER KEZDETE

Megkezdődött már szeptember
Véget ér a nyár,
Tanárokat, gyermekeket
Az iskola vár.

Íróeszköz és a tankönyv,
Táskában lapul,
Kisgyerekek félve várnak,
Szavuk elhalkul.

Az otthonok tanítása
Mögöttük marad,
Már utat a tudományba
Az iskola ad.

A jó tanár türelemmel
Tanít és szeret,
A jövőre felkészít ő
Minden gyermeket.

Bár nem vagyok tanárember,
Mégis tanítok,
Egyetemi diplomákkal
Ma is oktatok.

Egyházunknál nincsen szünet,
Egy a tél és nyár,
De azért az ősizsazon
Több munkával jár.

Gyertek ismét jó híveim,
Véget ért a nyár!
Folytassuk a szolgálatunk,
A templomunk vár.

2007. szeptember 1.
London, Ontario

ÖRÖK SZERELEM

Szerelmemmel mit tehetek?
Rákötök egy malomkövet.
Leláncolva eltemetem,
Ne zavarjon többé engem.

Bedobom egy tó vizébe,
Annak is a legmélyére,
Ne lássa meg soha senki,
Hogy tudok egy lányt szeretni.

Hiába van leláncolva,
Rágja idő és a rozsdá,
Visszajön a temetőből,
Tó vizének legmélyéről.

Felviszem egy hegytetőre,
Egy kráternek közepébe,
Hogy a vulkán forró tüze
Szerelmemet megeméssze.

Ám forróbb az, mint a láva,
Az egekig ér a lángja,
S kitör onnan nagy robajjal,
Visszakupom nagyobb lánggal.

Most szívemben tartogatom.
Hova rejtsem? Én nem tudom.
Hogy ne tudja senki titkom,
Megőrzésre neked adom.

Úgy kreálta a Teremtő
Nem árt neki víz, hő, idő;
Életem bár tovaszalad,
A szerelmem örök marad.

2007. szeptember 11.
London, Ontario

BÍBOR KÖPENY

Nézem bíbor köpenyeged
Szeptemberi est,
Ily ragyogó szép színeket
Egy festő se fest.

Nem tudja ezt utánozni,
Földi halandó,
Nem is lehet lefesteni,
Mert oly mulandó.

Mikor Isten megteremti
Az est köpenyét,
Az égboltján elhelyezi
Százezer színét.

Isten tágas nagyvilága
Úgy van tervezve,
Benne él az alkotója,
Színekbe rejtve.

A természet bibliáját,
Lelkemben tartom,
A napkeltét, a napnyugtát
Abból olvasom.

Hálával és áhítattal
Telik meg imám,
Mikor a hold sugarával
Ragyog énreám.

Nézem bíbor köpenyeged
Szeptemberi est,
Ily ragyogó szép színeket
Csak az Isten fest.

2007. szeptember 12.
London, Ontario

A LÉLEK ÖRÖK

Bágyadtabb lett a napsugár,
Költözik a vándormadár,
Mögöttünk már a forró nyár.

A napjaink rövidebbek,
És hosszabbak az éjjelek,
Sárgulnak a falevelek.

A természet kebelében,
Ezer virág szemérmesen
Virul még a kertjeinkben.

Ám szirmaik már barnulnak,
Dideregve összebújnak,
Nemsokára elpusztulnak.

Életünkbe is jön egy ősz;
Lehetsz ifjú, lehetsz idős,
Lehetsz gyenge, lehetsz erős.

Végtagjaink még mozognak,
Néha mégis elzsibbadnak,
És csontjaink már sajognak.

Bizony, elmúlik a nyarunk,
De azért mi hálát adunk,
Ameddig e földön lakunk.

Mikor eljön a végső tél,
Aki nem hisz, retteg és fél,
Mert ő újat már nem remél...

Mikor őszbe borul testem,
És mint levél földbe estem,
Akkor se hal meg a lelkem.

2007. szeptember 14.
London, Ontario

FEHÉR RÓZSA

Szerelmem egy fehér rózsa,
Rég kinyílt már a bimbója.
Mélabúsan gyakran mondja:
Harmatra vár az ő szirma.

Szeretném ha megöntöznéd,
Csókjaiddal körülvennéd.
Várja rózsám csókjaidat,
Becézgető lágy szavadat.

Jer közelebb virágomhoz,
Kérdezd tőle: mért hervadoz?
Hisz az ősz még nem ért ide,
Szeptembernek közepére.

Szomorú volt a válasza:
El se kezdődött még a nyara,
De már hervad fehér szirma,
Mert nincs neki gondozója.

Bizony, hervad a szerelmem,
Hogyha nem vagy te énvelem.
A szerelmem fehér szirma
Harmat nélkül hull a sírba.

Fehér rózsám szemfedője,
Kint nyugszik a temetőbe',
Ottan várja a halottját,
Vele együtt koporsóját.

A szerelmem hervadt rózsa,
Száraz föld lett koporsója,
Én vagyok csak siratója:
Nem volt soha gondozója.

2007. szeptember 14.
London, Ontario

VADLIBÁK

Nemsokára vége lesz a nyárnak,
A vadlibák már délfelé szállnak.
V-alakban repülnek az égen,
Elbúcsúztak tőlünk a múlt héten.

Nagy útiúkon nálunk is megálltak,
A közeli halastóban háltak.
Százak, ezrek vándorolnak délre,
Az őseik születéshelyére.

Vezérelve csodás ösztönükkel,
Délre szállnak az ősznek jöttével,
De mikor már vége van a télnek,
Otthonukba, hozzánk visszatérnek.

Mi közöttünk nő fel a családjuk,
Hűségüket mi is megcsodáljuk:
Egy élten át párosával járnak,
Tisztelet jár minden libapárnak.

Errefelé nem röpködnek gólyák,
Itt az eget vadlibák uralják.
Ősz jöttével nem repül mind délre,
Van sok, ami köztünk marad télre.

Az emberek etetgetik őket,
Ösztöneik köztünk eltörpülnek.
Felborulhat a természet rendje,
Ha a liba nem repül le délre.

Szállnak a libák, szállnak az égen,
A nyár végét mutatják meg nekem.
Tudom, érzem vége van a nyárnak,
A vadlibák már délfelé szállnak.

2007. szeptember 16.
London, Ontario

AZ UTOLSÓ TESTVÉR

Megszólalt két nagyharangja
Egy távoli falunak,
Nagynénémet búcsúztatja,
Szomorúan konganak.

Hét gyermek volt a családban:
Három leány, négy fiú;
Nincsenek már e világban.
Istenem! De szomorú.

Kettő elment nagyon régen,
A háború idején,
De arcukra még emlékszem,
Kicsi voltam akkor én.

Később, mikor már felnőttem,
Más ország lett otthonom,
És itt, a nagy messzeségben,
Alig van már rokonom.

Néha, néha jönnek hírek
Arról, akik meghaltak,
Családunkban a gyermekek
Kevesebben maradtak.

Édesapám hat testvére,
Ma is él még előttem,
De csak apám temetése
Volt, amire mehettem.

Elköltözött a hét testvér,
Ma ment el az utolsó,
Búcsúztatta a falumban
Egy szomorú harangszó.

2007. szeptember 18.
London, Ontario

FUTÓFELHŐK

Futófelhők fent az égen,
Rókafiak lent a réten
Kergetik egymást szüntelen,
Hadakoznak egymás ellen.

De a rókák nagyok lesznek
Többé már nem kergetőznek,
Rókalyukban megpihennek
Kedélyeik csendesednek

Ám a felhők nem nyugosznak,
Nyugtalanul futkároznak,
Hegyet, völgyet ők bejárnak,
Soha, soha meg nem állnak.

Gondolatim sem pihennek,
Egyre futnak, feléd mennek,
Mindenhol téged keresnek,
Álmodozva reménykednek.

Mint a virág nap sugarát,
Vagy egy gyermek anyja karját,
Úgy vágyom szád kedves szavát.
Vágyom ajkad selymes hangát.

Gyöngyharmat a te mosolyod,
Hogyha látom boldog vagyok,
Vele szomjamat táplálod,
De nélküled elhervadok.

Vajon, vajon mi az benned,
Mi engemet hozzád vezet?
S mint a szél a fellegeket,
A szerelmem téged kerget.

2007. szeptember 19.
London, Ontario

IDEGENEK

Mi történik veled magyar?
Idegenek körme mért mar?
Vendégekként jönnek hozzánk,
S elfoglalják a mi hazánk.

Hová lesz az örökségünk,
Mit őseink hagytak nekünk?
Hazugságok tömkelege
Láncot tesz a mi kezünkre.

Mi történik a hazánkban?
Az ő jármuk nyakunkon van;
Kígyófajból urak lesznek,
És mitőlünk dézsmát szednek.

Meggyalázzák nemzetünket,
Leigázzák a népünket;
És te magyar! Megengeded,
Hogy ezt tegyék ma teveled?

Meg van még a rónaságunk,
Kalászttermő szép országunk,
De köztünk az idegenek
Mostan mindent dobra vernek.

Kit nem vezet magyar érdek,
Azok köztünk idegenek,
Bár a Parlamentben ülnek,
Mégis, mégis idegenek.

Vérünk szívják, elősködnek
Mi köztünk az idegenek;
Úgy ugrálnak, mint a bolha,
Küldjük őket a pokolba.

2007. szeptember 20.
London, Ontario

AZ ÉN VILÁGOM

Ez a kedves házikó
most az én lakásom,
naponta az unokám
én e házban várom.

Nem palota a házam,
csak egy szerény otthon,
mégis kastély énnékem,
vígan elmondhatom.

Virágos az udvarunk,
parányi a telkem,
az ajtómnál virágok
illatoznak nekem.

Patakocska nincsen itt,
kristálytishta vízzel,
de dús a fű és selymes,
megelégszem ezzel.

Házikóink egy sorban
átölelik egymást,
nem jön ide csak mókus,
itt oltja a szomját.

Zsák utca a mi utcánk,
csend van a környéken,
békességben élünk itt,
éppen ez kell nekem.

Nem látunk itt távolra,
de én azt nem bánom,
igen boldog vagyok itt,
itt van a világom.

2007. szeptember 20.
London, Ontario

JÁRKÁLÁS

Az orvosom tanácsolta:
Kell naponta egy kis séta.
Több mozgás kell énnekem,
Mert csak ülés életem.

Igaza van a doktornak,
Az izmaim elsatnyulnak,
Nem járkálok eleget,
S az öregkor fenyeget.

Meghallgattam a tanácsát,
Felhúztam a csörgőórát,
Bár szememen álompor,
Felkeltem én háromkor.

De odakint sötét volt még,
Villámlott és dörgött az ég,
Így sétámat feladtam,
Lefeküdtem s aludtam.

Húsz év eltelt már azóta,
Megvan még a csörgőóra,
Meg se szólal, lezárom,
Ne zavarja az álmom.

Ötkor kelek és kinézek,
Kedvező-e a természet,
Érdemes-e kimenni?
Lehet-e kint járkálni?

Nem volt nap még évek óta,
Ami nekem jó lett volna.
Mindig van jó kifogás,
S elmarad a járkálás.

2007. szeptember 20.
London, Ontario

INDIÁNNYÁR

Szeptembernek kétharmada
Elrepült már felettem,
De a nyár még nem ment tova,
Virág nyílik kertünkben.

A kék égen felhő sincsen,
A nap forrón éget még,
S úgy mint a nyár közepében
Mozdulatlan most a lég.

A verebek egy csapata
Ablakomnál csiripel,
Bebújnak a zöld bokorba,
Dacolnak a meleggel.

Velünk még a nyáriszezon:
A vénasszonyok nyara,
Épp ezért én nem aggódom,
Hogy jön a tél vihara.

Jöhetnek az őszi szelek,
Cibálhat a hóvihar,
Tudom, jönnek újabb jelek:
Nem lesz mindig zivatar.

Én jót várok októbertől,
Nyár marad a szívemben,
És nem félek novembertől,
Még a hideg téltől sem.

Indiánnyar az életem,
Akár nyár van, akár tél;
Fénylőn ragyog a nap nekem,
Akár nyugszik, akár kél.

2007. szeptember 21.
London, Ontario

GYERTYA

Gyertya az én életem,
Éjjel, nappal égetem.
Bár naponta kisebb lesz,
A Teremtő hozzá tesz.

Áldásként jön minden nap,
És ha lelkem lángot kap,
Fények járnak engem át,
Felgyújtom az éjszakát.

Gyertya az én életem,
Azért gyertya, hogy égjen.
Az a célom énnekem:
Világítsak sötétben.

Világítsak magamnak,
Világítsak másoknak,
Hozzak fényt a hazámnak,
És az egész világnak.

És ha gyertyám csonkig ég,
Jön Istentől ajándék,
Ad új tüzet nekem még,
És a lángom tovább ég.

Ég a fényem örökké,
De dicsőség Istené.
Ő táplálja tüzemet;
Tőle jó dal, s üzenet.

Gyertya az én életem,
Két végéről égetem.
Bár naponta kisebb lesz,
A Teremtő hozzá tesz.

2007. szeptember 22.
London, Ontario

BÚCSÚ

Tisza parti nyárfa lombok,
Nektek éjjel búcsút mondok.
Holnap reggel korán kelek,
Őszi széllel messze megyek.

Várnak reám újabb álmok.
Tőled falum végleg válok.
Szívem mindig tied marad,
Keblem mindig érted dagad.

Bárhol élek, bárhol leszek,
Imám kísér, amíg megyek.
Isten veled drága népem.
Mindig kedves leszel nékem.

Kicsi falum, búsan nézlek,
Szívem őrzi ezer képed.
Csendes, békés őszi tájak!
Talán egyszer újra látlak...

Eső szitál, ahogy megyek,
Távol tőlem szürke hegyek;
Lábam alatt vizes avar,
Engem sorsom messze zavar.

Utam lassan, búsan járom,
Esős égtől bőrig ázom,
Mégis megyek, üldöz sorsom,
Viszem búmat, ezer gondom.

Tőled messze tájra megyek.
Kedves falum! Isten veled!
Búcsú szavam halkán mondom:
Kicsi falum! Isten óvjon!

2007. szeptember 24.
London, Ontario

BOTLADOZVA JÖN

Botladozva jön az alkony.
Az árnyak a házfalakon
Búcsút intenek a napnak,
Pihenni tért madaraknak.

Egyre dagad az ezüst hold,
Kövérébb, mint pénteken volt,
Csütörtökre majd meghízik,
Ha addig nem diétázik.

Néha kövér, néha sovány,
Karcsú, mint egy táncos leány,
Van idő, hogy semmivé lesz,
Ilyenkor tán nagyon éhes...

Kibújt már sok fényes csillag,
Köztük a hold büszkén ballag,
Fényesebb a csillagoktól,
Az égboltján vándorlóktól.

Földi ember megcsodálja,
Mert fényt szór ő a világra,
Örködik a földünk felett,
Fénnyel látja el az eget.

Azért témám ma a holdfény,
Mert az alkonyatnak végén,
Tettünk mi egy rövid sétát,
Megnéztük a postaládát.

Hol az utcánk bejárata,
Ott van minden postaláda;
Oda mentünk, bár késő volt,
Nem volt sötét, sütött a hold.

2007. szeptember 24.
London, Ontario

CSODÁLATOS

Csodálatos csillagvilág!
Benne táncol a holdvilág.
Megigézve nézem
Fények csillogását,
Fenn a magas égben
Üstökös futását.

Szentjánosbogár az talán
Ami villog az ég alján?
Az, bizony nem bogár,
Én csak képzelődtem.
Hullócsillag lángja
Futott át előttem.

Én Istenem! Jaj de szépek.
A távoli csillagképek.
Te alkottad mindezt.
Szépek mint egy álom,
Késő este kintről
Bámulva csodálom.

Nézem a nagy messzeséget:
Látom benne kislétemet.
Míg emberi lényként
Megcsodálok mindent,
Alázatos szívvel
Dicsérem az Istent.

Csodás ez a világ nekem,
Porszem benne az életem.
Megigézve nézem
Fények csillogását,
Fenn a magas égben
Üstökös futását.

2007. szeptember 26.
London, Ontario

ISTENÉ A DICSŐSÉG

Értelmező szótáramban
Istené a dicsőség.
Nekem pedig alázatban
Van a lelki üdvösség.

Nem járok a hegytetőkön,
Jó nekem a völgyekben,
Virágokkal telt mezőkön
Van a békés menhelyem.

Amikor én csermelyt látok,
Elnézem a fodrait,
Nem kellenek a gránitok,
Kerülöm a hegyeit.

Üdítőbb itt lent az élet,
Hol dolgoznak emberek,
Kalászttermő dús mezőket
Nem nyújtanak a hegyek.

Azok, akik hegyre másznak,
Idejükkel játszanak,
Nem alkotnak, szórakoznak,
Más az élet azoknak

Elkerül a hírnév engem,
Mégis itt lent maradok,
A dicsőség az énnekem,
Ha hitemhez hú vagyok.

Értelmező szótáramban
Istené a dicsőség.
Nekem pedig alázatban
Van a lelki üdvösség.

2007. szeptember 27.
London, Ontario

MENNYEI HÍVÁS

Tudom, egyszer engem is hív
A mennyei harsona,
Ma még dobog, lüktet a szív,
De készülök az útra.

Hallom már a harsonákat,
Szólítanak naponta,
De nem kezdem még utamat,
Vár reám még a munka.

Földi vagyon nem köt ide,
De vonzanak emberek,
Szívem övék mindörökre,
Útjaikra elmegyek.

Aggaszt engem népem sorsa,
Honnán kapnak aratót,
Nincsen munkás, sok a munka,
Ki tartja fenn a zászlót?

Zászlótartó vagyok ma még,
Elől megyek, vezetek,
De felettem dörög az ég,
Jönnek a gyászfellegek.

Mikor elmegyek majd végül,
Küld az Isten valakit,
Nem hagyja Ő pásztor nélkül
Őrizetlen híveit.

Tartozom e közösségnek,
Amely ápol, véd, szeret,
Épp ezért még nem mehetek;
Ne hívj, Uram, engemet.

2007. szeptember 27.
London, Ontario

ÁRPÁD-SÁVOS ZÁSZLÓ

Mért féltek az új zászlótól?
Nem új az, csak nektek az;
És ti féltek mindazoktól,
Ami más, de szent igaz.

Árpád-sávós zászlók voltak
Őseinknek kezében,
Voltak, akik vele haltak
Duna-Tisza közében.

Ez a zászló védte hazánk,
Dicsőség volt körötte,
Amikor még Árpád apánk
A népünket vezette.

A piros szín népünk vére,
Mely hazánkért kiomlott,
Ez vezetett győzelemre,
Ha az ellen támadott.

Ne rejtegesd ezt a zászlót,
Tartsd fel bátran magasra,
Figyelmeztess az elnyomót,
Ez őseink zászlaja.

Tűzd ki bátran a zászlódat
Mint őseid kitűzték,
Ezzel nyerték csatájukat,
És az ellent elűzték...

Gyászos idők jöttek reánk,
Az ellenség közöttünk,
Gyere védjük meg a hazánk!
Összefogva győzhetünk.

2007. szeptember 28.
London, Ontario

EZ AZ ÉV IS ELREPÜL

Szeretnélek megint látni,
Veled újból találkozni,
Megfogni a kezedet,
Nézni két szép szemedet.

Hallgatni az ajkad szavát,
Átölelni, mint egy barát;
S figyelve az esthajnalt,
Hallgatni a madárdalt.

Mikor a nap lenyugodna,
Tüzet raknánk az udvarra.
Amíg égne a rőzse,
Gyűlne szívem emléke.

Kint tűz égne, bent szerelem,
Boldogságban égne szívem.
Sajnos, mindez csak álom,
Ábránd az én világom.

Nincs tábortűz, nem láthatlak,
Soha át nem karolhatlak.
Bármennyire akarlak,
Nélküled ér minden nap.

Gyorsan repülnek az évek,
S a szerelmem nem ér véget.
Örök ez a kapcsolat,
Akkor is ha nem látlak.

Köztünk nem történik semmi,
Sok, sok hónap el fog menni.
Ez az év is elrepül,
S megyek tovább egyedül.

2007. szeptember 28.
London, Ontario

AZ ISTEN VILÁGA

Ez a világ végtelen nagy,
Létem benne egy porszem.
Teremtőm! Ki hatalmas vagy,
Formáld át az életem.

Ebben a nagy végtelenben,
Változtass meg engemet.
Legyek agyag a kezekben,
Alkosd újjá szívemet.

Ha gyűlölet lakik bennem,
Taníts engem szeretni,
És ha bánat érne engem,
Taníts újból nevetni.

Ha bánatnak gyűlölettel,
Hozz békét a szívekbe,
Engedd meg, hogy szeretettel
Nézzek mások szemébe.

Ha haragos embert látok,
Viseljem el a sértést,
Ne szálljon rám soha átok,
Adj énnékem megértést.

Ha a hitem meginogna,
Jöjj el hozzám, el ne hagyj,
Gyere be a hajlékomba,
Mert reményem csak te vagy.

Amikor majd búcsút veszek,
S ott leszek a síromnál,
Formáld át, hogy tiszta legyek,
Mint ahogyan alkottál.

2007. október 1.
London, Ontario

MEGINT A NIAGARA

Üzenet jön már az ősztől,
De alattam nyár van még.
Huszonhárom emeletről
A sok virág nagyon szép.

Itt vagyok a vízesésnél,
Jártam már itt korábban,
Minden egyes ittlétemnél
A tájat megcsodáltam.

A kertészek remekelnek,
Ügyességük meglátszik,
Kertjeikkel ékeskednek,
Még a föld is virágzik.

Ablakomból messze látok,
Látom innen Buffalót;
Fentről nézem a világot,
S összegyűjtök ezerjót.

Felfrissülök e vidéken,
Mikor erre járok én.
Örül szívem és a lelkem,
Itt egy csoda tetején.

A vízesés nekem csoda,
Akárhányszor látom én,
Vágyom ide újból vissza
Csábít ez a tünemény.

Nem unom a Niagarát,
Visszajövök, ha lehet,
Frissítgetem lelkem álmát,
Gyűjtöm a sok emléket.

2007. október 3.
Niagara Falls, Ontario

ÉDES EMLÉK VAGY

Évtizedek mögöttem.
Sötét felhők fölöttem.
Bizonytalan utakon
Az életem folytatom.

Isten tudja meddig még
Vezet majd a felhős ég,
Jön-e még rám napsugár?
Vagy reám csak vihar vár?

Reményeim eltűnnek,
Többé már nem építetek,
Romok között lakozom,
Veled tervem feladom.

Keservem és bánatom,
Verseimben elmondom.
De mit ér a panaszom?
Benned van a vigaszom.

Ám te tőlem távol vagy,
És bár szívem megszakad,
Mégsem mehetek feléd,
Mert a léted csak emlék.

Emlékszem az ajkadra,
Selymes, göndör hajadra,
Ma is látom szemedet,
Napbarnított kezedet.

Tudom, hogy élsz, létezel,
Emlékimben bent leszel,
De csak édes emlék vagy,
Emlék, ami nyomot hagy.

2007. október 4.
London, Ontario

EGYETEMISTA EMLÉK

Levél nélkül, hívás nélkül,
Kopár órák vesznek körül.
Földi fényem lettél nekem,
Forró érzést szültél bennem

Mikor nevetsz csengő hangon,
Búgó gerle hangját hallom,
Csörgő patak minden szavad,
Lelkem mélyén velem marad.

Álmok álmát látom benned,
Erdők, mezők dalát zenged,
Álmom lettél, merész álmom,
Napról napra hozzád vágyom.

Földön lakó múzsám lettél,
Messze nyúló lánggá tettél.
Feléd fordult árva szívem;
Védő szentem lettél nekem.

Szavad biztat, tette buzdit,
Madar szárnyon feléd röpit.
Maradj velem, mígnem késő,
Öreg korunk hamar eljő.

Őszi szelek jönnek felém,
Felhők futnak éltem egén,
Veled mégis nyárban élek,
Hívást tőled ezért kérek.

Írjál! Hívjál! Szavad várom,
Maradj tovább édes álmom.
Nincsen kőből lelked, szíved,
Azért küldöm versem neked.

2007. október 5.
London, Ontario

FELESLEGES PANASZ

Csak akkor van panaszom,
Ha valami fáj nagyon.
És ha nagy a fájdalom,
Verseimben elsírom.

Hogyha nő a keservem,
Hosszabbodik a versem.
Talán egyszer megérem,
Megírom egy regényben.

Amíg én csak verselek,
Kicsinyek a keservek,
De amikor megnőnek,
Jönnek majd a regények.

Túl szomorú nem vagyok,
Vannak azért bánatok;
S ha nőnek a panaszok,
Istenemhez fordulok.

Mert Ő engem megtanít
Hordni vállam terheit,
Tudja szívem titkait,
Csüggedtségben lelkesít.

Ha baj van a kedvemmel,
A Szentlelke felemel.
Nekem épp ily erő kell,
S nincs bajom az étellel...

Kár tehát a könnyekért,
A keserves szavakért,
Felesleges panaszért,
Ha az álmom véget ért.

2007. október 8.
London, Ontario

KÉSŐI RÓZSABIMBÓ

Őszre hajlik már az idő,
Könnyet sír a sűrű felhő,
Felhők könnye záporosó,
Hervadásban sepregető.

Sodor hervadt falevelet,
Amin látszik egy üzenet:
Ne félj! Jön egy új kikelet,
Csak élj át egy másik telet.

A természet már haldoklik,
Lám! A rózsza mégis nyílik,
De egy bimbó, mégse virít,
Késő ősszel többé nem nyit.

Te elkésett rózsabimbó!
Álmod, vágyat fogva tartó,
Nemsokára jön már a hó,
Neked ilyen világ nem jó.

Bevigyelek a szobámba?
Betegyelek egy vázába?
Úgy várjak a virágzásra?
Velem készülj hervadásra?

A kis bimbót én bevitettem,
Egy pohárba beletettem,
Vizét naponta cseréltem,
Virágzásra készítettem.

De a bimbó, bimbó maradt,
Nem tárta ki a szirmokat...
A rózsza már csak gondolat.
Összé tett egy szép álmomat.

2007. október 12.
London, Ontario

JÓ ÉTELEK

Ne a rosszat ízleld csupán,
Kóstold meg gyakran a jót,
És ha eszel egy lakomán,
Ne edd meg külön a sót.

Legyen jó íz ételedben,
Legyenek jó falatok,
És legyenek életedben,
Borok, sörök, italok.

Ne éhezz, ha van mit enni,
Egyél, igyál, amíg élsz,
Akkor kell majd csak koplalni,
Ha bőródban már nem férsz.

2007. október 12.
London, Ontario

HA LEHULLNA

Ha lehullna egy nagy csillag,
Eltemetne bennünket,
Meggzúntetné a földünkön
Ezt a rövid életet.

Ne kívánom, hogy egy csillag,
A nagy égről lehulljon,
S az életünk itt a földön,
Mindörökre elmúljon.

Maradj csillag, fényes csillag,
Odafenn az egekben,
Veled ragyog egy leányzó,
Akit én úgy szerettem.

2007. október 12.
London, Ontario

SZÜLŐHAZÁM

Jól tudom, hogy ezer mérföld,
S egy óceán elválaszt,
Mégis nekem a magyar föld
Alkotja a hazámat.

Szívem láncá nem szakad el,
Bárhon van az otthonom,
Mindig vallom szeretettel:
Magyar nékem a honom.

Sok vonzalom, ezer emlék,
Ami vele összeköt;
Falu, város bennem él még,
Nem takarja el a köd.

Lelkem repül rónaságin,
Délibábos tájain,
Tiszán, Dunán, kis folyóin,
És fenséges hegyein.

Lelkem felszáll az egekbe,
Ha hazámba mehetek,
Mert bennem él az emléke,
És a hazaszeretet.

Néha, néha hull a könnyem,
De csak akkor hullatom,
Amikor a magyar népem
Nehéz sorsát meglátom.

Bár messze van szülőhazám,
S fogy róla az emlékem,
Mégis, mint az apám, anyám,
Örök marad szívemben.

2007. október 13.
London, Ontario

ŐSZBEN ÉLÜNK

Sárga törökakáclevél!
Szétszór benneteket a szél,
Ősznek jöttén lehulltatok,
S ma az úton futkároztok.

Mintha festve lenne az út,
Benne lapul egy gyalogút,
A sok levél ha lehullik,
A kövezet meg se látszik.

Bámulom a kopár fákat,
Reszketnek az üres ágak,
Lehullt róluk a takaró,
Nemsokára jön már a hó.

Sötét felhők az egeken,
Szél alszik a fellegeken,
Ágyat vetett éjszakára,
De lejön majd virradatra.

Szétszórja a fák levelét,
Borzolja az udvar fűvét;
Őszről üzen vele Isten,
Elmúlásról dalol nekem.

Októberi szelek fújnak,
A virágok összebújnak,
Elrejtik a szirmaikat,
Újabb nyárról álmodoznak.

Sok őszt láttam életemben,
Legtöbbet az idegenben,
Sokan őszben élünk mi már,
De minekünk nem jön új nyár.

2007. október 17.
London, Ontario

CSÓKOK NÉLKÜL

Egyirányú szerelem
Tölti meg az életem.
Bölcsőmtől a síromig,
Évről évre szomorít.

Mindig szebbet akarok,
De rosszabbat találok;
Csókok nélkül élek én,
Erről szól e költemény.

Elsuttogom dalomban,
De már fáradt az ajkam;
Mitől lánkol a versem?
Benne rejlik szerelmem.

Nincs jó válasz sohase,
Nem űz senki szerelme.
Egyirányú szerelem
Tölti meg az életem.

A szerelem csók nélkül,
Emlék lesz és elévül.
Ölelés ha nincs benne,
Nem ér bizony semmit se.

Gyakran voltam tettekész,
Szavaimban volt sok méz,
De mit ért az üres szó,
Ha nem csók a foglaló.

Csókok nélkül élek én,
Panaszom e költemény;
Gondolatban szeretek,
Talán ezért szenvedek.

2007. október 18.
London, Ontario

OKTÓBERI MELEG

Forrón süttött tegnap a nap,
Ma is tombol még a nyár,
Októbernek derekán túl
Ilyen hőség ritka már.

Napsugaras melegségben
Hiába hull a levél,
Nekem ma az enyhe szellő
Nyári nótákat mesél.

Ezen a szép őszi napon
Szétárad még a meleg,
Kint sétálva nem is tudjuk,
Hogy november közeleg.

Aki kilép a szabadba.
Megdicséri a napot,
S a melegről társalogva
Nevetgél és mosolyog.

Nyáron igen természetes,
Melegünk van, izzadunk,
De ilyenkor októberben
A hőre nincs panaszunk.

Megköszönjük e délutánt,
S vigadunk mert kék az ég,
Huncutkodva azt reméljük:
Karácsonyig így lesz még.

Ám bensőnkben tudjuk azért,
Hogy lesz ősz is valaha,
Nemsokára november lesz,
A naptárunk mutatja.

2007. október 22.
London, Ontario

EGYÜTT MEGYÜNK

Szeretlek én úgy, ahogy vagy,
Akár nyár van, vagy téli fagy.
Veled vagyok jóban, rosszban,
Korán reggel, s alkonyatban.

Arcunkon sok piros rózsa,
Halványabb lesz virradóra,
Hervadtabb lesz az életünk,
De azért mi együtt megyünk.

Nézem múltunk fényképeit:
Mennyi emlék! Mind felüdít!
Együtt de sok helyen jártunk,
S álmodtuk a földi álmunk.

Hány évtized elrepült már,
Jött sok tavasz és forró nyár,
De ma már az ősz közeleg,
Őszünk felé veled megyek.

Virágoskert a sok emlék,
Közepében szerelmem ég,
Körülleng a múlt illata,
Nem is illan az el soha.

Most, amikor alkonyat jön,
Összegyűlik sok öröm könny;
Kéz a kézben emlékezünk;
Amíg lehet együtt megyünk.

Tudjuk Isten határt szabott,
S életünkbe egy őszt hozott,
Hervadtabb lett az életünk,
De azért mi együtt megyünk.

2007. október 24.
London, Ontario

INTERNET KAPCSOLAT

Tiszakarád! Elsodródnak
Kicsinyjeid, nagyjaid.
Átadod a nagyvilágnak
Fiaid és lányaid...

Képernyőmön ismert nevek,
Akikkel én felnöttem,
Unokátok, gyermeketek
Jelennek meg előttem.

Rokonaim, szomszédaink
A világban szerteszét,
Szerteviszik kisfalunknak
Barátságos szellemét.

Tisza-Bodrog közt bezárva
Volt régen az otthonunk,
De falunkból szétszóródva,
A világba sodródtunk.

Az internet összeköt ma
Ezer mérföld távolról,
Bármily ritkán megyünk haza,
Mégis tudunk egymásról.

Ápoljuk e kapcsolatot!
Beszélgessünk egymással!
Alapítsunk új családot
Az internet hálójával!

A világot már bejártam,
Kanada most otthonom,
De azért én gondolatban
Gyakran vagyok Karádon.

2007. október 25.
London, Ontario

LESZ-E TAVASZUNK?

Megjött ismét hidegével
A novemberi hónap,
Falevelek szerteszéjjel
Az úton futkároznak.

Erős szelek mind letépik
A megsárgult lombokat;
Mezeinken ma már látszik,
Hogy a nyár rég elszaladt.

Készülünk a hideg télre,
Elhozza a Teremtőnk.
Bár még ősz van, ma reggelre
Deres lett a háztetőnk.

A zöld növény lassan konyul,
Búcsúznak a virágok,
De tudom, hogy az őszön túl,
Jön még tavasz reájuk.

Vajon az én telem után
Jön-e rám új kikelet?
Vagy csak emlék leszek csupán?
Ez bolygatja lelkemet.

Tudom, mit mond a Biblia:
Feltámadunk Krisztussal;
És az Ige áldott szava
Mindnyájunkat vigasztal.

Van idő, hogy kérdezgetem:
Lesz-e tavasz, vagy csak tél?
Ilyenkor szól az én hitem:
Az, aki hisz, az nem fél.

2007. november 8.
London, Ontario

ESTÉM SZEGÉLYÉN

Ez a nap is tova száll,
mintha szárnya lenne;
kopogtat az este már,
sötétség van benne.

Tartanám ha lehetne,
a fényt még az égen,
hogy ne nézzek sötétbe,
sok dolgom van nékem.

De jönnek a csillagok,
holdjukkal az élen.
Istenem! De bús vagyok,
ha nincs időm nékem.

Szeretném megmenteni
sok nap történetét,
és versekben leírni
száz kedves emlékét.

De amikor már látom
az estnek szegélyét,
elszánguldott a napom,
s szétszórta emlékét.

A szánguldó életben
fogynak a napjaim,
de nekem a sötétben
vannak csillagaim.

Csillagfénynél is írok,
fényeket teremtek,
írok, amíg csak bírok,
mígnem eltemetnek.

2007. november 8.
London, Ontario

ÚJBÓL KOPÁR

Újból kopár már a határ,
Őszről dalol a kis madár.
Bár a nyár már tovaszaladt,
Víg emléke velem maradt.

Virágszirmok leperegnek,
Hideg földön henteregnek,
Virágjuktól elbúcsúznak,
Jajszó nélkül elporladnak.

A muskátli reszket, fázik,
Havas esővízben ázik,
Didereg a nagy hidegben,
Bár a szellő meg se lebben.

A természet pusztulóban,
Jég csillog az árkaikban.
Búsan nézem a tél jöttét,
Korábban lesz már sötét.

Láttam én sok hideg telet,
Elfogadtam havat, jeget,
De ez évben nem kívánom,
Tavaszz felé visz az álmom.

Ám, ami jön elfogadom,
Megcserélni úgy se tudom.
Olyan ez, mint az életünk,
Egy tél felé közeledünk.

Az éveink tova mennek,
Mulanóságról üzennek,
Azt üzeni neked testvér:
Ez esztendőnk is véget ér.

2007. november 9.
London, Ontario

HAZAJÁROK

Nem gondolom, hogy tudjátok,
De minden nap otthon vagyok.
Végigmegyek az utcákon,
És a szomszéd udvarokon.
Bár eljöttem ötvenhatban,
Hazajárok gondolatban.

Hiába lett más otthonom,
Tizenkétszer voltam otthon.
Megújultak emlékeim,
Szaporodtak fényképeim.
Sok ezer kép fiókomban...
Hazajárok gondolatban.

A temetőt is megnézem,
S összeszorul az én szívem,
Sok ismerős nevet látok:
Szomszédok és jó barátok,
Oda vannak eltemetve,
Én meg majd az idegenbe.

Uram Isten! Mért űz sorsom?
Idegenben mért nincs nyugtom?
Megvan nekem itt mindenem,
Mégis fálum úgy szeretem,
Hogy minden nap otthon vagyok,
S visszajönnek a szép napok.

Ami rossz volt, nem jött velem.
Csak a szépre emlékezem.
Itt él Karád a szívemben,
Kisfalumat nem felejtem.
Bár eljöttem ötvenhatban,
Hazajárok gondolatban.

2007. november 12.
London, Ontario

SZÜRKE FELHŐK

Szürke felhők fenn az égen!
Nem volt ilyen napunk régen.
Reggel, délben hullt az eső,
Nagy áldás most az esernyő.

Sokszor borús az élet is,
Nemcsak rózsza, hanem tövis;
Ez jut nekünk áldás helyett,
S gyakran kapunk töviseket.

Hogyha gyászos fent a felhő,
Nem sokat ér az esernyő,
Mert akinek a könnye hull,
Napokon át fel nem vidul.

Bárhogy gyógyít is az idő,
Hogyha mindig hull az eső,
Vizes marad a környékünk,
Nedves marad a mi szemünk.

Szeretjük a derült eget,
Nem a gyászos fellegeket,
De ha mégis gyászhiért kapunk,
Istenünkhöz imádkozzunk!

Úszhat felénk sötét felhő,
Hő fohászunk, mint esernyő,
Biztat, véd és nyugalmat ad,
S az életünk békés marad.

Szürke, gyászos felhők felett,
Keresd meg a kéklő eget,
Lásd a napfényt, csillagokat!
S minden napod derűs marad.

2007. november 14.
London, Ontario

ÜRES FÉSZKEK

Fák lombjai lehullottak,
Az ágaik égnek állnak,
Bennük néhol üresfészek,
A madarak rég elmentek.

Nem halljuk az éneküket,
Máshol töltik el a telet.
Varjúsereg jött helyettük...
Ja, de csúnya az énekük.

A varjaknak egy csapata,
Letelepszik udvarunkra,
Károgásuk fülem bántja,
Zajongnak az éjszakába.

Visszavárom a lombokat
Énekmondó madarakat,
Várom az új fészekrakást,
Vetést, szántást és aratást.

Visszavárom a pacsirtát,
Sárgarigó füttyös dalát,
Búgó gerlét, tengelicét,
Fülemüle szép énekét.

Nem kívánom én a telet,
Nézni a sok üres fészket,
Nem jó látni kopár fákat,
Hosszú téli éjszakákat...

Fák lombjai lehullottak,
Az ágaik égnek állnak.
Bennük néhol üresfészek,
A madarak rég elmentek.

2007. november 14.
London, Ontario

ROHANÓ PERCEK

Ha most velem elolvasod
Ezt a rövid verset,
Szomorúan elmondhatod:
Rövidebb lett élted.

Rohannak a másodpercek,
Rohannak az órák,
Elcsitulnak a dallamok,
Elszállnak a nóták.

Elszállnak a hónapok is,
Évek alkotói,
Felgyorsulnak öregkorban
Órák mutatói.

Tegnap vígan énekeltünk,
Dalt és slágereket,
De talán már holnap reggel
Csupán gyászéneket.

Napról-napra megrövidül
Életünk gyertyája
Lassan elfogy a kanóca,
Halványabb lesz lángja.

Minden egyes lélegzettel
Megyünk hazafelé,
Szívünk számos dobbanása
Elvisz az Úr elé.

Használjuk ki perceinket!
Szeresd testvéridet!
Mert az élted tovarepül,
Mire észreveszed.

2007. november 16.
London, Ontario

HÓPELYHEK

Hideg szele novembernek
Havat hint a fákra,
Házak, utak fehérednek,
Tél borul a tájra.

Nincsen vihar városunkban,
Csendben táncol a lég,
Felhők fölött ma nem csillan
A búzavirág ég.

Szürke felhők fenn az égen
Egymást elringatják,
A dunnájuk hogyha lebben
Tollaikat szórják.

Szerteszórja a hús szellő
A pelyheket itt lent,
De tele van még a felhő,
A magasban ott fent.

Ha hull a hó novemberben,
Nem tart karácsonyig,
De ha kapunk decemberben,
Megmarad újévig.

Sok hópehely a tél jele,
De ez csak kóstoló,
Nincs még itt a tél ideje,
Ez csak bemutató.

Novembernek közepére
Miért is jöttetek?
Karácsonyi ünnepekre
Várunk benneteket.

2007. november 22.
London, Ontario

PIHENNEK MÁR

Pihennek már virágaim
kint a fagyos föld alatt,
nem csodálják már szemeim,
mert a nyár rég elszaladt

Koporsó a földnek mélye,
melyben mostan alusznak,
de megnyílik majd a méhe,
s új életre támadnak.

Ha elmúlik a fagyos tél,
kikeletre ébrednek,
és mikor a tavasz zenél,
újabb bimbók születnek.

Mi emberek másképp élünk,
nem születünk évente,
nem tér vissza a mi testünk,
elmegyünk mi örökre...

Virágaim nem álmodnak,
nem várnak egy más jövőt,
mégis mindig újat kapnak,
feltámadnak nyár előtt.

De a virág is elhervad,
nem marad meg örökké,
évről-évre bár feltámad,
az öröklét nem övé.

Pihenjetek virágaim!
Ne féljétek a telet!
Tireátok szép rózsáim,
Jön egy újabb kikelet.

2007. november 23.
London, Ontario

AZ OTTHONOM

Az otthonom most egy város,
Kertes házunk szép, virágos.
Vételéhez kölcsönt kaptunk,
Van még tíz év tartozásunk.

Nem gyűjtöttem önmagamnak,
Hanem mindig csak másoknak;
Segítettem szegényeken,
Közben én is szegény lettem.

Ráébredtem: ez így nem jó,
Nincsen pénzem, se házikó,
Hol lakom, ha megöregszem?
Nincs hely csak a temetőben.

Enyhe kriptára nem telik,
A sírokat meg nem fűtik;
Muszáj nekünk házat venni,
Mert valahol csak kell lakni.

Így kezdődött "házasságom",
Belementem, de nem bánom.
Nem parancsol nekem senki,
Csak a banknak kell fizetni.

Azt megszoktam már régóta,
Nem születtem gazdagságra.
Mikor a világra jöttem,
Csak egy testet adott Isten.

A testemhez eszet adott,
Később testem ruhát kapott.
De testemnek otthon is kell,
Hol lakhatom szerettimmel.

2007. november 28.
London, Ontario

BETLEHEMI ÉJ

Betlehemnek mezejében
A pásztorok kint a réten,
Nyájaikat terelgették,
És az eget nézegették.

Angyalsereg szállt az égen,
Énekük szólt fönn a légben,
Nagy örömről szólt az ének,
A föld minden emberének.

A pásztorok megijedtek,
Alig hittek a szemüknek,
Ilyen csodát még nem láttak,
Ők Messiást nem is vártak.

Kisgyermekről szólt az ének,
Nem tudták, hogy mit tegyenek.
Elindultak Betlehembe,
Rátaláltak a Gyermekre.

Ott volt József és Mária,
A Kisgyermek édesanyja.
Kis Jézuskát a jászolba'
A sok pásztor körülállta.

Ajándékuk ahogy rakták,
Máriának elmondották:
Angyalt láttak fent az égben,
S mit üzentek énekükben.

Szűz Mária meghallgatta,
És szívében megforgatta.
A Gyermeknek az lett sorsa,
Ő lett a nép Megváltója.

2007. november 30.
London, Ontario

RÖVID NAPOK

Hópelyhekkal mosakszik
az adventi reggel,
a nap nagyot nyújtózik
mielőtt még felkel.

Alig jött el a napfény,
már is menni készül,
menekülne a szegény,
a tél hidegétől.

Rövid ma a nappalunk,
decemberbe értünk,
itt van már az alkonyunk,
kevesebb a fényünk.

Közeledik karácsony,
hosszabb napok jönnek,
és ha több fény beoson,
vége lesz a télnek.

Hidegek még a napok,
jégvirágok nyílnak,
hajnalok és alkonyok
majdnem egybefolynak.

Fényes napokat várok,
karácsonyom várom,
még ma sötétet látok,
de már fény az álmom.

Bár a napok rövidek,
kevesebb még a fény,
karácsonnyal közeleg:
hit, szeretet, remény.

2007. december 3.
London, Ontario

NEM GYÚJTOTTÜNK

Nem gyűjtöttünk télére,
Itt jó boltok vannak.
Akinek itt van pénze,
Nincs hiánya annak.

Ha elköltjük a pénzünk,
Van jó hitelkártyánk.
Adósságtól nem félünk,
Nem könnyes a párnánk.

Lelkünkben nincs bús nóta,
Élünk hétről-hétre,
Így megy ez már régóta,
Bizony évről-évre.

Hogyha nem jut lépesméz,
Nem aggaszt bennünket,
És ha fogytán van a pénz,
Túrjuk zsebeinket.

Ha elsején elfogy már
A házunk élelme,
Mindig akad tíz dollár
Kenyérre és tejre.

Pont elég ez minekünk,
Nem kell nekünk vagyon,
Boldog a mi életünk,
Szeretjük mi nagyon.

Nem gyűjtöttünk télére,
Itt jó boltok vannak,
Kinek jó a hitele,
Nincs hiánya annak.

2007. december 3.
London, Ontario

A GYÖKÉR

Tölgyet dönthet a nagy vihar,
Ám gyökere megmarad,
S ha elmúlik egy zivatar,
A gyökér még kisarjad.

Idegenben nőtt gyökerem,
Hazámtól elsodródtam;
Éltem fáját megőriztem,
Mert én magyar maradtam.

Nyújtsuk ki most karjainkat
E széles nagy világban,
S fonjuk össze ágainkat,
Mert gyökerünk csak egy van.

Az ősi föld bár mögöttünk,
Mögöttünk rég a szülők,
De tovább él a gyökerünk,
Ott hol várnak új mezők.

Mögöttünk a kicsiny falunk,
Máshol hajtunk gyökeret,
Mégis, mégis egyek vagyunk,
Összeköt a szeretet.

Nem mindenki viharúzótt,
Aki elment messzire,
Legtöbbet a sorsa küldött,
S máshol nő a gyökere.

Ahol laknak gyermekeink,
Ahol néhány unoka,
Ottan nőnek gyökereink,
Az nekünk most a haza.

2007. december 5.
London, Ontario

HOL VAN HAZÁM?

Ott, ahol van szülőfalum,
Hol ringatott jó anyám,
Az nekem még az otthonom,
Az továbbra a hazám.

Messze távol volt hazámtól,
Ott élek, hol más a szó,
Mégis az én kisfalumból
Elkísér a harangszó.

Régi arcok és barátok,
Megmaradnak szívemben.
Gyakran gondolok tirátok,
Könnyekkel a szememben.

Mi okozza elválásunk?
Mért hagyjuk el, ami szép?
S hogyha eljön távozásunk,
Mért kísért a régi kép?

Kisfalusi templomtornyok,
Anyám, apám arcai,
Velem vannak, bárhol vagyok,
Nem lehet azt feledni.

Erdők, mezők, víg ligetek,
Kisfalumnak utcái,
Megmaradok tiveletek,
Senki nem tud pótolni.

Ott, ahol van szülőfalum,
Hol ringatott jó anyám,
Az nekem még az otthonom,
Az továbbra a hazám.

2007. december 5.
London, Ontario

SZÉTSZÓRT BÚZA

Szétszórt búzát szedegetek
Naponta,
Egy mezőről hullottak szét
Az útra.

Némelyiket betaposták
A sárba,
Némelyik kalászban maradt
Bezárva.

Magyar búza jó talajban
Megmarad,
De ha tövis lesz a társa,
Elszárad.

Óh te árva Magyar Búza!
Maradj meg!
Bárhová is visz a sorsod,
Foganj meg!

Légy erősebb, mint a tövis,
Ezt várom,
Szülessenek új kalászkok
A nyáron.

Ha elsodort téged a szél
Meződről,
Ne feledkezz meg te soha
Földedről.

Szétszórt búzát szedegetek
Naponta,
Egy kalászból hullottunk szét
Az útra.

2007. december 5.
London, Ontario

RÉGI KARÁCSONYFÁNK

Lehettem már vagy négy éves,
Átküldtek a szomszédba:
Nézzem meg, hogy Szabóéknál
Járt-e már a Jézuska.

Át is mentem, kopogtattam,
Nem volt otthon senki se;
Elballagtam Oláhékhoz,
Ott se kísért szerencse.

Visszatértem otthonomba,
Épp ott volt a "Jézuska",
Vagy hét fenyőágat tűzdelt
Napraforgó kóróba.

Ahogy látta, hogy bejöttem,
Hátrafelé kifutott,
Úgy nézett ki, mint egy rokon,
Kinek fenyő nem jutott.

A kezében fenyőág volt,
Azzal szaladt kifelé,
Tán elvitte, mert Jézuskát
Fenyőággal köszönté...

A mi árva karácsonyfánk
Napraforgó szára volt,
Abból nőtt ki hét fenyőág,
Rajtuk ezüst dió volt...

Nem voltak más ajándékok,
Nem volt szokás még akkor,
Mikuláskor kaptam cukrot,
Ez volt a szép gyermekkor.

2007. december 6.
London, Ontario

AZ ÉN MIKULÁSOM

Korán keltem a múlt éjjel,
lehetett vagy egy óra,
hópehely szállt szerteszéjjel
házunk táján az útra.

Örültem az új, friss hónap,
látszottak a lábnyomok,
gondoltam a Mikulásnak
cipőt, csizmát kirakok.

Tornacipő, gumicsizma,
ami volt, mind kitettem,
majd azután néha-néha
az ablakon kilestem.

Kerestem a lábnyomokat,
nem volt bizony sehol sem,
megnéztem a naptáromat,
mert talán én tévedtem

Nem tévedtem, Miklós nap van.
Hol maradt a Mikulás?
Cipőt, csizmát bár kiraktam,
Hó volt bennük semmi más.

Behoztam és megtisztáltam
csizmám és a cipőket,
és közben megsirattam
a rég elmúlt időket...

Bent a házban az én párom
édes álmát aludta
ő most már a Mikulásom,
évről, évre azóta.

2007. december 6.
London, Ontario

SZIVÁRVÁNY

Hogyha borús a kék ég,
Én napfényben élek még.
Víg kedvemben süt a nap,
És a lelkem sok fényt kap.

Hol örökös napfény van,
Ott lakom a tavaszban.
Mégis várom az esőt,
Mert táplálja a mezőt.

Kell eső a világnak,
Növénynek és virágnak;
Ha van napfény és eső,
Szivárványt is lelhető.

Mikor jön a hétvége,
Vágyakozunk napfényre;
Szeretünk mi fürödni,
A szabadban futkosni.

Ám ha jön a száraz nyár,
Farmer, s gazda esőt vár.
Akkor lesz csak élelem,
Ha a földjük jól terem.

Az esőt nem átkozom,
Néha szinte kívánom.
Bár a napfényt szeretem,
Eső és fény kell nekem.

Teremtőtől azt kérem,
Adjon esőt rendszeren,
Kövesse azt derűs ég,
S szivárványt is adjon még.

2007. december 6.
London, Ontario

TÉLI NAP - NYÁRI NAP

Télen a nap korán nyugszik,
későn kel,
és nyáron meg későn fekszik,
korán kel.

Földgolyónk a nap párnája,
gömbölyű;
csillagvilágban van ágya,
gyönyörű.

Ha lefekszik az ágyára,
sötét lesz,
Isten vigyáz az álmára,
így szép ez.

Csillag ágyban álmodozik
éjente,
majd felébred önmagától
reggelre.

Mikor felkel, megmosakszik
örömmel,
és felhőkbe törülközik
víg kedvvel.

Arany köntösbe öltözik
reggelre,
majd bíborba átöltözik
estére.

Így megyen ez évről évre,
örökké,
mert az Isten pont evégre
teremté.

2007. december 7.
London, Ontario

PERSEIDA

Perseida csillaghullás
volt azon a reggelen,
amikor én csillagporként
e világra eljöttem.

Meteorraj volt a bölcsőm,
miben az ég ringatott,
a holdsugár fent az égen
nekem utat mutatott.

Zöldes-kékes égi úton
víg angyalok kísérték,
énekükből a szívemben
költemények születtek.

Perseidák töredéki
bennem égnek, míg élek,
amíg egyszer égbe röppen
a testemből a lélek.

Minden évben visszajövök
csillaghullás idején,
augusztusnak éjszakáján,
a nyárnak a közepén.

Amikor én visszamegyek,
dalaimat itt hagyom,
égi hárfám zeng majd néktek
egy, egy nyári alkonyon.

Perseida csillaghullás
lesz azon az éjjelen,
amikor én csillagporként
Teremtőmhöz elmentem.

2007. december 11.
London, Ontario

ÚJ REMÉNYEK

Az életem, mint a szép nyár,
Decemberben változik már;
De hiába tört rám a tél,
A szívem új tavaszt remél.

Téli dalt fúj ma december,
Némán táncol a hóember.
Bár lefagytak virágaim,
Mégis élnek az álmaim.

Ifjú lelkem bár öregszik,
Nem adja fel az álmait,
Hozhat a tél enyészetet,
Nem temeti reményimet.

Nézhetem a havas tájat,
De azon túl lombos fákat
Kreál az én merész álmom,
S télen is van délibábom.

Jól tudom, hogy száll az idő,
Mégis ragyog rám a jövő,
Decemberben az vigaszom:
Márciusban lesz tavaszom.

És mikor már a tavasz jön,
Egész lényem egy örömkönny.
Én mindig tavaszban élek,
Mindig hiszek és remélek.

Bármelyik szezonban élek,
Mindig jönnek új remények.
Pusztá a táj most, és havas,
De tudom, hogy lesz még tavasz.

2007. december 12.
London, Ontario

KERESEM A JÓT

Az írásos üzenetem
Biztató.
Keresem az emberekben,
Ami jó.

Állandóan rosszat látni
Fájdalmas,
És csak arra reagálni,
Siralmas.

Az újságok híradása
Negatív,
Híreikben kerülnek mi
Pozitív.

Gyilkosságok, tüzesetek
Témájuk;
Rablások és balesetek
Bálványuk.

Fabrikálnak rossz híreket
Naponta,
Az én elmém ezt már régen
Megunta.

Nem érdekel semmi rossz hír,
Utálom,
Kedvencem a biztató szó,
Azt várom.

Az írásos üzenetem
Biztató.
Keresem az emberekben,
Ami jó.

2007. december 14.
London, Ontario

AZ ÖREG PÁSZTOR

PásztoreMBER volt az öreg,
Nem járt soha templomba.
A legelő volt szentélye,
Miben nem volt orgona.

Nem hallott ő orgonaszót
Életében soha még,
Vihar volt az orgonája,
Mikor dörgött kint az ég.

Egyszer aztán a Szentlélek
Decemberben megszállta,
Azt gondolta ideje már
Elmenni a templomba.

Hóvihar volt a faluban,
Befagyott a csendélet,
A házakban bent kuporgott
Minden emberi lélek.

Senki se ment a templomba,
Csak a kántor meg a pap,
És az öreg pásztoreMBER,
Aki várta, hogy mit kap.

A szegény pap úgy prédikált,
Mintha ezren lennének,
Benne volt a szertartásban,
Minden ima és ének.

Az ajtóban a vén pásztor
A jó papnak azt mondta.
"Nem kellett vón ennyi széna,
Nem vót itt csak egy marha."

2007. december 16.
London, Ontario

JEGES, HAVAS NAP

Jeges havat hord most a szél,
Víg dal helyett búsat zenél.
Decemberben másodszor már,
Havas lett a város, s határ.

Nem mehettem ma templomba,
Síkos, havas minden utca.
A sok havat nem szeretem,
Mert sok munkát adott nekem.

Fellegeknek könnye fakad,
Eső és hó jéggé dagad;
Havat sírnak a fellegek,
Bent játszanak a gyerekek.

Az ebek is bent alusznak,
Néha, néha felriadnak,
Alva őrzik most a házat,
Nem jár erre ember, állat.

Kint az idő most jéghideg,
Az adventhez ez túl rideg.
Mi lesz velünk januárban?
Rabok leszünk bent a házban?

Tavaly télen alig volt hó,
Azt szerettem, az volt a jó,
Nem is kellett lapátolni,
Ma próbáltam bepótolni.

Két hete is hóvihar volt,
Üresen állt rengeteg bolt,
Ma bezártak a templomok,
Ezért itthon lapátolok.

2007. december 16.
London, Ontario

KÉT FALEVÉL

Tölgyóriás volt az apám,
A természet a jó anyám,
Föld adta az eledelem,
Napsugártól kaptam színem.

Testvéremmel összenőttem,
Vele nagy álmokat szőttem:
Ha lehullunk, hova megyünk?
Vajon mi is megöregszünk?

Eljött a nyár sokat láttunk:
Egy ifjú pár járt alattunk,
Csókolóztak, szeretkeztek,
Falevéllal nem törődtek.

Egyszer a lány reám nézett,
Simogatott, kezébe vett,
Szintén nézett a barátja,
És verset írt a hátamra.

A zöld színem most már sárga,
Emlékkönyvbe tett a lányka,
Nap, nap után megnéz engem,
Kedvenc versét őrizgetem...

A testvérem a fán maradt,
Eljött az ősz, és elszáradt,
Sárba hullott, eltaposták,
Soha többé nem is látták.

Két egy-testvér voltunk régen,
Gyönyörködtünk a kék égben,
Testvéremnek nincs már nyoma,
De én nem múlok el soha.

2007. december 18.
London, Ontario

HÁLAADÁS

Én Istenem, jó Istenem!
Te vagy az én Teremtőm.
Te adtad az életem nekem,
Benned múltam és jövőm.
Veled vagyok imáimban,
Ébrenlétben, álmaimban.

Ha valaha nagy bánat ér,
Rögös földi pályámon,
Hozzád megyek én vigaszér',
Erőm benned találom.
Ha vállamat teher nyomja,
Te könnyítesz mindig rajta.

Mikor öröm és békeesség
Irányítja lelkemet,
Tetőled jön az üdvösség,
Ezért hála, s köszönet.
Veled megyek, amíg élek,
Veled járva, sose félek.

Hogyha néha inog lábam,
Adj erőt és biztatást.
Az én földi utaimban
Adj hitet és kitartást.
Taníts engem imádkozni,
És tebenned hinni, bízni.

Mikor majd a végső napon
A kebleden pihenek,
Tenálad lesz az otthonom,
Veled lesz hű gyermeked.
Adj nyugalmat, békés véget,
És lakhassak mindig véled.

2007. december 19.
London, Ontario

EMLÉK CSAK

Emlék csak a régi házunk,
Lebontották réges-rég.
Gondolatban ha ott járunk,
A vén falak állnak még.

Előttem a nagy veranda,
Ahol mindig játszottunk,
És ha jött a nyár vihara,
Tető alatt nem áztunk.

Elöl volt egy kis szatócsbolt,
Benne nagy mákdaráló,
Üvegekben cukorka volt,
Gyomrot, fogat rongáló.

Kocsma is volt, egy parányi,
Elöl egy szűk szobában,
Odajártak kártyázgatni,
Pénz nélkül a kasszában.

Gyufa volt és kukorica,
Amire ott játszottak,
Néha egy-két pohár borba,
Megszomjazva fogadtak.

Hátul volt a hosszú terem,
A falusi báloknak...
Mindezekre jól emlékszem:
Ifjak, vének táncoltak.

Emlék csak a régi házunk,
Lebontották réges-rég,
De nem foszlik, mint az álmunk,
Nem feledem, őrzöm még.

2007. december 20.
London, Ontario

REMÉNYKEDVE

Reménykedve, bizakodva,
Várok én a karácsonyra.
Régi idők szép emléke,
Készít el az ünnepekre:

Finom étkek az asztalon,
Ízletes és sok is nagyon;
Karácsonyra visszajönnek
Diós, mákos sütemények.

Ó, de sok szép kedves emlék,
Azok a szép békés esték!
Mikor együtt volt a család,
Égtek a kis színes gyertyák.

Szaloncukrok fenyőágon,
Édes mosoly gyermekarcon,
Csillagszóró fénye lángolt,
A gyermekszív vele táncolt.

Szeretettel a szívünkben,
Együtt voltunk ünnepünkben,
Vártuk a mennyei csodát,
Az életnek Megváltóját.

Jó Istenem! Hozd el ismét,
A régi szép, kedves estét,
Hozd össze a családunkat,
Újítsd fel az álmainkat...

Mikor eljön most karácsony,
Teljesítsd a régi álmom:
Lángoljon a szeretetünk,
S áldd meg vele az ünnepünk.

2007. december 20.
London, Ontario

AZ ADVENTI DOKTOR

Közeledtek az ünnepek,
Karádon egy gyermeksereg,
Bement egy nagy udvarba.
Kazupéknál lakott akkor,
A gazdáknak fontos doktor,
Az állatok orvosa.

Szerették őt a párjával,
Barátkoztak a gazdákkal,
Nem volt nekik gyerekük.
A mi népünk volt családja,
Meg is hívták vacsorára,
Együtt telt az ünnepük.

A gyerekek jól ismerték,
Minden este köszöntötték,
Karácsonyi énekkel.
Luca naptól karácsonyig,
Zengtek neki énekeik,
S ő pénzt adott jó szívvel.

Gyermek módra elfogadták,
És a doktort áldva áldták,
S köszöntötték egyenként.
Kazup gazda megkérdezte:
A Doktor úr észrevette,
Ugyanaz jön esténként?

Jól tudom én, hogy kik jönnek,
Azt is tudom, hogy szegények,
Ám hozzák az ünnepet.
Gyermekekről szól üzenetük,
S a Gyermeket mi szeretjük,
Az Ő nevében segíték.

2007. december 21.
London, Ontario

ESTI GONDOLATOK

Egy nyári est alkonyában,
Kint ültem a félhomályban,
A nap ahogy lenyugodott,
Minden madár elhallgatott.

Csak egy szúnyog dalolgatott,
Nem mozgottam, felém szállott.
Lecsaptam rá a kezemmel,
Messze repült félelemmel.

Csendesebb lett most az este,
Árnyék borult a kertünkre.
Nyugaton kis fények égtek,
Felhőt, eget befestettek.

Gondolkodtam a sötétben,
Életem járt az eszemben:
Visszanéztem az évekre,
Hogy kerültem idegenbe.

Mögöttem már ifjúságom,
Úgy elrepült, mint az álom,
Barátaim már meghaltak,
Temetőben kint nyugszanak.

Énhozzám is eljön a vég,
De én élek, dolgozom még,
Céljaimat abban látom,
Hogy segítem a családom.

Bárhol vagyok a világban,
Örömöm a családban van.
Életemnek fő célja ez:
Hű maradni szeretтімhez.

2007. december 21.
London, Ontario

AZ ÉLET ÚTJAIN

Minden utam jól sikerült,
bárhol hajóztam én,
sok zátony engem elkerült
az élet tengerén.

Bár néha láttam szirteket,
viharos vizeken,
láttam vihart, veszélyeket
a habzó tengeren.

Hurrikánok jöttek néha,
mi hajóm ingatta,
de nem tört le róla soha
az árboc, s vitorla.

Bejártam a nagyvilágot,
kedveztek a szelek,
s míg kikötőt nem találok,
addig mindig megyek.

Rémíthetnek a hullámok
további utamon,
a kormányomnál maradok,
az utam folytatom.

Ám a hajóm egyre kórhad,
nehezebb már az év,
és a testem, ahogy porlad,
hiányzik már a rév.

Utamnak is eljön vége,
semmi sem végtelen,
bemegyek egy kikötőbe,
fogadj be Istenem.

2007. december 27.
London, Ontario

MI A SZERELEM?

A szerelmem égi hangja,
Mint az angyal harsonája,
Átjárja a lelkem mélyét,
Mindig hallom a zenéjét.

Pillangó is a szerelmem,
Túl repül a fellegeken,
Fentről nézi a világot,
Megcsókolja a virágot.

A szerelem mint méhecske,
Mézet hoz az életembe,
De ha megszúr a fullánkja,
Az lesz az ő pusztulása.

Szivárvány is a szerelem,
Gyönyörködöm színeiben,
Szivárvánnyal eső is jön,
Ami néha egy vízőzön.

A szerelem szenvedés is,
Néha csak egy szűrő tövis,
Fájó érzés, szívfájdalom,
Nem jön vele nyugodalom.

A szerelem álmatlanság,
Egy örökös nyugtalanság,
És kérdések végtelenje,
Aminek nincs soha vége.

Szép és rossz is a szerelem.
Hogy gyűlölöm, vagy szeretem?
Nem kérdezett soha engem,
Csak felbukkant életemben.

2007. december 27.
London, Ontario

TÉLI HAVAS NAP

Fehér hótól dús a reggel,
Szél táncol a hópelyhekkal,
Éjfél óta táncot járnak,
Háztetőkön szaladgálnak.

Hó takarja az utcánkat,
Házunk előtt a járdákat,
Az autók fehérebbek,
Az utasok kövérebbek.

Vastag ruha most a divat,
A vadludak délre szálltak,
És akik még itt maradtak,
Dideregve összebújnak.

Nem ácsorog kint ma senki,
Jobb odabenn melegedni,
A kandallót körülállni,
És a havat bentről nézni.

Én is csupán bentről nézem,
Lapátolni nincsen kedvem,
Megvárom míg kisüt a nap,
S a hőmérő feljebb szalad.

Ejnye, ejnye kár volt szólni!
Mehetek most lapátolni,
A nap épp kidugta fejét,
Foghatom a lapát nyelét.

Lapátommal és seprűmmel,
Kimegyek, de nem örömmel,
Seprem, hányom én a havat,
S visszasírom most a nyarat.

2007. december 27.
London, Ontario

A KÖLTEMÉNYEK BETŰRENDES MUTATÓJA

A csárdásné lánya	143
A csillagom	160
A falu	178
Aggódok	164
A gyökér	255
A háború után	5
A ház eladó	85
A komputer	45
A könyveim	29
A lélek örök	212
Alkoss!	171
A molnárné	117
Aranykor	64
A sirály	134
A szüleim sírja	105
A telehold	102
A templomban	115
A város felett	86
Az adventi doktor	271
Az akácfa levelei	183
Az élet rózsái	98
Az élet útjain	273
Az én fegyverem	189
Az én lábam	53
Az én Mikulásom	259
Az én világom	218
Az étteremben	39
Az igazi szerelem	57
Az Isten világa	229
Az otthonom	251
Az ócska ruhám	103
Az öreg pásztor	265
Az udvarom	201
Az utolsó testvér	215
Az útjaink	88
Álmagyar	152
Álmok	132
Álmot szőttem	96
Álomadta reménység	208

Áprilisi hajnal.....	133
Áprilisi zivatar.....	140
Áramszünet.....	3
Árpád-sávós zászló.....	227
Bálint napkor.....	52
Bármily mély.....	144
Bent a hűvösben.....	198
Betlehemi éj.....	252
Betyár nóta.....	71
Bíbor köpeny.....	211
Bojtárlegény imája.....	127
Botladozva jön.....	23
Búcsú.....	222
Búslakodom.....	138
Csendesebb vizeken.....	109
Csendes eső.....	89
Csigatészta.....	41
Csillag lettél.....	146
Csirkepaprikás.....	58
Csodaparipa.....	167
Csodálatos.....	224
Csók nélküli szerelem.....	238
Dalos lelkem.....	128
De jó lenne.....	30
Delhiben.....	66
Disznótoros vacsora.....	99
Egyetemista emlék.....	232
Egy fényes palota.....	182
Egy iskolatársnak.....	205
Egy kis humor.....	149
Egy lépés.....	76
Egy nap a vízesésnél.....	48
Egy szép leány.....	181
Egy tél végén.....	162
Egy új szemszög.....	193
Együtt megyünk.....	240
Elbúcsúztam.....	169
Emlék csak.....	269
Epilógus.....	25
Esőcseppek.....	150

Esős vasárnap.....	190
Estém szegélyén	243
Esti gondolatok	272
Extázis?.....	55
Ez az év is elrepül.....	228
1945. április 4.....	110
Ezt láttam ma	137
Ébren vagyok.....	191
Ébresztő	106
Édes emlék vagy	231
Éveken át	94
Fagyos nótát fűtyül	19
Falusi küzdelem.....	130
Fehér nagypéntek.....	113
Fehér rózsza	213
Felesleges panasz.....	233
Fény és árny.....	196
Főiskolás emlékem	141
Furcsa álmok	100
Furcsa telefonhívás	42
Futófelhők	216
General Walker.....	50
Gyáva voltam?.....	10
Gyere költő	139
Gyermek világom.....	26
Gyertya	221
Gyémántok.....	8
Gyurcsány Ferenc	112
Gyurcsány uram!.....	124
Hajhullásra	61
Hajnali holdfény.....	37
Ha lehullna	235
Hamar elfut	32
Harminchárom év	194
Ha úr lennék.....	93
Havas út.....	56
Havat hánytam	14
Haza és a Biblia	11
Hazajárok.....	245
Hazamenni?.....	200

Hazám sorsa.....	120
Háború van	142
Hálaadás	268
Hála az anyámért	163
Három ablak.....	165
Három hazám van	172
Hej, de furcsa.....	145
Hetven felé.....	174
Hibernáció	54
Hol a hazám?.....	186
Hol van hazám?.....	256
Hópelyhek.....	249
Hull az eső	123
Húsvét másod napja.....	116
Huszonnyolc nap	74
Idegenek	217
Időjósok	49
I have three countries.....	173
Ima a hazámért	153
Imádkozom	44
Indiánnyar	220
Innen fentről.....	47
Internet kapcsolat.....	241
Ismét a Niagarán	82
Istené a dicsőség	225
Istentisztelet	9
Isten veled.....	34
Itt élünk	23
Itt maradtál.....	192
Jaj, de furcsa	129
Jaj de poros	79
Január közepén	7
Jácint illat.....	147
Járkálás	219
Jeges, havas nap.....	266
Jeges eső	78
Jéghíd.....	38
Jégvihar.....	6
Jégvirágok	43
Jogot kér a nép.....	80

Jó ételek.....	235
Kártevő nyulak	188
Kedves lánykám	4
Kell néha még	18
Keresem a jót	264
Kék öltönyöm	158
Képek az úrból.....	36
Kék öltönyöm	158
Késői rózsabimbó	234
Két falevél	267
Kéthét múlva	161
Kint sétáltam	118
Kint várok.....	107
Kis barátom	156
Kifagyott.....	159
Kis városunk.....	31
Ki tanítja?.....	157
Ki vagyok én?.....	72
Kísértő emléked	177
Klasszikuszene.....	92
Köszönet.....	136
Köszönöm neked	175
Közelg az est.....	197
Krisztus kereszt.....	83
Lábnymok.....	33
Lesz-e tavaszunk?.....	242
Levelem jött.....	28
Levest főztem	77
Linda.....	179
Magyar házi ima	21
Magyar Házunk	87
Már eleget éltem	185
Már nem bírjuk.....	151
Megígérem.....	166
Megint a Niagara	230
Megint jönnek.....	108
Mennyei hívás.....	226
Mi a költemény?.....	13
Mi a szerelem?.....	274
Mi az élet?.....	95

Mi lesz?.....	154
Mister Lében	111
Mit érek az évekkel.....	184
Nagy események	148
Napkelte a Niagarán.....	40
Napkelte varázsa.....	155
Nem értem még el.....	126
Nem gyűjtöttünk	254
Nem megyek	131
Nem süt a nap	16
Nem vagyok én	27
Népem helyett.....	81
Népiegyüttes	75
Nincsen szárnya.....	101
Októberi meleg	239
Örök szerelem.....	210
Ötvenhatos biztató	203
Ötvenhatosok	125
Őszben élünk	237
Panaszom	199
Párás nyári nap.....	195
Pergő események.....	73
Perseida	262
Pihennek már	250
Piros, fehér, zöld.....	104
Politika-Pulikutya	67
Prayer.....	21
Rabszolgaság	70
Rád gondolok	202
Ráébredtem.....	135
Reggel korán.....	46
Reménykedve.....	270
Régi álmodozásom.....	180
Régi álmom	12
Régi falusi élet.....	84
Régi hangok.....	168
Régi karácsonyfánk	258
Régi reménység	176
Rím és harmónia.....	204
Rohanó percek	248

Rövid hónap.....	35
Rövid séta	69
Rövid napok	253
Rövid téli napok	2
Semmi nélkül.....	122
Szeles éjfé.....	65
Szeptember kezdete	209
Szétszórt búza.....	257
Szivárvány	260
Szomorú dal.....	111
Szomorún szől	17
Szörös történet	60
Szülőházam.....	236
Szürke reggel	91
Szürkeség.....	59
Szürke felhők.....	246
Szűkebb világ	170
Takarodó.....	206
Tettre hívás	15
Téli havas nap.....	275
Téli kirándulás	68
Téli nap-nyári nap.....	261
Téli reggel.....	24
Tiszta fehér	22
Tizenegy óra	121
Town House lakás.....	187
Újból kopár.....	244
Újjá szült emlék.....	90
Újesztendő	1
Új március	62
Új remények	263
Üres fészek	247
Üres kereszt	114
Vadlibák.....	214
Vakáció.....	63
Vágyaim	207
Vándormadár	97
Veletek vagyok	119
Vihar tombolt.....	51
Zúzmarás fák	20

ÖNÉLETRAJZ

Tiszakarádon, Zemplén megyében születtem 1937. augusztus 12-én. Apám asztalos, kiskereskedő, kocsmáros, gyógynövény beváltó volt, majd újból visszatért a gyalupadhoz.

Gimnáziumi tanulmányaimat Sárospatakon kezdtem, és Ózdon a Kohó és Gépipari Technikában fejeztem be. Érettségim után Diósgyőrben a kohászati művek villamos műhelyében dolgozva, esti iskolában oklevelet szereztem villanyhegesztésből, és tanulmányaimat elektrotechnikával bővítettem ki. Politikai okok miatt 1956 tavaszán Miskolcra kiutasítottak. Rokoni kapcsolat útján egy állami gazdaságban kaptam állást, mint éjjeliőr. Ez alatt az idő alatt megszerveztünk szülőfalumban egy színjátszókört helyi tanárok segítségével. A csoport a *János vitéz* című színrabbal szórakoztatta a környék falvainak lakosait a Szabadságharcig. A forradalom idején édesapám Munkástanács elnök helyettes volt, én pedig a legfiatalabb tanácstag, aki a sárospataki járásban élelmet gyűjtött Budapest lakosainak. Életünket mentve, 1956 karácsonykor menekült a családom Ausztriába.

Szüleimmal és bátyámmal 1957-ben, menekültekként jöttünk az Egyesült Államokba. Norwalkon, Connecticut államban, telepedtek le, ahol mint esztergályos és technikus dolgoztam a Boots Aircraft vállalatnál, később a főiskolai vakációk idején is.

Egyetemi tanulmányaimat Bloomfield College and Seminaryben, New Jersey államban, 1958-ban kezdtem meg, és 1961-ben egy B.A. fokozattal fejeztem be. Az angol irodalomból szerzett képesítem után a Montclair Teacher State College graduate tagozatán tanári minősítésért dolgoztam, és ugyanakkor a teológiai tanulmányaimat is folytattam Bloomfielden. Majd egy presbiteriánus egyházat szolgálva Yonkersen, New York Theological Seminarybe, New York Citybe kerültem. Ezt követte Colgate Rochester Divinity School, Rochester, New York, ahol B.D. és M.Div. diplomát kaptam. Ezenkívül a következő egyetemeken hallgattam le kurzusokat: Canisius College (Buffalo,

New York); Lakeland Community College (Mentor, Ohio); Purdue University (Lafayette, Indiana).

Buffalóban több mint tíz évet szolgáltam a nyugati oldalon lévő református egyháznál. Az ottlétem alatt szerveztem meg a Kossuth Park kiépítését egy 25 hektáros területen, Grand Islandon, azzal a gondolattal, hogy a környék kis magyar egyházai egyesülve otthont és egy kultúr-központot találjanak. A pavilon mellett football pálya és kisebb épületek is voltak cserkész táborozásra. Évente 3-4 alkalommal voltak magyar piknikek a Kossuth Parkban 300-500 vendég részvételével. Más szervezetek is ki bérelték a Kossuth Parkot nyári rendezvényeikre. Buffaloi szolgálatom alatt több mint 100 magyar filmet vetítettem a templomnál, és egy jól működő ifjúsági kör és népitánc-csoport is alakult, képviselve a környék magyarságát.

1974-ben Fairport Harbor, Ohióba kaptam meghívást egy másik református gyülekezettől. Onnan kilenc év után Ohio fővárosába, Columbusba mentem öt évre. Columbusból újra visszakerültem családommal Buffalóba egy német gyülekezethez. Ott ért Kanadából, a Delhi és Brantford, Ontarióban lévő magyar presbiteriánus gyülekezetek meghívása 1990 nyarán. Kilenc évet dolgoztam a két gyülekezetnél. 2000 februárjától a Hamiltoni Református Egyháznál szolgálok, Ontarióban.

Amerikában két terminusban voltam a Tóparti Egyházmegye esperese; az Amerikai Magyar Református Egyesület egyik igazgatója; a Reformátusok Lapjának öt évig szerkesztője; az Amerikai Magyar Református Lelkészegyesület titkára, elnökhelyettese, majd elnöke; 1991-től a Kanadai Magyar Református Lelkészegyesület titkára és 1994-től két terminusban elnöke is voltam. Én voltam az egyedüli idáig, aki az amerikai és kanadai magyar református lelkészegyesületek elnökeként szolgált.

Buffalóban cserkészcsapat parancsnok voltam három alkalommal. Két cserkészcsapat lett leigazolva a vezetésem alatt: az 58. sz. Toldi Miklós csapat 1966-ban és Arany János cserkészcsapat 1973-ban. Tíz esztendőn át

vezetett magyar iskolát Amerikában, ahol Buffalóban magyar rádió program direktor voltam két rádió-adóállomáson. (WWOL, WXRL) Columbus, Ohióban, State University szponzorálta kábel televízió programokat is vezettem. Egy rövid ideig szintén szolgáltam a Kálvin Egyházkerület pénztárosaként.

1995-ben, a Magyarországon megalakult, közel 40 országot magába foglaló Egyetemes Református Zsinat jegyzőnek választott meg hat évre. A feleségemmel együtt alkotó tagjai voltunk a Zsinatnak. Saját költségünket fedezve négy alkalommal képviseltem és képviseltük az amerikai és kanadai egyházakat magyarországi gyűléseken. Feleségemmel három Anyanyelvi Konferencián vettünk részt az óhazában. Útleveles polgára vagyok Amerikának, Kanadának és Magyarországnak.

Alelnöke és kétszer megválasztott elnöke voltam a Torontóban gyűlésező Magyarok Világszövetsége kanadai részlegének.

Tillsonburgban a dél-ontarioi zenés magyar rádió programját vezetem 1995. október 1 óta. Ez a program 1954. áprilisa óta megszakítás nélkül folytatódott a CKOT rádió állomáson.

Két alkalommal lettem megválasztva Delhi, Ontarióban a helyi Magyar Házban jegyzőnek, és egy alkalommal ügyvezető titkárnak.

Legismertebb írásaim: a humoros *Kedves Bőzsi ángyom*, humoros írások, *Képek a múltunkból*, (160 oldal) amerikai-magyar egyháztörténelmi tanulmány, *Magyar fohász*, (versek), *Nincsen mindig lakodalom* (versek), *Hogy fedezték fel a magyarok Amerikát?* (sumér szatíra) és *Lemaradtunk a térképről* (gyermekkori élmények Tiszakarádról), *Egy esztendő üzenete*, (54 ígehirdetés), *Tiszavirág, 2005-2006 válogatott versei*, 291 oldal, és a mostani *Perseida*, 2007 versei; A honlapomon <http://www.kantorpall.com> a Hamiltoni Egyház történelmi információja és a heti zenés rádió programok megtalálhatók.

Kántorné, Erdei Sári, amerikai születésű. Már az édesanyja is az volt. Édesapja, Erdei Károly 1927-ben

vándorolt ki Kanadába Szatmár megyéből. Kántor Pál felesége és mindhárom gyermeke egyetemet végzett. Tizenegy egyetemi diploma van a családban. Péter egy évi Japánban való tanítás után visszatért az egyetemi professzorságához, New York állam fővárosába. Sára, és Férje dr. Schoonmaker Keith, két lány anyja, San Antonio közelében, Texasban lakik. Ádám, három egyetemi diplomával a Londoni egyetem, Western University of Ontario, audio-vizuális és komputer programjának munkatársa, honlap tervező. Felesége Anna. Két fiú gyermekük van.

Igét hirdettem 55 amerikai és kanadai magyar gyülekezetben és meglátogattam a magyar gyülekezetek és lelkészek nagy részét. Igét hirdettem a rádióban: Hungarian Gospel Hour programján szombatonként, (WWOL, Buffalo, NY), igét hirdettem még három magyarországi egyháznál és körülbelül 20-25 angol gyülekezetben Amerikában. Sokszor voltam ökumenikus istentiszteletek igehírdetője. Presbiteri konferenciáknak és ifjúsági táboroknak is voltam előadója, és cserkésztábor igehírdetője.

A következő világi szervezetekhez tartoztam: Cserkészlet, Jaycees, Lions Club, Kiwanis Club, Rotary, Masonic Lodge, Eastern Star, Odd Fellows (IOOF).

Minden évben ünnepi szónok voltam március 15-én és október 23-án, néhol többször, Egy néhányat megemlítek: Akron, Ohio; Columbus, Ohio; Fairport Harbor, Ohio; Hamilton, Ontario; Delhi, Ontario; London, Ontario; Welland, Ontario; Buffalo, New York; Norwalk, Connecticut.

Menekülteket hozattam ausztriai táborokból. Egy évben 16 egyénért vállaltam felelősséget. Ezeknek lakást, munkát, gyermekeknek iskolát kellett keresni. Az ingatlan értékesítő engedélyt is megszerezte New York államban (real estate licence), hogy az újonnan érkezettek házvételkor ingyen szolgálatot kapjanak.

Hajtási engedélyt segítettem megszerezni legalább 250 egyénnek New York államban, Ohióban és Ontarióban. A vizsgák előtt oktatást adtam nekik, majd magyarul tolmácsoltam a kérdéseket.

Iskolákban és egyházaknál diaposztív vetített képes előadást tartottam Magyarországról. Mindig igyekeztem a jót és pozitív dolgokat bemutatni.

Kedvenc hobbim a fényképezés. Van körülbelül 25 ezer negatívom. Egy alkalommal a MVSZ *Hazalátogattunk* című fotó pályázatának első díját, két hetes magyarországi nyaralást nyertem egy képsorozattal. Állandó fénykép kiállításom van Fairporton a könyvtárban. Felvételeim megtalálhatók ohioi iskolákban és középületekben.

Három magyar utazási irodának besegítettem: Budapest Travel Agency, International Travel és Travel Expressions.

Az egy millió lakos számláló Erie County 9. körzetében képviselőként indultam a Republikánus és Konzervatív párt színeiben egy már hivatalban lévő lengyel háttérű asszony ellen, Watergate után, egy olyan városban, ahol 80 ezer lengyel élt, a Demokraták és Liberálisok 2:1 arányban többségben voltak. A részidejű képviselői munka anyagi juttatása duplája volt annak, amit az egyháznál kaptam. Az volt a tervem, hogy ha bejutok, akkor az egyháztól kapott fizetést visszaadom a Kossuth Park felépítésére, és ha nem jutok be, akkor december 31-el lemondok. Lemondtam és elmentem egy gyárba (Hardface Welding Co.) esztergályosnak, mígnem 1974. szeptemberében meghívást kaptam Fairport Harbor, Ohio magyar gyülekezetétől. Megfogadtam akkor, hogy a politikától távol tartom magam.

Ózdon gépipari technikumban kézilabda csapatnak voltam tagja, de a legeredményesebb az atlétika volt. Részt vettem sok középiskolai megyei és egy országos bajnokságon.

Az egyetemi futball csapatban egy évben én kaptam meg a legértékesebb játékos trófeát. Buffalóban a magyar csapatban is többször játszottam. Ha a sakkot sportnak nevezhetjük, akkor talán jó megemlítenem, hogy a középiskolában a legjobbak közt voltam. Ott egyik kedvenc játékom volt még az asztalitenisz, amit a főiskolai tanulmányaim idején is sikeresen folytattam.

Nem tartom magam kiválónak semmiben, de azt tudom, hogy erős akarattal sok akadályt le tudok győzni, sok eredményt tudok elérni.

Van egy lakodalmi olaj festményem, ami a *Nincsen mindig lakodalom*, című könyvem fedőlapját díszíti. Fent van a nappali szobánk falán és a honlapomon. Ennek a párját még 1987 körül megkezdtem, de sohasem volt időm befejezni. A festményeim közül egy néhányat eladtam, mikor pénzre volt szükségem.

Mindig csak megyünk, rohanunk, nem magunkért, hanem másokért dolgozom, immár 1962 óta. Régen a verseim egy részét az országutakon írtam, vezetés közben. Ma már jobban vigyázok.

Egy emberöltőt a népem szolgálatában töltöttem el. Befejezésül egy versemből idézek, ami összefoglalja az életfilozófiámat:

NINCSENEK NEVES ŐSEIM

Nincsenek neves őseim:
Mind egyszerű munkás emberek.
Nem az a fontos honnan jövök,
Hanem az, hogy hova megyek.

Az én vérem sem pirosabb,
Mint a falusi paraszt vére,
Vagy feketébb, mint egy királyé;
Nem cserélnék szívet véle.

Az vagyok, kinek születtem:
Szívben, lélekben igaz magyar,
Aki még az idegenben is
Népének mindig jót akar.

Buzgón biztatom népemet,
Hogy őrizzük, ápoljuk múltunk,
Mert Isten magyarnak teremtett,
És mi azok is maradunk.

**Ezt a könyvet a kedves feleségemnek
Kántorné Erdei Sárinak dedikálom.**

**This publication is dedicated to honour
my wife Charlotte K. Erdei.**